LUCY WALKER

Adevărata dragoste

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Datorită vieţii petrecută în lux şi a cheltuielilor exorbitante Magillicudy, căminul familiei Montgomery, devenise foarte repede aproape de ruină. Din nefericire, tocmai în această perioadă nefastă, lui Dennis Hara Mongmonery, bunicul nostru, i s-au născut cinci fii. Aceştia, rămaşi foarte repede fără mamă, au fost crescuţi de tatăl lor şi de prietenii familiei, ajungând să se priceapă foarte bine la trei lucruri: să călărească, să discute la nesfârşit, despicând firul în patru şi să bea cantităţi impresionante de whisky irlandez.

Nu toţi. Excepţia era Timothy, cel mai mare, care făcea toate aceste lucruri cu moderaţie, pentru că era o persoană aşezată. Cred că putea fi considerat singurul bărbat moderat care s-a născut în familia Montgomery în ultimii trei sute de ani.

Cei cinci băieţi erau înalţi, foarte atrăgători şi plini de farmecul specific irlandez. Din această cauză, ajungeau să conducă orice acţiune în care erau implicaţi. Atâta timp cât au rămas în Irlanda, iar Magillicuddy putea să le suporte obiceiurile costisitoare, totul a mers bine. Dar când şi-au părăsit pământul natal, cum au făcut cu toţii, mai puţin Dennis, al doilea ca vârstă, au început problemele.

Primul a plecat Timothy. Când încă studia la Trinity College, a simţit îndemnul să predice în colonii. Nu era primul din familie care ajungea să aibă o carieră ca membru al clerului. De fapt, cei din familie care nu lucrau la fermă s-au orientat spre Biserică, drept sau marină. Aşa că Timothy a ajuns în Africa de Sud unde a construit cu propriile mâini prima biserică dintr-un loc îndepărtat, cu un nume imposibil de pronunţat.

Între timp bunicul, tatăl lui, a murit, iar familia ajunsese într-un impas. Timothy a trebuit să se întoarcă la

Meath, să pună în ordine afacerile familiei astfel încât Dennis şi William să se ocupe de fermă în timp ce Joseph, cel mai tânăr, să meargă la şcoală şi apoi la Universitate.

În privinţa lui Rory, cel de-al patrulea fiu, Timothy n-a avut ce face. De fiecare dată când generaţiile următoare întrebau: „Şi ce s-a întâmplat cu Rory?”, răspunsul era întotdeauna acelaşi: „Oh, Rory era sălbatic. Nimeni nu putea să facă nimic pentru el”.

Şi dacă Timothy, dragul şi bunul meu unchi Timothy, nu putea face nimic pentru Rory, înseamnă că era într-adevăr sălbatic.

Anii au trecut şi Joseph, cel mai tânăr, tatăl meu, şi-a terminat studiile şi şi-a urmat fratele mai mare în cariera clericală. Amândoi au hotărât ca de această dată să ajungă în Australia de Vest. Auziseră despre viaţa uşuratică pe care o duceau căutătorii de aur şi aleseseră această destinaţie, hotărâţi să salveze sufletele a trei mii de mineri care lucrau la Harman.

Au ajuns în Australia în 1900, la timp să înmormânteze o bună parte dintre mineri, mai preocupaţi să moară de ciumă bubonică şi de febră tifoidă decât să caute aur.

Patru ani mai târziu, tata s-a căsătorit cu mama şi după trei ani m-am născut eu, a doua dintr-un şir de cinci fete.

Cu două luni mai devreme, lui William Montgomery, rămas în Irlanda şi căsătorit cu o verişoară, i s-a născut o fiică, botezată Laura. Aşa începe povestea Laurei.

Numele ei era un alt exemplu de aroganţă de care dădea dovadă familia Montgomery. În acele timpuri, numele acesta nu se dădea decât servitorilor sau vacii favorite de la o fermă. Dar în familia noastră, la fiecare generaţie exista o fată numită Laura. Motivul era că, în urmă cu multă vreme, un membru al familiei noastre se căsătorise cu o italiancă foarte frumoasă şi bogată pe nume Laura. În onoarea acesteia se dădea numele de Laura unei fete din fiecare generaţie.

În acelaşi an, tatăl meu a primit parohia de la Pepper

Tree Bay, o aşezare cu oameni care avuseseră norocul să adune suficienţi bani care să le permită să se retragă pe malurile însorite ale unui râu cu vărsare în Oceanul Indian. Aici am locuit liniştiţi şi fericiţi într-o societate care era replica societăţii engleze. Totul se făcea în Pepper Tree Bay aşa cum bunicii englezi îi învăţaseră pe colonişti. Nimic nu era diferit, în afară de accent şi de climă.

În Irlanda, Laura creştea şi înflorea, dar, din nefericire, nu se putea spune acelaşi lucru despre părinţii ei.

Dennis şi William, fraţii rămaşi în Irlanda, nu erau de acord în nicio privinţă şi cu atât mai puţin în privinţa modului în care trebuie administrată o fermă. Aşa că banii de la Magillicuddy se irosiseră în experienţe sortite eşecului.

Auzind, de la Timothy şi de la Joseph că în Australia se câştigă bine, William se hotărâse că e timpul să plece şi el. Aşa că în 1911 a ajuns şi el în Australia cu frumoasa lui soţie, fiica de patru ani, Laura şi cu micuţa Sylvia.

Astfel familia se despărţise. Doi dintre fraţi rămăseseră în Irlanda, şi trei ajunseseră în Australia. În privinţa urmaşilor, era fiul lui Dennis, în Irlanda şi şapte fete în Australia: cele cinci fiice ale reverendului Joseph Montgomery şi cele două ale lui William.

Dintre aceştia, Laura, care moştenise frumuseţea şi inteligenţa familiei, era sortită să sufere cel mai mult din cauza acestei separări.

Laura şi cu mine ţineam foarte mult la unchiul nostru Tim. Poate şi din cauză că el ţinea la noi mai mult decât restul familiei.

Îmi amintesc o întâmplare de când aveam şase sau şapte ani.

Cei trei fraţi stăteau de vorbă în salon. Mătuşa Sheilagh era şi ea de faţă, ca şi mama. Bărbaţii glumeau, pentru că-mi amintesc zâmbetul de pe figura frumoasă a mătuşii. Şi mama era frumoasă, avea ochi albaştri expresivi. Se uita întotdeauna cu uimire la cei trei fraţi. Nu era irlandeză şi, cu toate că nu-i înţelegea, ţinea foarte

mult la ei.

Laura, un copil cu ochi albaştri extraordinari, apăruse în salon în acelaşi timp cu mine, care veneam din direcţia opusă. Rămăsesem amândouă cu ochii la cei trei fraţi.

Erau toţi înalţi, frumoşi şi vocile lor răsunau cu accentul specific irladez. Aveau cam aceeaşi înălţime. Tata şi unchiul Tim purtau hainele negre, preoţeşti. Tata era tânăr, atrăgător, cu părul negru ca de abanos, iar părul unchiului era alb ca zăpada. Tatăl Laurei, unchiul William, era între ei ca vârstă şi avea părul negru, la fel ca tata. Expresia lui era şireată, nu pentru că n-ar fi fost un bărbat bun la suflet, dar voia să-i ţină pe cei doi fraţi cu picioarele pe pământ.

Văzându-ne, unchiul ne chemase la el, întinzându-ne fiecăreia câte o mână. Ne privise pe amândouă zâmbind.

— Căutaţi în buzunare, ne spusese.

Fiecare căutase în câte un buzunar, de unde scosesem câte o ciocolată.

Nu eram surprinse, pentru că aşa făcea de fiecare dată. De câte ori venea la noi avea cinci batoane de ciocolată în cinci buzunare diferite. Surorile mele Denney şi Gerry erau prea mici, altfel ar fi fost şapte ciocolate în şapte buzunare.

Apoi ne spusese:

— Veniţi să le mâncaţi afară, să nu puneţi degetele murdare pe perdele. Ce s-ar întâmpla în acest caz cu bietul unchi Tim?

Afară ne zâmbise:

— Faceţi câteva exerciţii înainte de ciocolată, altfel vă veţi îngrăşa şi nu veţi mai ajunge nişte doamne frumoase.

Pusesem ciocolatele pe pervaz şi alergasem până la poartă. Singurul lucru diferit în această zi era că Laura se împiedicase şi îşi făcuse o rană la genunchi.

Începuse să plângă imediat. Unchiul o ridicase în braţe, dar îşi adusese aminte şi de mine şi mă luase de mână. Ne dusese pe amândouă la un copac din mijlocul

curţii. Acolo ne arătase o cicatrice pe scoarţa copacului.

— Vedeţi, spusese el, o dată i s-a întâmplat acelaşi lucru şi copacului. Când a fost tânăr, a căzut şi s-a lovit. Cineva l-a ridicat şi n-a mai rămas decât o cicatrice.

Laura încă suspina.

— Pe copac nu-l mai doare, continuase unchiul Tim, clătinând din cap. Cicatricea a rămas să ne amintească despre ce i s-a întâmplat. Dar nu-l mai doare. Timpul l-a vindecat. El vindecă totul. Va vindeca şi genunchiul Laurei, adăugase el.

— O să-mi rămână o cicatrice? întrebase Laura, încă neîncrezătoare.

— Să sperăm că da, răspunsese el. E întotdeauna plăcut să poţi dovedi că te-ai întâlnit cu dezastrul.

Ochii lui erau veseli, aşa că râsesem cu el.

— Timpul vindecă întotdeauna. Să nu uitaţi...

Unchiul Tim spunea întotdeauna astfel de lucruri. De aceea ştiam că va avea întotdeauna grijă de noi. Contam pe el să aibă grijă de noi.

* * *

Laura avea opt ani când a întâlnit prima iubire. Poveştile de dragoste vor fi întotdeauna pietrele de hotar pentru ea, dar nimeni nu a fost cu adevărat în inima ei în afară de Danny, vărul nostru, fiul unchiului Dennis. Dar Danny va veni mult mai târziu.

Era în timpul războiului, când tata plecase cu trupele, iar noi fuseserăm trimise la un internat în apropiere de capitală. Eram Vicky, care e mai mare decât mine, eu, Mary, următoarea soră şi Laura. Sora ei, Sylvia, era prea bolnavă să meargă la şcoală.

Nu era decât un singur băiat la şcoala în care ajunsesem. Singurul motiv pentru care se afla acolo era că sora lui mai mare învăţa acolo şi părinţii lor erau foarte bogaţi.

În şcoală nu era nimeni mai mare de doisprezece ani, dar singurul băiat, Basil Forsyte, se îndrăgostise de Laura. Când un băiat de opt ani se îndrăgosteşte de o fată de opt ani, o urmăreşte peste tot. O aşteaptă când trece pe

coridor spre baie şi-i pune picături de acid în păr. Sau când o vede alergând spre prietenele ei întinde piciorul, punându-i piedică. În clasă, când trece pe lângă banca ei, varsă ca din greşeală cerneală peste caietul ei de teme. Ceea ce contează e că nu face aceste lucruri decât ei, semn clar că înseamnă ceva pentru el.

Laura era mulţumită de acest lucru. Cu toate că avea tot ce-şi dorea, că era frumoasă şi admirată, verişoara mea era o persoană singuratică. Sufletul ei era plin de emoţii pe care nimeni în afara mea nu le înţelegea. Într-un fel, chiar dacă nu-l iubea pe Basil, era foarte satisfăcută de faptul că un membru al sexului opus ţinea la ea. O făcea mai fericită decât orice, cu excepţia faptului că unchiul Tim o iubea foarte mult.

Bărbaţii au fost întotdeauna slăbiciunea Laurei. Era încântată când se ştia iubită, ochii îi străluceau, mergea dreaptă şi sigură pe ea. Dar nu le răspundea la sentimente. Tuturor în afara lui Danny, bărbatul căruia i-a dăruit inima.

Aşa că Laura era foarte mulţumită de viaţa la internat.

Până la moartea unchiului Tim.

Mama venise să ne ia de la şcoală într-o după-amiază.

Vorbise cu directoarea înainte de venirea noastră, iar când intrasem am putut vedea că plânsese. Avea lacrimi pe obraz, iar privirea ei era tristă. Cred că-l iubise foarte mult.

Încercase să ne spună cu blândeţe. Nu trebuia să-şi aleagă cuvintele, pentru că suferinţa vorbea pentru ea.

— Dragile mele, spusese ea, unchiul Tim. s-a dus. a murit. Era atât de bun. cred că Dumnezeu l-a luat pentru că pentru că avea nevoie de el.

Gândea cu voce tare şi, într-un fel, cred că era cel mai bun mod de a ne spune.

Laura şi cu mine nu spusesem nimic, dar Vicky începuse să plângă. Mary întrebase:

— Unde s-a dus?

— La Dumnezeu, repetase mama, privindu-şi mâinile.

Apoi directoarea venise să ne spună că bagajele

noastre erau pregătite. Pe drumul spre Pepper Tree Bay, nimeni nu spusese niciun cuvânt.

Acasă, mama ne spusese să ne schimbăm hainele şi să ieşim la joacă. Tata era în birou, stând de vorbă cu unchiul William, iar mătuşa Sheilagh stătea în salon, albă ca varul.

Unchiul Tim avusese un atac de cord în timpul unei predici. Toată lumea care îl cunoscuse era îndurerată.

În zilele următoare, Laura nu spusese nimic, ca şi mine. Unchiul Tim ne părăsise. Era ceva care nu putea fi acceptat. Într-o zi, foarte curând, ne vom trezi din acest vis îngrozitor, care ne zguduise din temelii viaţa.

Într-o zi, o săptămână sau două mai târziu, căutam împreună cu Laura nişte cărţi, pe biroul la care lucrase tata cu o oră în urmă. Într-un colţ era o servietă de piele. Laura se aplecase asupra ei, citind literele aurii: T. M.

— E a unchiului Tim. spusese ea.

Deodată, figura i se întunecase şi izbucnise în plâns, fugind din cameră.

La ora ceaiului, nimeni n-o putea găsi. Mătuşa Sheilagh trimisese pe cineva să întrebe dacă nu e la noi, în acelaşi timp cu mama, care trimisese pe cineva să întrebe dacă n-a ajuns acasă.

Abia la nouă seara o găsiseră. Se băgase în pat, acoperindu-se cu pătura. Când o găsiseră adormise deja, iar perna era udă de lacrimi.

Capitolul 2

După plecarea familiei Laurei spre zonele miniere, unul dintre cele mai plăcute momente era acela în care primeam o scrisoare de la mătuşa Sheilagh. Aceste scrisori erau ca ea de plăcute, iar mama spunea că, de fiecare dată când citea o scrisoare parcă o vedea pe mătuşa şi-i auzea vocea blândă.

În scrisori ne povestea despre petrecerile care aveau loc acolo şi fiecare se termina cu obişnuita remarcă despre Laura, spunând că e la fel de dificilă ca întotdeauna. Despre Sylvia ne spunea că arată ca un înger. La sfârşitul anului se întorceau în casa lor de la Pepper Tree Bay

pentru a petrece lunga vară australiană.

Desigur, întoarcerea lui William Montgomery era de fiecare dată un eveniment aşteptat. Mai întâi mama făcea curăţenie, apoi lua provizii pentru toată familia. Ţineam la Laura şi la Sylvia, dar îi iubeam şi pe părinţii lor. Unchiul William obişnuia să stea de vorbă cu tata, iar mătuşa umplea casa cu râsul ei vesel, ca de clopoţel.

Laura era o persoană ciudată. Dispreţuia femeile din oraş care ajunseseră într-o anumită poziţie socială datorită banilor soţului, dar nu putea să îndure compania celor care nu aveau bani sau pământuri.

Ca o regulă de familie, niciuna dintre casele membrilor familiei Montgomery nu era încuiată. Cel puţin la noi, dacă vedea o cheie în uşă, tata izbucnea:

— Pentru numele lui Dumnezeu, spunea el, ce poate fi în casa unui biet preot pe care să vrea cineva să-l fure?

Îmi aduc aminte că într-o zi fusesem cu Laura şi cu Vicky la fiica unui alt preot. Când mama trimisese un taxi pentru noi, soţia preotului spusese că merge să facă nişte cumpărături şi începuse să încuie cu mare grijă toate uşile şi ferestrele. Laura o privise cu atenţie.

— De ce faceţi asta? întrebase ea.

— Ca să nu intre cineva să fure.

— Dar de ce ar vrea cineva să fure?

— Nu poţi să ştii niciodată. E mai bine să fii grijuliu.

Când rămăsesem singure în maşină, Laura căzuse pe gânduri.

— Cine ar vrea să-i fure lucrurile? izbucnise ea într-un târziu. Nimeni în Pepper Tree Bay nu fură. Şi chiar dacă ar face-o, de ce să intre tocmai în casa ei?

— Presupun că ţine foarte mult la lucrurile ei, spusese Vicky.

— Nu cred, răspunsese Laura. Nu, e vorba despre locul de unde vine ea. Cred că acolo sunt hoţi şi de aceea închide şi aici uşile.

Cu o expresie plină de dispreţ, ridicase din umeri.

— Eşti snoabă, observasem eu, gândindu-mă că, datorită faptului că eram fiică de preot, trebuie să arăt mai

mult respect pentru gazda noastră.

Mă privise uimită.

— Chiar dacă aş avea lucruri mai valoroase, nu mi-aş încuia casa.

Era o dovadă de aroganţă din partea ei, dar eram prea mică să cunosc acest cuvânt ca să-i pot replica. De fapt, eram puţin speriată de dispreţul pe care îl avea pentru restul lumii. Eu mă duceam în fiecare duminică la biserică şi ştiam aproape pe de rost predicile. Ştiam că Iisus era umil şi că e un păcat să-i dispreţuieşti pe ceilalţi. Pe de altă parte, o invidiam că nu fusese crescută în biserică, aşa ca mine şi că putea să vorbească orice dorea fără teamă.

* * *

Aveam doisprezece ani când Danny a venit în Pepper Tree Bay.

Unchiul William plecase în Irlanda să vadă cum stau lucrurile cu afacerile familiei. Fragmente neliniştitoare de conversaţie se puteau auzi din când în când din biroul tatii. Se părea că lucrurile nu mergeau deloc bine la Magillicuddy. Era ceva serios pentru că, în ciuda faptului că tata vorbea de faţă cu noi despre unchiul Dennis, despre dragostea lui pentru cursele de cai şi pentru băutură, când vorbea despre unchiul Rory cobora vocea şi ne trimitea să aşteptăm afară.

Aşa că unchiul William plecase să vadă ce se poate face şi se întorsese după şase luni. Nu mai spusese nimic despre unchiul Dennis sau despre unchiul Rory, pentru că toată lumea era preocupată de sosirea lui Danny.

Danny, care avea atunci paisprezece ani, era o adevărată apariţie. Purta un costum negru şi o pălărie şi nimeni în Pepper Tree Bay nu se mai îmbrăcase aşa.

Toată familia era prezentă, dornică să-i vadă pe unchiul William şi pe vărul Danny. Mătuşa Sheilagh se străduise să ne îmbrace în cele mai bune haine şi apoi să ne supravegheze să nu ne murdărim. După apariţia lui Danny, nu mai era nevoie să mai facă nimic pentru că toate eram ca vrăjite. Nu era vorba numai de hainele lui, ci şi de

felul în care arăta şi în care spunea: „Oh, într-adevăr!”. Nimeni în Australia nu mai folosea această expresie şi oricum, trebuie să fii englez sau irlandez ca să poţi pronunţa corect. Era atât de diferit de noi încât ne redusese la tăcere. Era o realizare şi el nici măcar nu ştia ce reuşise să facă sau nu-i păsa. Aerul lui era unul de indiferenţă politicoasă, iar figura lui palidă era atât de frumoasă încât îţi era imposibil să nu-l iubeşti.

Laura îl cunoscuse în Irlanda, când era doar o copilă, dar în Australia s-a născut marea ei dragoste pentru el. Fusese singura care nu spusese nimic, ci doar îl privise încruntată câteva clipe, apoi se retrăsese în umbră.

— Cum se simte Sylvia? întrebase unchiul William după ce o sărutase de două ori pe mătuşa Sheilagh.

— N-am luat-o cu noi, era prea cald şi prea obositor. E acasă, vă aşteaptă pe verandă.

Urcasem cu toţii în trei maşini. Danny stătea în spate, într-una dintre maşini, între Vicky şi mine. Laura stătea în faţă şi nici măcar o singură dată n-a întors capul spre noi. Aşa mi-am dat seama că simţea ceva pentru Danny. Dacă n-ar fi fost aşa, ne-ar fi bătut la cap tot drumul.

Din când în când îi spuneam câte ceva sau îi arătam pe fereastră un loc anume, iar el răspundea:

— Oh, într-adevăr!

Era atât de politicos dar, în acelaşi timp, atât de intimidant, încât, după ceva timp am renunţat, mulţumindu-ne să-l privim în tăcere. Era atât de frumos!

Toată lumea mersese, desigur, să ia ceaiul la familia William Montgomery. Când maşinile au oprit în faţa casei, pe un scaun pe verandă aştepta Sylvia, fragilă ca o păpuşă de porţelan şi frumoasă ca o zână din poveşti.

Danny coborâse din maşină şi îndreptându-se spre ea îşi luase pălăria de pe cap şi-i întinsese mâna. Privindu-se cu atenţie, cei doi îşi zâmbiseră.

Atunci a început tragedia din viaţa Laurei. În acea clipă, viaţa ei a luat o întorsătură, nerevenind niciodată la normal. N-a iubit niciodată pe nimeni altcineva decât pe

Danny, dar trebuia să renunţe la el pentru Sylvia, pentru că Sylvia era fragilă şi putea să moară în curând.

Ce era uşor de înţeles la Danny era pasiunea pentru prăjituri şi salată de fructe. În clipa în care se aduseseră dulciurile, încetase să-i mai zâmbească Sylviei şi preferase să mănânce din picioare.

Laura adoptase o atitudine ofensivă. Cu toţii ne dădeam seama că, dacă voiam să-l criticăm pe Danny, trebuia să trecem mai întâi peste cadavrul Laurei. Dar nimeni nu voia să-l critice pentru că eram cu toţii foarte mândri de el, de accentul deosebit, de felul în care îşi ţinea capul, de indiferenţa lui politicoasă.

Ne temeam de cum va fi primit la şcoală, mai ales că tata insistase să-l ducă la ore îmbrăcat în costum şi cu pălăria lui ciudată. Toată ziua îl aşteptasem cu emoţie, dar la întoarcere era neschimbat şi la fel de indiferent.

După ce-i tăiase o bucată mare de prăjitură, mama ne spusese să-l ducem în grădină, unde mai erau câteva fructe, struguri şi curmale.

Eram încântate să-l ducem în grădină, dar ne temeam că Oliver, nesuferitul băiat al paznicului, va fi şi el acolo, cu picioarele goale şi pantalonii rupţi. Desigur că era acolo, pândind printre gard. Danny nu avea pălăria pe cap, dar era îmbrăcat în costum şi părul lui deschis la culoare îi cădea pe un ochi într-un mod pur şi simplu nepermis în Australia.

La auzul exclamaţiei de uimire a lui Oliver, îl certasem:

— Dispari, spusesem, nu eşti dorit aici.

— Obligă-mă, dacă poţi.

Ridicând din umeri, îl privisem pe Danny:

— Nu-l băga în seamă.

— De ce nu? întrebase el surprins. E ceva în neregulă cu el?

— Nu caută decât ceartă.

Danny îl privise cu atenţie pe Oliver.

— Oh, într-adevăr! exclamase el.

Mă aşteptam ca Oliver să facă un gest neplăcut.

— Vino pe gard, spusese el cu aroganţă. Aici sunt curmale mai bune. Asta dacă ai curajul să urci.

— Oh, minunat! exclamase Danny, urcând imediat pe gard, fără să ţină seama de hainele în care era îmbrăcat.

— La naiba! strigase Oliver, n-ai cum să urci îmbrăcat în hainele alea.

— Cred că mă descurc, răspunsese Danny, ridicând poalele hainei.

— Dă-o jos, e prea cald oricum, propusese Oliver.

— E o idee bună, zâmbise vărul nostru, scoţându-şi haina şi aruncând-o pe stratul de salată.

Băieţii dispăruseră din raza noastră vizuală. Cu toate că-i aşteptasem destul de mult, nu apăruseră. După ce mâncasem nişte struguri, hotărâsem să ne îndreptăm spre casă şi să-i mărturisim mamei că-l pierdusem pe vărul nostru. Ea reacţionase destul de violent. Cred că ţinea la Oliver, dar nu era deloc mulţumită de manierele acestuia. Laura fusese cea care îi găsise pe cei doi într-un târziu, jucându-se în preajma unui arbore de cauciuc.

Laura şi Oliver nu se suportau, aşa că ea privise în altă parte, iar el scuipase la picioarele ei. În timp ce ea îi cerea lui Danny să vină acasă pentru că „ceaiul este gata”, Oliver arunca spre picioarele ei cu nişte pietricele.

Din fericire, Danny era un băiat foarte îndatoritor. Răspunsul lui fusese simplu:

— Ah, minunat! Vin imediat.

— Sper să ne mai vedem, spusese Oliver, urmărindu-l plin de curiozitate cu ochii lui căprui.

— Şi eu sper, răspunsese Danny. Ai idee unde mi-am pus afurisita aia de haină?

— Acolo, zâmbise Oliver, arătând spre stratul de salată. Sper că nu trebuie să mănânci cu haina pe tine?

— Nu ştiu, tu ce crezi? o întrebase Danny politicos pe Laura.

— Trebuie să-ţi iei haina. Nu poţi pleca aşa. Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Uite ce-ai făcut cu pantalonii! I-ai rupt.

— Da, ştiu, răspunsese Danny cu indiferenţă. Bine,

cred că e cazul să-mi iau haina. Ne mai vedem, adăugase el, întorcându-se spre Oliver.

— E posibil, dăduse din cap acesta.

Ceea ce era interesant în ceea ce priveşte relaţia dintre Danny şi Oliver, atât de scurtă cât a fost, era că Danny ar fi trebuit să fie respins de băieţii din Australia şi cu atât mai mult de Oliver, ca fiind reprezentantul a ceea ce urau mai mult. Cu toate acestea, datorită unor motive necunoscute, Oliver l-a acceptat. Poate şi din cauză că ne era teamă tuturor pentru Danny şi mai ales Laurei. Cred că Oliver era conştient de faptul că Laura era pregătită să facă orice să-l apere şi acest lucru îl amuza. Desigur, nimic nu-l intimida şi nici nu-l va intimida vreodată pe Oliver Harding.

A doua zi, mama îi făcuse rost lui Danny de un nou costum, asemănător cu cele purtate de băieţii de la şcoală. Pălăria nu apărea nici ea decât la biserică, duminica. Acolo, cu toate că toată lumea o privea, nimeni nu spunea nimic. Nu ştiu dacă era vorba de farmecul lui Danny sau de frumuseţea lui, dar toată lumea care îl privea, zâmbea cu blândeţe.

Mătuşa Sheilagh obişnuia să dea petreceri la care era invitată toată lumea bună din Pepper Tree Bay şi la care noi, copiii, după ce eram spălaţi, îmbrăcaţi şi parfumaţi, eram prezentaţi cu mândrie. La una dintre aceste petreceri aflasem în sfârşit ce lucru demn de ruşine făcea unchiul Rory.

Nimeni din familia Montgomery nu se ocupase cu comerţul, aceasta fiind considerată o meserie de neimaginat pentru un Montgomery. Când noi, copiii, aflasem despre faptul că unchiul Rory devenise „problema” familiei, bănuiserăm că se ocupa de comerţ. Eram atât de ruşinaţi încât nu vorbeam despre asta nici între noi.

Auzind numele lui Rory rostit de unul dintre invitaţi, care îl cunoştea, ne apropiasem să tragem cu urechea.

— Aproape a terminat, spusese tata. Mă mir şi eu, ca şi întreaga naţiune irlandeză, cum de i-a venit o astfel de idee.

— Va deveni ceva mai disciplinat, răspunsese unchiul William.

— Poate, oftase tata. Ce afacere neplăcută!

Pentru noi, cuvântul „afacere” însemna clar „comerţ” şi cele mai mari temeri ale noastre se adeveriseră: unchiul Rory se ocupa de comerţ.

Ruşinaţi, plecasem capetele. Ştiam că părinţii noştri vorbeau între ei fără probleme despre aceste lucruri, dar eram foarte nemulţumiţi că spuseseră acest lucru vecinilor şi prietenilor noştri australieni. Când mama şi mătuşa Sheilagh veniseră să vadă ce facem, întrebasem, foarte supărată:

— De ce le-aţi spus despre unchiul Rory?

— Ei, sst, răspunsese mătuşa. Toată lumea ştie despre el. E un scandal de la un capăt la altul al Irlandei.

— Bine, dar în comerţ? mă plânsesem eu.

— În comerţ? mă privise ea uimită. Dragii mei, unchiul vostru a făcut lucruri teribile, iar acesta e chiar scandalos, dar n-a ajuns până acolo. Nică măcar unchiul Rory nu putea face aşa ceva.

— Păi, ce a făcut? întrebase Laura. A ajuns la închisoare?

Mătuşa o privise râzând pe mama, apoi îi dăduse Laurei părul de pe faţă.

— Întreabă-l pe unchiul Joe. Nu e la fel de rău ca şi cum ar fi intrat în comerţ, dar e mult mai rău decât dacă ar fi ajuns la închisoare.

Numai că între timp ajunsese în cameră unchiul William, iar mătuşa Sheilagh le povestise despre îngrijorarea noastră.

— A intrat în Corpul Regal de Poliţie, dragii mei, ne spusese el.

— Ce e în neregulă cu asta? întrebasem. Nu înseamnă că e poliţist?

— Nu. Înseamnă că e un trădător. Sau că, mai devreme sau mai târziu, va deveni unul.

Adulţii plecaseră să se ocupe de oaspeţi şi noi rămăseserăm gânditori.

— Cred că e un lucru îngrozitor, spusese Sylvia cu vocea ei copilărească.

Laura dăduse din cap.

— Eu nu cred. Cred că aş prefera să fiu poliţist decât să ajung un îngrozitor burete care suge whisky şi împuşcă animale nevinovate, ca unchiul Dennis.

În ochii ei albaştri, fixaţi pe figura lui Danny, se citea sfidarea. Era o insultă, pentru că unchiul Dennis era tatăl lui.

Danny se sprijinea de pervaz, urmărind-o din priviri pe Sylvia. Zâmbetul lui era blând.

— Eu mai degrabă aş intra în comerţ decât să fiu oricare dintre ei, spusese el. Cel puţin se pot face destui bani pentru repararea gardului de la Magillicuddy.

Uluiţi, toţi rămăseseră nemişcaţi. Cred că în acele minute Laura decisese că Danny trebuie urmărit şi păzit toată viaţa. Şi că aceasta e vocaţia ei.

Numai că mai era şi Sylvia.

Sylvia avea o problemă la inimă şi era destinată să-şi trăiască viaţa ca o invalidă. Familia acceptase că nu se poate face nimic şi o trata cu grijă, ca pe un bibelou, încă de când doctorii descoperiseră de ce suferea.

Noi, verişoarele ei, eram destul de sceptice. Dar Laura nu era ca noi. Nu ştiu dacă o iubea cu adevărat sau era capabilă să înţeleagă tristeţea şi suferinţa cuiva care putea muri tânăr. Ea era plină de energie, neastâmpărată şi n-ar fi trebuit să se gândească la moarte, dar aceasta era în fiecare zi în faţa ochilor ei.

Sylvia era blondă, cu ochi albaştri şi foarte fragilă. Aparenţa ei fragilă se datora palorii, pentru că rareori ieşea la soare şi subţirimii nefireşti, deoarece ţinea un regim alimentar foarte drastic. Orice kilogram în plus era un pericol pentru inima ei bolnavă.

Era o persoană calmă şi liniştită, care nu supăra pe nimeni. Uneori mergea cu noi în mici plimbări, după ce mai întâi promisesem că vom avea grijă de ea şi că vom merge încet şi numai pe teren plat.

În aceste ocazii, o simţeam ca pe o povară care ne

încetinea. Când noi, fetele tatii, preot şi om cu frica lui Dumnezeu, nu mai rezistam, Laura, de obicei egoistă, neliniştită şi aventuroasă, nu se grăbea niciodată. Rămânea întotdeauna lângă Sylvia, potrivindu-şi pasul după ea, uneori nemulţumită, dar totdeauna hotărâtă.

Două sau trei săptămâni după venirea lui Danny în Australia, hotărâsem să facem o astfel de excursie. Poate din cauza prezenţei lui Danny sau din cauza lui Oliver, care ne necăjea, nu fusesem atente, aşa cum ar fi trebuit, la Sylvia. Mergeam şi ne certam, vorbeam tare, îi arătam lui Danny locurile noastre preferate sau încercam să-l prindem pe Oliver care-şi închipuia că e o piele roşie şi ne urmărea din tufişuri, aruncând cu pietre.

Oricare ar fi fost motivul, nu ne dădusem seama că începusem să urcăm dealul. Nu ne făceam probleme pentru ea, pentru că mergeam destul de încet şi la fiecare oprire Sylvia se aşeza pe marginea drumului.

Ajunşi în vârful dealului, fiecare îşi găsise ocupaţie. Danny încerca să întindă o capcană inamicului, iar eu scriam în nisip. Eram vag conştienţi că Sylvia se aşezase pe marginea drumului, dar nimeni nu era atent la ea. Oliver, cel care se apropiase pe nesimţite, fusese cel care o găsise. Ea se sprijinea cu spatele de un copac, încercând să-şi recapete suflul. Faţa deja îi căpătase o culoare albăstruie.

Cu toate că n-avea niciun fel de educaţie, Oliver ştiuse instinctiv ce trebuie să facă. Fără să ne atragă atenţia, se îndreptase repede spre ea. Când Laura aruncase o privire spre Sylvia, el era în genunchi lângă ea, o sprijinise în poziţie şezând şi îi masa spatele spunându-i:

— Respiră adânc. Încet.

Înspăimântaţi, ne adunasem în jurul lor, dar nimeni nu avea curajul se intervină. îl priveam pe Oliver ca pe cineva de la care aşteptam o minune.

Încetul cu încetul, culoarea Sylviei revenise la normal. Începuse să respire măsurat, urmărind indicaţiile lui Oliver. Părea să-şi fi revenit destul de repede, cu toate că era palidă şi părea epuizată.

Danny o privea nemişcat, la fel de palid.

— Ce să facem? întrebase Vicky, privindu-ne pe rând.

— Să chemăm un taxi, propusese Mary.

— E prea departe, clătinasem eu din cap.

— O s-o ducem noi, spusese Danny.

— N-aveţi cum, răspunsese Laura cu un aer dispreţuitor. E prea grea pentru voi.

Fără s-o privească, Oliver întinsese mâinile spre Danny, prinzându-şi încheietura mâinii stângi cu mâna dreaptă. Nu aveau nevoie de cuvinte, se înţelegeau din priviri. Cei doi băieţi îşi uniseră mâinile, formând un scaun.

— Tu, arătase Oliver cu capul spre Mary, descoperind-o pe drept cuvânt ca fiind singura cu capul pe umeri. Ajut-o să se ridice.

Cu grijă, Mary o ajutase pe Sylvia să se ridice şi să se aşeze pe mâinile împreunate ale băieţilor. Aceasta îşi pusese câte o mână după gâtul fiecărui băiat şi-l privise lung pe Danny.

Acasă plânsesem toate şi ne scuzasem în faţa părinţilor noştri, a unchiului şi a mătuşii. Numai Laura rămăsese tăcută. Stătea într-un fotoliu prea mare pentru ea, privindu-l doar pe Danny. El rămăsese sprijinit de perete, cu ochii acoperiţi de o şuviţă de păr, părând foarte departe. Oliver plecase acasă.

După acea zi, o tratasem pe Sylvia cu foarte multă grijă. Eram tulburaţi cu toţii pentru că ştiam cât de aproape fusese de moarte. Eu îmi dădusem seama şi că Laura suferise foarte mult şi nu doar din cauza Sylviei.

Trei luni după această întâmplare, Danny plecase spre Irlanda. Pentru că era încă vară, familia unchiului William era încă în Pepper Tree Bay, aşa că puteam să-mi dau seama ce însemna plecarea lui pentru Laura şi pentru Sylvia.

Laura se schimbase. Era neliniştită şi foarte des plină de toane. Dispreţuia compania noastră şi deseori îşi petrecea timpul la şcoala de dans sau la cea de călărie. În acea perioadă, cu toate că era încă adolescentă, începuse

să arate că va deveni o femeie foarte frumoasă.

Sylvia îşi petrecea timpul pe terasă, visătoare şi privind de-a lungul râului. îi plăcea să citească şi începuse să scrie poezii. Îşi făcuse de asemenea un jurnal din care trimitea pagini întregi lui Danny. El îi răspundea la scrisori, cu toate că pentru restul familiei nu trimitea nici măcar un rând de sărbători.

Viaţa socială în Pepper Tree Bay căpătase în acea vară un nou avânt. Erau foarte la modă petrecerile date la bordul unui vas care plutea pe râu, spre deosebire de anii trecuţi când încă se purtau petrecerile în grădină.

În ianuarie se zvonise că domnul Maynard-Arnold va organiza o petrecere pe râu la care vor participa cele mai multe din vasele localnicilor şi toată lumea spera c-o să primească o invitaţie. Era o adevărată ruşine să nu fii invitat la astfel de ocazii. Unchiul William dorea chiar să cumpere un vas pentru această ocazie. Nu că i-ar fi fost teamă că nu va fi invitat, era prea cunoscut ca să se întâmple aşa ceva, ci pentru că părea foarte interesant să deţii un vas şi avea suficienţi bani să-şi permită. Până la urmă, cu toate că fusesem împreună cu Laura şi cu Vicky să-l ajutăm să aleagă un vas, se răzgândise, pur şi simplu pentru că nu găsise ceva destul de mare. Ca să nu fim dezamăgite, ne anunţase că suntem invitaţi cu toţii pe *Valhill*, vasul familiei Baston.

Nu era ceva de mirare, pentru că membrii familiei Baston aveau o adevărată pasiune pentru familia noastră, în special pentru tata şi pentru Vicky.

Ne pregătisem cu toţii pentru marea ocazie. În special mama avusese mult de lucru, pentru că se străduise să ne îmbrace în haine care să nu arate ca rochiile aruncate de Laura şi Sylvia. În cele din urmă, cu multă muncă şi pricepere, reuşise. Unchiul William angajase nişte maşini care să ne ducă până la vasul care aştepta. Cheiul era plin de femei îmbrăcate elegant şi de tineri bronzaţi. Vasul pe care fusesem invitaţi era unul dintre cele mai mari, aşa că în clipa în care se dăduse semnalul de plecare fusese printre primele care plecase,

urmat de celelalte mai mici. Părea că un colier de lumini se întindea pe râu.

Sylvia stătea pe un scaun pe punte şi privea gânditoare apele întunecate. Dar Laura deja atrăsese atenţia unui tânăr. Acesta era de vârsta lui Danny şi purta cu mândrie o şapcă de marinar pentru că era rudă apropiată a căpitanului.

Era o adevărată onoare să te observe şi Laura se bucura din plin. Îşi clătina capul cu mândrie ca să observăm cu toţii succesul ei. În clipa în care încercasem să mă aşez pe un scaun lângă ea, îmi spusese repede:

— Pleacă şi nu mai fi aşa de obositoare. Nu vezi că stăm de vorbă?

Tânărul părea să fie de acord cu cuvintele ei. Pentru că mă simţeam jignită, îi răspunsesem pe acelaşi ton:

— Oricum, cine ar vrea să stea lângă tine…

Mă îndreptasem spre Vicky care se sprijinea de bord.

— Priveşte-o pe Laura, spusesem. E atât de *obişnuită*…

Să fie considerată obişnuită era una dintre cele mai mari insulte pe care puteai să i-o aduci. Vicky nu mă băgase în seamă. Era fascinată de căpitan, care putea să bea ceva dintr-un pahar înalt, să conducă vasul cu o mână şi să stea de vorbă cu doi tineri în acelaşi timp.

Petrecerea era foarte veselă. Ajunse în portul Attadale, vasele se apropiaseră unele de altele, astfel încât toţi invitaţii puteau să treacă de pe unul pe altul. Laura nu pierduse ocazia să exploreze.

— Am mâncat o bucată de prăjitură pe fiecare vas, se lăudase ea. Ştiu unde sunt toate toaletele şi care sunt mai bune.

Desigur că această afirmaţie era şocantă, aşa că-l privisem pe însoţitorul ei să văd ce părere avea despre asta. Numai că şi el părea foarte încântat.

Cu toate acestea, Laura juca doar un rol. Frumuseţea şi noutatea peisajului o făceau să fie euforică, dar nu era decât o faţadă. Vorbea prea tare şi chicotea până când mătuşa Sheilagh o auzise.

— Laura! strigase ea. Nu vorbi atât de tare. Chiar trebuie să atragi atenţia asupra ta?

Până şi mie îmi păruse rău de Laura. O adoram pe mătuşa Sheilagh, cu zâmbetul ei blând şi hainele atât de elegante, dar nu puteam înţelege de ce trebuia să-i facă observaţie Laurei, tare şi în public.

Un nor întunecat acoperise faţa Laurei. Dacă avusese câteva clipe în care fusese fericită, acum nu mai era.

— Nu vorbesc tare, răspunsese ea posomorâtă.

— Ba da. De ce nu poţi să stai liniştită, ca Sylvia? Sunt sigură că şi tânărul tău prieten ar dori acelaşi lucru, adăugase mama ei, privindu-l pe băiat cu un zâmbet fermecător. Nu-i aşa?

Neavând decât paisprezece ani, băiatul nu era prea priceput în astfel de situaţii.

— Oh, nu prea ştiu, mormăise el. Cred c-ar fi mai bine să mă duc să văd dacă tata nu are nevoie de mine. Vă rog să mă scuzaţi.

Laura îşi privise mama cu amărăciune. Fusese făcută de râs, iar cea mai mare ironie era că mătuşa Sheilagh nu era conştientă de ceea ce făcuse. Întorcându-ne spatele, se aşezase pe un scaun, cu capul sprijinit pe braţe şi rămăsese aşa tot restul timpului.

Nici Vicky, Mary sau eu nu mai putusem să mai scoatem ceva de la cele două surori. Stăteau cu spatele una la cealaltă, visătoare şi cufundate în gânduri.

Ştiam că nu la tânărul cunoscut pe vas visa Laura, dar Sylvia nu puteam şti la ce se gândea. Poate la jurnalul ei sau la scrisorile lui Danny.

La puţin timp după această întâmplare, Laura se îmbarcase pentru Irlanda.

Primisem o scrisoare în care eram anunţaţi că unchiul Dennis, tatăl lui Danny, murise. După două luni aflasem că şi unchiul Rory murise în Canada, unde se alăturase corpului de poliţişti călare.

— Unul în Irlanda, unul în Australia şi unul în Canada, spusese unchiul William.

Trei dintre fraţi muriseră şi niciunul dintre fraţii

Mongomery nu mai era pe pământul natal.

Cu toate că nu-i vorbiseră niciodată de bine pe fraţii lor, în ochii tatii şi ai unchiului William erau lacrimi.

Pentru o vreme se discutase că amândouă familiile îşi vor face bagajele şi vor pleca la Magillicuddy, dar această discuţie n-avea niciun rost. Moşia era acum moştenirea lui Danny şi noi oricum n-aveam bani pentru drum. Nici tata nu se simţea prea bine şi n-ar fi putut suporta un drum atât de lung.

Aşa că unchiul William plecase în Irlanda, în special ca să vadă cum stau lucrurile cu Danny, care avea acum şaisprezece ani şi să vadă cât mai trebuie să investească în moşie. O luase şi pe Laura cu el, iar Sylvia şi mătuşa Sheilagh rămăseseră în Pepper Tree Bay.

Nimeni nu se îndoia că unchiul intenţiona să ia în stăpânire Magillicuddy şi pe Danny şi să pregătească totul pentru întoarcerea familiei.

Capitolul 3

După şase luni, unchiul William se întorsese în Pepper Tree Bay, lăsând-o pe Laura în Irlanda.

Multe discuţii avuseseră loc în birou despre problemele familiei şi de această dată copiii erau lăsaţi afară. Nu reuşisem decât să prindem frânturi de conversaţie, când tata sau unchiul William vorbeau prea tare din obişnuinţă sau când uitau uşa deschisă.

Tata arăta din ce în ce mai rău în ultima perioadă, iar mama ne explicase că n-avea nicio legătură cu problemele familiei, ci cu inima lui bolnavă.

— E bolnav de inimă, mamă? o întrebasem eu, aducându-mi aminte că unchiul Tim făcuse un atac de cord şi murise tocmai când noi, nepoatele lui, aveam mai mare nevoie de el.

— Nu, are doar nişte dureri, răspunsese ea.

Ştiam că avea de-a face cu munca înverşunată de-a lungul vieţii şi cu faptul că, deşi tuna şi fulgera împotriva Irlandei, se simţea un străin în Australia.

Se simţea dezrădăcinat. Unchiul Tim l-ar fi putut ajuta, dar murise prea curând. Noi, copiii, ajunsesem să

semănăm foarte mult cu australienii, aşa cum constatase şi unchiul William când se întorsese:

— Mulţumesc lui Dumnezeu c-am lăsat-o pe Laura în Irlanda. Ce voci au copiii, Joe! Trebuie să faci ceva. Parcă sunt sălbatici!

De fapt, unchiul era îngrijorat de alte probleme.

— Trebuie să vindem casa din oraş, îl auzisem spunându-i tatii. Sheilagh va trebui să-şi schimbe stilul de viaţă pentru o perioadă. Am nevoie de capital. La anul, piaţa va fi din nou profitabilă. E mult aur în Coolgardie.

După vinderea casei, familia lui se mutase în apropierea minelor şi nu i-am mai văzut o bună bucată de vreme.

* * *

Apoi a murit tata.

Ni-l imaginam pe unchiul William spunând:

— Încă unul pierdut în Australia!

Când venise la înmormântarea tatii, nu avusese cum să ne ajute. Pierduse toţi banii.

— O să te descurci, Helen, îi spusese mamei. Eşti o luptătoare. Nu pot să-ţi dau decât binecuvântarea mea.

Apoi îi povestise că mătuşa Sheilagh era nevoită să-şi vândă bijuteriile.

— Oh, nu! Nu perlele. sau colierul de smaralde. exclamase mama fără să-i vină să creadă.

— Dacă nu creşte preţul aurului, va fi nevoită s-o facă.

— Dar spuneai că e destul aur în acele mine.

— Este, dar costă foarte mult extragerea lui.

Era epuizat, încercănat şi aproape de lacrimi.

— Şi Magillicuddy?

— N-au vrut banii mei când aş fi putut să-i ajut. Mulligan, administratorul, şi nenorociţii aceia de avocaţi! Le era teamă că voi avea pretenţii asupra moşiei şi că i-o voi lua lui Danny! Dacă m-ar fi consultat în privinţa educaţiei lui Danny sau a grajdurilor de la Magillicuddy, i-aş fi putut ajuta. Atunci aveam bani. Dar nu! Se simţeau prea importanţi! încheiase el cu amărăciune.

— Şi Laura? întrebase mama.

— Va trebui să se întoarcă. Nu-mi mai permit s-o ţin acolo, când abia am ce pune pe masă.

Unchiul se întorsese la câmpurile aurifere, iar mama ne luase pe toate cinci în apropierea oraşului unde reuşea să câştige bani pentru pâinea de zi cu zi muncind ca asistentă medicală şi închinând una, două camere din casa veche care devenise căminul nostru.

O dată sau de două ori, mătuşa Sheilagh venise în oraş, dar eram prea ocupate cu propriile probleme ca să face ceva pentru ea. Încă mai avea perlele şi colierul.

Laura se întorsese din Irlanda şi vreme de un an fusesem colege de clasă. Locuia la internat şi mie îmi revenea datoria s-o hrănesc, aducându-i de acasă ce rămânea de la noi. Nu rămânea prea mult în acele zile şi nu prea credea că n-am să-i aduc mere şi prăjituri. Imaginea ei despre sărăcie era alta. Acum nu mai aveau decât o casă şi n-aveau maşină. Mătuşa Sheilagh nu mai cumpăra haine noi pentru toată lumea la schimbarea anotimpurilor, dar încă purta perlele şi masa era încărcată cu mâncare bună. Pur şi simplu nu înţelegeau că a noastră era aproape goală. Iar mama, niciodată în viaţa ei, nu purtase perle.

Când se întorsese din Irlanda, la şaisprezece ani, Laura nu era numai mai înaltă, ci şi mult mai frumoasă. Climatul nordic îi albise tenul, iar şederea în Irlanda îi cizelase accentul. Avea o voce profundă, melodioasă, la fel de atrăgătoare ca părul negru, lucios. Figura ei era perfectă, iar ochii de un albastru profund erau cu adevărat fermecători când râdea.

Nu putea suporta să audă ceva trist, pentru că plângea foarte repede.

Odată, profesoara o chemase în faţa clasei să citească un fragment din „Ultima expediţie a lui Scott la Polul Sud”. Când ajunsese la pasajul în care căpitanul Oates ieşise în zăpadă, se oprise.

— Continuă, îi spusese profesoara. De ce te-ai oprit, Laura? E cea mai frumoasă parte a poveştii.

Laura deschisese gura, dar o închisese fără să spună nimic.

— S-a întâmplat ceva, Laura?

— Sunt răcită şi mă doare gâtul.

— Biata copilă! Ar fi trebuit să spui mai devreme. Pauline Dulvertin, continuă tu. Laura, poţi să te duci să bei nişte apă.

Ştiam că Laura se oprise pentru că i-ar fi venit să plângă. Era o mare ruşine pentru o fată de şaisprezece ani să plângă în faţa clasei.

Nu era foarte populară printre celelalte fete, pentru că era agresivă şi nu tolera greşelile. De fapt, celelalte o respingeau pentru că era diferită de ele. Era o nou-venită în şcoală, era mult mai educată decât ele, iar vocea ei deosebită o făcea remarcată. Fetele erau întotdeauna adunate în grupuri, pe când Laura era prin excelenţă o individualistă.

Pentru că se simţea respinsă se hotărâse să treacă toate examenele cu note maxime şi, în ciuda împotrivirii profesoarelor, făcuse doi ani într-unul, trecând examenele cu uşurinţă. Când noi mai aveam un an de studiu, ea terminase deja şcoala.

Eram sigură că dispunea de armele necesare pentru a câştiga toate luptele în care se implica. Singura problemă era cea sentimentală. În următorii şase ani reuşise în tot ce-şi propusese, cu excepţia dragostei pentru Danny. În această problemă nu putea lupta, pentru că fragilitatea Sylviei era dezarmantă.

Laura nu s-a abătut niciodată de la sentimentele ei de dragoste pentru Danny. Nu recunoştea în faţa nimănui, dar se gândea tot timpul la el, la figura lui frumoasă, la aerul lui îndepărtat şi indiferent. Pentru că n-avea mare grijă cu lucrurile ei şi pentru a găsi ceva răscolea totul, aflasem că avea zeci de fotografii ale lui. Danny în faţa fermei, la grajduri, când pleca la vânătoare, stând jos, în picioare sau în alte ipostaze.

Şi Sylvia avea poze cu el, două poze înrămate care erau tot timpul pe biroul ei. În casa lor, toată lumea îl

considera pe Danny proprietatea Sylviei. Orice scrisoare care sosea de la Magillicuddy îi era adresată ei. Mă îndoiam că Danny îi scria şi Laurei.

După terminarea şcolii, Laura se înscrisese la Universitate şi venise să stea la noi, la „Numărul 25”, cum îi spuneam casei – noastre. Numai că n-a durat prea mult. În ceea ce privea Universitatea, ea nu suporta să se plictisească şi cursurile o plictiseau de moarte.

— Nu se mai opresc, exclamă ea, copleşită de disperare. Totul poate fi citit în cărţi, dacă ne-ar lăsa s-o facem. Ne vorbesc printre dinţi, cu privirea pierdută, de parcă nici n-am fi de faţă. Nu pot să ascult. Încep să mă gândesc la altceva şi apoi trebuie să învăţ singură.

— Nu-ţi face niciun rău acest lucru, îi răspundea mama, care simţea că e de datoria ei s-o ţină cu picioarele pe pământ. Ai trecut examenele cu note bune.

— Da, dar toate orele de stat nemişcată! îţi spun, mătuşă Helen, nu mai suport. Parcă timpul stă în loc.

Nici de viaţa la „Numărul 25” nu era mai mulţumită.

— E atât de multă înghesuială şi toată lumea e neglijentă. Dumnezeule, şi ce zgomot!

Şi mama era de acord că nu era un loc potrivit pentru ea. Era diferită de noi şi, cu toate că unchiul îşi pierduse banii, nu credea că Laura trebuie să trăiască în acelaşi abis de sărăcie în care ne zbăteam noi.

Unchiul William avea un venit mai mic decât al nostru, asigurat de eforturile mamei, dar refuza să se poarte ca un adevărat sărac. Acumula datorii, ţinea bijuteriile închise şi aştepta sosirea unui moment prielnic.

Mama n-a avut niciodată o datorie şi dacă, de exemplu, nu erau destui bani pentru unt când se făceau cumpărăturile, pur şi simplu nu se cumpăra. Acest lucru era foarte greu suportat de Laura, căreia i se părea nedrept, ştiind că Sylvia şi mătuşa Sheilagh comandau untul de la Perth.

Aşa că Laura a hotărât să abandoneze cursurile de la Universitate, să-şi ia o slujbă şi să închirieze o cameră. Cumpărase o maşină de scris şi învăţase singură să

dactilografieze.

Pentru că slujba Laurei era în acelaşi birou cu domnul Preston, mama hotărâse să întărească legăturile sociale şi să-i facă o vizită doamnei Preston. Laura protestase, spunându-i că domnul Preston nu era o persoană importantă, dar mama nu putea fi atât de uşor abătută din drum. Aşa că îşi pusese mănuşile, o luase pe Vicky, îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie, şi pornise spre Pepper Tree Bay.

În acea seară, putuse să-i scrie mătuşii Sheilagh:

„Vicky şi cu mine am fost în vizită la doamna Preston. Susan Baston era acolo, ca şi două dintre domnişoarele Stockman. Am băut ceai şi doamna Preston ne-a servit cu obişnuitele ei prăjituri. E chiar o femeie de treabă. Marnie Strickland ne-a invitat pe toate la un ceai. Cel puţin eu nu voi arăta atât de neîngrijită ca doamna Preston. asta dacă reuşesc să ajung. Dar nu-i frumos din partea mea să spun una ca asta. E o femeie foarte bună".

Mătuşa Sheilagh hotărâse să ne facă o vizită, să fie sigură că Laura e bine. Pentru că n-avea unde să stea la ea, fusese primită la „Numărul 25". Spre deosebire de Laura, era încântată.

— Oh, dragelor, suspinase ea, mă simt din nou ca acasă. Dacă Joe. sau dragul Tim. ar fi aici să vadă ce frumoase v-aţi făcut.

Mama luase special pentru ea pâine brună şi unt, pe care le mâncase cu plăcere.

Chiriaşii se bucurau s-o vadă pe hol, cu hainele ei îngrijite, părul tot timpul coafat şi zâmbetul blând.

Laura începuse să înţeleagă ironia stilului de viaţă pe care îl ducea familia ei, dar părea că nu ştie cum să reacţioneze încă. Mătuşa începuse să critice modul în care se îmbrăca, dându-i ca exemple fete de vârsta ei din înalta societate a oraşului care apăreau la petreceri mondene.

— Ai văzut cum se îmbracă Elizabeth Maynard-Arnold? Cât de bine arată! Ai putea să arăţi şi tu la fel. Tatăl tău.

— Nu vreau să arăt ca ea, răspundea Laura, începând

să se enerveze.

De obicei, mama era cea care liniştea spiritele.

— Da, dar Laura e mult mai frumoasă decât Elizabeth. Frumuseţea ei e naturală, n-are nevoie de haine sofisticate.

— Mulţumesc, mătuşă Helen, spunea Laura, îndreptându-se şi ridicând bărbia cu mândrie.

După scurta vizită făcută de mătuşa Sheilagh, ea plecase spre casă, Laura se întorsese la serviciul ei, iar eu la liceu, unde mă pregăteam să devin învăţătoare.

Pe Laura n-o vedeam prea des, doar din când în când venea să ne facă o vizită, în special ca să se ascundă de Robert Doule.

Acesta era coleg de serviciu cu ea, la firma Beale şi Beale. Locuia în suburbie, era brunet, cu ochi căprui atât de închişi la culoare încât la prima vedere păreau negri. Era subţire, de înălţime medie şi îndrăgostit nebuneşte de Laura.

Desigur, totul începuse într-o dimineaţă în care Laura îşi îndreptase ochii strălucitori de prea multe ori în direcţia biroului lui.

Robert îşi începuse atenţiile faţă de ea stând prea mult şi fără să fie nevoie în preajma biroului ei şi aducându-i ceaiul de dimineaţă întâi ei, în loc să-l ducă acelor colegi care erau mai în vârstă, ca de exemplu domnul Preston. Faptul că acesta o privea dezaprobator, clătinând din cap, n-o făcuse să se bucure mai puţin de atenţiile lui Robert. îl plăcea pentru că era tânăr şi abia mai târziu îşi dăduse seama cum stau lucrurile. Era ca o prinţesă: atât de frumoasă şi cu un aer atât de îndepărtat, încât părea că vine de pe altă lume. Faptul că ea făcuse primul pas îl uimise şi îl copleşise pe Robert.

În plus, era şi foarte deşteaptă şi înţelegea mult mai multe despre bursă decât unii angajaţi care lucrau de mai multă vreme. Avea un carneţel în care nota tot ce citea în ziare. La început, crezusem că e un joc pe care-l joacă de una singură, până când mi-a mărturisit într-o zi că „învaţă”.

— Ce anume? am întrebat-o.

— Cum a făcut tata bani şi de ce i-a pierdut.

— Trebuie să ştii?

— De ce nu?

Pasiunea ei pentru cifre îl uluise pe Robert. Pentru el nu era decât o muncă plictisitoare şi i se părea uluitor că pentru cineva poate fi amuzant. Mai ales când acest „cineva” era o femeie tânără, frumoasă, sofisticată pentru că aşa o vedea el pe Laura.

Următorul lucru care îl uimise pe Robert în privinţa ei era că părea să fie conştientă de interesul lui faţă de ea şi că era mulţumită de acest lucru. Nici în visele lui cele mai frumoase nu-şi putuse imagina că Laura îl poate vedea ca fiind mai mult decât praful de la picioarele lui. Pentru o perioadă de timp fusese mulţumit să menţină o poziţie privilegiată în viaţa ei. Nu înţelegea că nu făcea decât să satisfacă vanitatea Laurei.

— De ce îţi mănânci mâncarea de prânz la birou? îl întrebase ea într-o zi când, întorcându-se mai devreme din pauza de masă, îl găsise mâncând. De fapt, la vederea ei, bietul Robert îşi îndesase ultimele bucăţi din sandviş în gură, încercând să ascundă punga de hârtie în care avusese pachetul.

— Păi unde altundeva? întrebase el, încercând să nu se vadă că are gura plină.

— În parc, eu de acolo vin.

— Dar e plin de lume. mormăise el, înghiţind repede mâncarea.

— Nu contează. E amuzant.

A doua zi, când se îndrepta spre ieşire, cu pachetul de mâncare în mână, se întorsese spre el zâmbind.

— Vii? îl întrebase.

Măcar dacă ar fi avut o presimţire ce urma să declanşeze cu această invitaţie politicoasă. Nimeni n-ar fi ghicit ce potenţial emoţional imens era ascuns sub aparenţa liniştită a lui Robert Doule.

— Oh, da, sigur, răspunsese el repede.

O urmase grăbit, neîndemânatic, dar Laura nu

observase, gândindu-se la soarele de afară şi la faptul că acţiunile minelor din Coolgardie scăzuseră din nou.

Coborâseră scările împreună, fiecare cufundat în propriile gânduri.

Ajungând afară, Robert se simţise plin de mândrie. Ar fi vrut să-l vadă toată lumea mergând cu această femeie izbitor de frumoasă. Începuse să-şi imagineze ce i-ar spune prietenii lui:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rob, cine era fata minunată cu care erai marţea trecută?

— Marţea trecută. Laura, a, da. E una dintre fetele mele. S-ar putea să mai ieşim împreună. Are stil, nu mai sunt multe la fel în zilele noastre.

De unde ştiu că Robert gândea aşa?

Pentru că era genul acesta de bărbat. Era inevitabil să gândească aşa sau ceva asemănător pentru că era foarte tăcut. Ştiu de la Laura şi de aceea ea n-a ghicit niciodată ce i-a făcut sau ce era pe punctul să-i facă.

Se aşezaseră pe o bancă şi Laura privise în jur.

— Uită-te la acea femeie care îi dă plăcintă copilului ei, zâmbise ea. Şi la acel bătrân care doarme pe bancă. E aici în fiecare zi. Pe aceeaşi bancă, tot timpul dormind. Crezi că doarme tot timpul fără să se mute de pe acel loc?

Robert, care de obicei nu observa astfel de lucruri privise în jur din politeţe, dar ridicase din umeri.

— O să vedem mâine. Pun pariu că e tot aici. Uite câinii. Ai grijă cu acela pătat, poate să te muşte de mână chiar dacă dă din coadă.

Bărbatul nu era atent la cele din jur. Era interesat şi în acelaşi timp speriat de presupunerea Laurei că „o să vedem”, ceea ce însemna că vor ieşi împreună şi a doua zi.

Începând din acea zi, Laura şi Robert ieşiseră împreună în pauza de prânz în fiecare zi cu vreme bună. Ea râdea şi vorbea, arătându-şi dinţii. Alteori îi ţinea vreo teorie de a ei, arătându-se nerăbdătoare şi un pic arogantă. Aceste momente îl afectau pe Robert mai mult decât râsul sau ochii ei minunaţi. Era fermecat de aroganţa şi nerăbdarea ei, mai ales pentru că erau semne

clare ale superiorităţii ei şi pentru că înţelegea că Laura nu era conştientă de acest lucru.

— Dar Laura, de ce te-ai dus cu el în fiecare zi, am întrebat-o mai târziu, când mi-a povestit toate detaliile poveştii.

— De unde să ştiu ce gândea? Oh, da, ştiam că se uita la mine ca un viţeluş, dar nu mă deranja. Cred chiar că-mi plăcea. Cărei fete nu-i place? Mă amuza, dar n-am flirtat cu el, nu l-am încurajat. Cred că eram şi plictisită, pentru că n-aveam cu cine să stau de vorbă în timpul prânzului. La naiba, de unde să ştiu ce gândeam atunci? Cred că nu gândeam deloc.

Numai că Robert îi urmărea fiecare cuvânt şi fiecare gest. Acesta însemna asta, celălalt însemna altceva. Orice făcea avea o anumită semnificaţie pentru el, însemna că azi îl place mai mult sau mai puţin.

Această stare de lucruri continuase mai multe săptămâni. Apoi, într-o dimineaţă, Laura observase că Robert era într-o stare de spirit destul de ciudată. Se învârtea în jurul biroului ei mai des decât de obicei. De fiecare dată când ochii lor se întâlneau, bărbatul se îmbujora imediat. Se ridicase de câteva ori de pe scaun ca să se aşeze la loc fără să spună nimic.

Când plecaseră în pauza de masă, el rămăsese o vreme tăcut, tot îndreptându-şi cravata şi tuşind.

Ea se întrebase dacă nu cumva avea probleme acasă.

După ce terminaseră de mâncat, Robert îi spusese:

— Am două bilete pentru croaziera pe râu cu *Timor*, sâmbătă seara.

— Foarte drăguţ, spusese Laura. Sper că te vei simţi bine.

Pentru o clipă, îi venise în minte imaginea vaporului cu îmbulzeala de pasageri. Se cutremurase, dar era prea politicoasă să-i spună.

În ochii lui întunecaţi ardea un foc mocnit.

— Sunt pentru noi, spusese el scurt. Pentru mine şi pentru tine.

Laura fusese speriată. Niciodată nu-l privise în ochi,

ca să vadă în adâncurile lor ceva nou pentru ea.

Era foarte tânără şi pentru prima oară simţise ceva pentru el. îi era milă de el. N-avea de unde să-şi dea seama ce era această excursie pentru ea în comparaţie cu petrecerile luxoase la care fusese invitată de atâtea ori. Chiar dacă era interesată de viaţa celor din parc, n-avea nici cea mai mică intenţie să urce pe un vapor atât de aglomerat, oricât de frumos ar fi arătat râul sub lumina lunii.

Numai că avea o inimă prea bună ca să-l rănească. Aşa că zâmbise, întrebându-l:

— Ce drăguţ! Cum de te-ai gândit la mine?

Focul din ochii lui se stinsese. Privise în altă parte, încercând să pară nepăsător:

— Oh, m-am gândit de ceva vreme la aşa ceva. Am ales o plimbare pe râu pentru că e mai romantică, nu-i aşa?

Laura era în acelaşi timp speriată şi emoţionată. Ar fi vrut să râdă, dar ştia că l-ar fi rănit. Credea că-i face un serviciu lui Robert mergând cu el în acea excursie pe râu.

Toată ziua rămăsese la biroul ei, fără să-l privească o singură dată. Pe el nu-l deranja, pentru că îşi imagina că ajunseseră la o nouă etapă a relaţiei lor.

Laura era destul de neliniştită în privinţa excursiei, dar se gândea că-i va face o bucurie lui Robert. Numai că nu suporta să fie plictisită şi ştia că aşa se va întâmpla.

Aşa că în clipa în care Dirk Preston, băiatul cel mai mare al domnului Preston o sunase s-o invite sâmbătă la fosta lui şcoală unde aveau loc întrecerile sportive anuale, aproape căzuse de la birou.

Dirk era o combinaţie între mama lui, simplă şi politicoasă şi tatăl lui, un bărbat foarte drăguţ. În plus, arăta foarte bine. Era înalt, blond şi arăta foarte binecrescut. Ieşirea cu Dirk sâmbătă după-amiază va fi o adevărată plăcere în comparaţie cu plimbarea de sâmbătă seara, care promitea să fie o mare plictiseală.

Conversaţia telefonică avusese loc în birou şi, cu toate că Laura vorbise începutersonalul n-avea voie să

primească telefoane personale-Robert înţelesese că acceptase să meargă undeva cu altcineva.

Pretextând că trebuie să-i aducă nişte acte, se apropiase de biroul ei. Focul mocnit se aprinsese din nou în ochii lui, dar Laura era prea ocupată să observe.

— Te duci undeva? Cine era prietenul de la telefon?

Vocea lui era calmă şi studiată, iar ea nu-şi dăduse seama de pericol.

— Mm, e vorba de o ieşire la Guildford, sâmbătă după-amiază. Verişoarele mele se duc tot timpul.

Robert ştia că Laura avea cinci verişoare, aşa că plecase liniştit. Nu minţise ca să-l păcălească pe el, ci pentru urechile domnului Preston, care o privea pe sub ochelari. Nu voia să ştie că tocmai fiul lui cel mare încălcase regula biroului. Dacă urma să afle, s-o facă acasă.

Pentru întâlnirea de sâmbătă, Laura îşi luase o rochie nouă, albastră, care îi scotea în evidenţă ochii. La gât purta un colier de perle mici, delicate, care aveau încrustat un diamant pe încuietoare. Era elegantă şi toate privirile se îndreptau spre ea.

Dirk Preston ţinea la Laura fără să fie îndrăgostit de ea şi era prea obişnuit cu femeile bine îmbrăcate ca să-i provoace vreo surpriză. Era încântat să-şi întâlnească vechii colegi şi s-o împartă cu ei.

Se plimbau împreună, un grup de tineri de douăzeci de ani şi o tânără fermecătoare. Laura se simţea foarte bine pentru că era o zi minunată, şi că vedea că este admirată şi invidiată. Directorul şcolii dăduse mâna cu ea şi un elev venise în fugă să-i arate trofeul proaspăt câştigat.

Cu coada ochiului le vedea pe femeile care vorbeau privind-o şi îşi imagina ce spuneau:

— Uitaţi-vă cât de frumoasă s-a făcut Laura Montgomery! Cum i-a zăpăcit pe tinerii aceia! Şi bietul director e cucerit, ca să nu mai vorbim despre băieţi.

Era sigură că ajungând acasă vor povesti prietenelor:

— Dragile mele, când făcea Laura Montgomery un

pas, jumătate din populaţia masculină făcea şi ea un pas.

Dar cine putea şti ce gândeau acele femei? Cert e că, pentru prima oară în viaţa ei, Laura era conştientă de capacitatea ei de a atrage bărbaţii. Nu o interesa vreunul anume, dar era mândră să ştie că toţi se bucurau de prezenţa ei.

Când ajunsese seara la întâlnirea cu Robert, era obosită şi satisfăcută. Pe faţă i se citea un zâmbet mulţumit, iar Robert, care credea că el este cauza mulţumirii ei, era prea copleşit ca să-şi dea seama ce face. Urcase pe pasarelă înaintea ei, se răstise la cel care colecta biletele şi împinsese lumea căutând un loc mai bun pentru ei.

Robert era prea copleşit ca să audă murmurele celor din jur: „Dar cine se cred?”. Iar Laura era obosită şi nu-i păsa, cu toate că mai târziu, aducându-şi aminte, se simţise ruşinată.

Era drăguţă cu Robert şi când el se lipise de ea pe scaunele mici de lemn nu se supărase şi nici nu se retrăsese. Oricum, era prea aglomerat, aşa că putea să se relaxeze.

Dacă Robert era transportat într-o altă lume, a sentimentelor şi pasiunilor copleşitoare, Laura nu observase. Sprijinindu-se de el şi de lemnul vaporului, se lăsase toată seara copleşită de visare. Chiar dacă se sprijinise de el, fiind puţin adormită, uitase că există. Nu era nici fericită, nici nefericită. Adâncimea întunecată a cerului o umplea de dorinţe necunoscute. Undeva, departe, în gândurile ei, plutea chipul misterios al lui Danny.

Capitolul 4

Viaţa sentimentală a Laurei luase o nouă întorsătură începând din acea sâmbătă. Era ziua în care se maturizase. Cunoscuse pentru prima oară gustul succesului şi aflase de asemenea şi care sunt capcanele iubirii. După aceea, cu un efort conştient, se refugiase pentru o vreme în lumea afacerilor.

Seara se terminase cu încercarea lamentabilă a lui Robert de a o săruta.

Nu se aşteptase la aşa ceva, probabil datorită lipsei de experienţă. Situaţia o şocase pentru că, chiar dacă simţea că se poate săruta cu mulţi tineri, chiar şi dintre cei pe care îi întâlnise chiar în acea seară, nu-şi putea imagina că se va săruta vreodată cu Robert Doule. Din însoţitorul plăcut al pauzelor de prânz, părea că se prefăcuse deodată într-un monstru.

Îl împinsese cu mâna şi spusese primele cuvinte care îi veniseră în minte:

— Oh, nu! N-am voie să mă sărut cu cineva, sunt prea tânără.

Era o scuză jalnică, mai ales pentru cineva care ar fi ştiut că Laura făcea tot ce-i plăcea şi nimeni n-ar fi putut s-o oprească să-l sărute, dacă şi-ar fi dorit acest lucru.

Numai că Robert o crezuse. Acea clipă ar fost cea mai potrivită ca să-l respingă pentru totdeauna. În loc să facă acest lucru, îl lăsase să plece acasă gândindu-se că nu e numai frumoasă, ci şi de acea puritate şi perfecţiune pe care orice tânăr îşi doreşte s-o găsească la persoana iubită. Probabil că-şi spusese că i-ar fi plăcut să se lase sărutată, dar standardele ei înalte şi educaţia o păstrau imaculată, o statuie pe un piedestal care să fie iubită de la distanţă.

Laura intrase în casă frecându-şi dezgustată braţele unde mâinile lui o atinseseră şi obrazul atins de respiraţia lui fierbinte. Apoi se simţise ruşinată că simte aşa, dar nu se putea împiedica.

Comportamentul ei din următoarele două săptămâni fusese mai degrabă instinctiv. Nu putea să se îndepărteze, peste noapte, de bărbatul al cărui birou era la doi paşi de al ei, dar nici nu putea să-i răspundă la privirile pe care le simţea tot timpul aţintite asupra ei. Aşa că, plecând privirea spre actele de pe birou, se refugiase în muncă. Pentru că nu avea tot timpul ceva de lucru, îşi fabricase ceva. Ţinea cu sfinţenie carneţelul în care notase toate evoluţiile acţiunilor deţinute de tatăl ei şi începuse să acumuleze date despre modul în care lucra bursa. Făcuse grafice uşor de urmărit, în special pentru domnul Preston şi pentru domnul Rushton Beale, care nu dispuneau de

capacitatea de a urmări datele statistice.

Domnul Rushton Beale râsese de preocuparea celei angajate ca secretară, dar partenerul lui, domnul Paul Beale luase graficele făcute şi le studiase acasă, cu multă grijă. Când i le adusese înapoi, ceruse altele, privind-o cu atenţie.

— Mergi în parc în această pauză, Laura? o întrebase Robert într-o zi, stând plin de speranţă lângă biroul ei.

— Nu, trebuie să refac acest grafic pentru domnul Paul. Vezi cum arată? La fiecare douăzeci de ani urcă.

— Dar domnul Paul nu te plăteşte pentru ore suplimentare.

— Nu contează. Vreau s-o fac. Nu înţelegi, Robert, într-o zi aş putea. şi tu ai putea. deveni bogat dacă reuşim să înţelegem cum funcţionează bursa.

Robert era sceptic din două motive: în primul rând pentru că o considera o tânără fără experienţă, chiar dacă se pricepea atât de bine la cifre şi în al doilea rând pentru că nu credea că angajatorii lor dădeau prea mare importanţă lucrului pe care-l făcea ea în pauza de masă.

În această ultimă privinţă, avea dreptate. Numai că Laura descoperise că fascinaţia pentru munca de cercetare era o răsplată în sine. îi plăcea ceea ce făcea.

— Vreau s-o fac. Îmi place! exclamă ea nerăbdătoare. Într-o zi, vom fi bogaţi.

Era singurul motiv pe care credea că el sau oricine altcineva putea să-l înţeleagă. Toată această muncă îi luase mai mult de o lună. O începuse ca o modalitate de a scăpa de Robert, dar curând devenise fascinată de ea.

Toată lumea o privea cu neîncredere, mai puţin domnul Paul Beale, pentru care toate calculele ei erau interesante. Celălalt partener, domnul Rushton Beale, râdea de ea, spunându-i că va deveni un „bărbat de afaceri”. Atinsă în amorul ei propriu, hotărâse să se îmbrace cu mai multă grijă şi să se machieze. Începuse de asemenea să facă în fiecare seară o plimbare cu unul dintre tinerii ei prieteni, mai ales ca să-şi dovedească faptul că talentul pentru matematică nu însemna că e mai

puţin feminină. îl păcălea pe Robert, care ajunsese să creadă că-şi petrecea fiecare seară încercând să găsească o modalitate de a se îmbogăţi amândoi.

Unchiul William, care venise în vizită, aflase de la domnii Beale cu ce se ocupa Laura. În intimitatea camerei de hotel, avusese grijă să-i spună ce părere avea despre acest lucru, mult mai încet decât ar fi făcut-o tata, care n-a înţeles niciodată că în Australia pereţii erau de două ori mai subţiri decât în Irlanda.

— La vârsta ta! Să-i înveţi pe patronii tăi cum se fac afacerile! Ţine-te departe de bursă, e pentru şarlatani şi nu pentru copii abia ieşiţi din grădiniţă!

Mătuşa Sheilagh îi spusese şi ea:

— Draga mea, eşti atât de frumoasă şi de stilată! Mărită-te cu un tânăr bogat, sau cel puţin frumos şi binecrescut. Lasă afacerile în seama bărbaţilor. Femeile nu înţeleg astfel de lucruri. Oare de ce am venit aici? se întorsese ea spre unchiul William. Câte speranţe ne-am pus în acest loc.

Ochii ei se umpluseră de lacrimi, gândindu-se probabil la tata şi la unchiul Tim.

— Deja ne-a costat doi membri ai familiei, spusese întristat soţul ei. Cine ştie ce ne mai aşteaptă.

Numai mama o aproba pe Laura. Ea înţelegea lupta de supravieţuire a femeilor într-o lume condusă de bărbaţi.

— Grozav, spusese ea. Cine vrea, poate! Numai cei care încearcă reuşesc.

Şi noi eram impresionate de ceea ce făcea verişoara noastră. Avea în ea o voinţă şi un foc pe care noi nu le aveam, cu excepţia lui Mary şi, desigur, a mamei.

În curând devenise ceva cunoscut de toată lumea dar care, într-un mod ciudat, nu-i scădea farmecul în ochii bărbaţilor. Cei care nu se gândeau la poziţia ei ca la o glumă bună considerau că era plăcut să cunoască o femeie care arată bine şi are şi ceva creier.

Nu credeau, desigur, c-ar fi fost la fel de deşteaptă ca ei. Pur şi simplu credeau că nu este o inocentă, ignorantă şi redusă mintal aşa cum considerau că era restul femeilor.

Robert Doule rămăsese tot timpul lângă ea, supraveghind-o. Pentru el, viitorul era plin de promisiuni. Nu-şi spunea decât că trebuie să mai aştepte un an sau doi până când Laura va ajunge suficient de matură ca să-i permită un sărut.

Numai că ea, în afară de întâlnirile cu el la birou, uitase că există.

Într-un apartament vecin cu al ei locuia o tânără femeie, în jur de treizeci de ani care, la fel ca şi ea, pleca în fiecare dimineaţă spre o destinaţie anume. Laura fusese tot timpul interesată de oamenii pe care îi zărea zilnic, cum ar fi fost tânărul brunet de pe aceeaşi stradă care nu zâmbea niciodată, femeia de la etajul trei care lucra la magazinul din colţ sau cele două gemene care se îmbrăcau la fel.

Această vecină o interesa mai mult decât ceilalţi pentru că era foarte elegantă şi stilată şi cu un aer străin. Avea multe cunoştinţe pe care le întâlnea pe stradă şi cu care stătea de vorbă, zâmbind şi gesticulând vesel.

Uneori îi povestea lui Robert despre ea, fără să pomenească interesul ei pentru celălalt vecin, tânărul brunet.

Neaşteptat, Robert Doule fusese cel care îi dezvăluise în cele din urmă identitatea femeii. La împlinirea vârstei de douăzeci şi unu de ani, acesta hotărâse să-şi facă fotografii, pe care le oferise cadou prietenilor lui.

Laura, care uitase că e ziua lui şi nu-i luase niciun cadou, fusese foarte surprinsă când primise fotografia.

— E bună, nu-i aşa? întrebase el satisfăcut. Mi-a făcut-o Marion Perrent. Ştiai că e vestită în toată lumea pentru fotografiile ei?

Desigur că ştia fotografiile lui Marion Perrent, care decorau studioul acesteia de pe o stradă vecină. Mai mult decât atât, avuseseră câteva dintre fotografiile făcute de ea în casa lor din Pepper Tree Bay.

Ca să-şi simtă conştiinţa liniştită, lăudase fotografia pe care Robert i-o înmânase plin de mândrie.

— Am comandat şi câteva de mărimea unei cărţi poştale pentru părinţi. Le voi lua în pauza de prânz.

Fotografia pe care i-o dăduse ei era mult mai mare, aşa că protestase:

— Robert, dă-mi una din cele mai mici şi trimite-o pe asta mamei tale.

— Nici nu mă gândesc. Am făcut-o special pentru tine.

La naiba! îşi spusese în gând, dar n-avea de gând să cedeze:

— Uite ce e, Robert, aş prefera una mai mică pentru că vreau s-o port cu mine în geantă. Una atât de mare ar trebui să stea acasă şi tata nu va fi niciodată de acord să ţin fotografia unui bărbat în camera mea. Oricum, aşa ar fi mereu cu mine.

Tânărul o privise nehotărât, dezamăgit că surpriza lui nu era bine primită.

— Te rog, Robert, continuase ea. Mi-ar plăcea să iau una cu mine oriunde mă duc şi nu vreau să primesc două.

— Bine, dar trebuie să mergi cu mine să le iau. Oricum, nu ne-am mai plimbat de mult.

— Foarte bine, respirase ea uşurată, fără să fie conştientă că, din bunătate, îşi construia singură o închisoare.

În acea zi o cunoscuse pe Marion Perrent, care nu era alta decât misterioasa ei vecină. Când o văzuse exclamase imediat:

— Ah, dar ştiu cine sunteţi. Vă văd în fiecare zi.

Domnişoara Perrent zâmbise încântată.

— Şi eu v-am văzut, răspunsese ea. Sunteţi vecină cu mine. V-am admirat mersul. Întotdeauna mi-am dorit să pot fotografia oamenii în mers.

— V-am admirat şi eu, recunoscuse Laura, impresionată.

— În acest caz, sper că vom avea ocazia să stăm de vorbă? o întrebase Marion cu o voce prietenoasă.

Astfel, fotografia lui Robert ajunsese în buzunarul din spate al genţii, iar Laura aştepta ocazia s-o întâlnească pe

noua ei cunoştinţă.

Trei zile la rând se uitase după ea pe stradă, dar nu reuşise s-o întâlnească. În a patra dimineaţă, privind înapoi, o văzuse ieşind în urma ei. Hotărâse că era un gest prietenesc s-o aştepte.

La vederea ei, tânăra femeie grăbise pasul.

— Mă aşteptai pe mine? întrebase ea.

— Da. mă gândeam că putem merge împreună.

Domnişoara Perrent îi atinsese braţul într-un gest înţelegător.

Avea mănuşile într-o mână şi unghiile ei lungi o zgâriaseră. Laura se speriase, dar uitase repede acest lucru, ascultând vocea îngrijită a însoţitoarei ei care îi vorbea despre ce avea de făcut în acea dimineaţă.

— E ciudat cât de frumoase pot fi unele din australience.

Acest lucru o făcuse pe Laura să înţeleagă că femeia nu era australiancă dar, ca de fiecare dată când avea impresia că o anume persoană atacă ţara ei adoptivă, răspunsese destul de ofensiv:

— Şi eu sunt australiancă.

Era mândră de declaraţia ei, pentru că se gândea că domnişoara Perrent nu mai putea fi critică fără a risca să pară nepoliticoasă.

Râzând, femeia îi atinsese din nou braţul, zgâriindu-l cu unghiile lungi.

— Nu vorbeşti ca o australiancă.

— Aş fi vrut s-o fac, răspunsese Laura, care era de fapt foarte mândră de accentul ei.

— În acest caz, înseamnă că părinţii tăi au venit din altă parte, continuase femeia, încă râzând.

— Da, recunoscuse tânăra în cele din urmă. Din Irlanda.

— O Montgomery din Irlanda. Să fii oare.

Laura n-o lăsă să termine:

— Mama şi sora mea şi-au făcut fotografii la tine.

Fotografa era impresionată pentru că-şi amintea foarte bine de mama ei, impresionantă în hainele ei

elegante şi cu prestanţa unei ducese. Se întorsese spre însoţitoarea ei, privind-o cu interes. Cu toate că era tânără, Laura avea acelaşi aer de distincţie. În acest caz, ce căuta în oraş, după câte părea câştigându-şi singură existenţa?

— Locuieşti singură?

— Părinţii mei locuiesc în apropierea minelor de aur. Am o mătuşă şi câteva verişoare. mă duc la ei când sunt plictisită său. ezitase Laura, apoi decise să spună adevărul. Sau când mi-e foame.

Domnişoara Perrent fusese cucerită de sinceritatea ei.

— Trebuie să luăm masa împreună, spusese ea. Foarte des sunt singură.

— Oh, mulţumesc. Mi-ar face plăcere.

* * *

Prietenia dintre Laura şi Marion Perrent fusese primită cu sentimente amestecate de familia şi prietenii ei. Mătuşa Sheilagh şi unchiul William, departe în deşert, ştiau prea puţin despre acest lucru şi nu-şi schimbaseră părerea că fiica lor trăia într-o lume străină şi că putea întâlni persoane ciudate.

Cum îşi făcuse patul, aşa trebuia să doarmă, din punctul lor de vedere.

— Ce persoane cunoaşte şi Laura! exclamase mătuşa Sheilagh. Asta înseamnă să trăieşti într-o lume ciudată. Nu se ştie niciodată.

— Când o să se frigă, o să vină alergând acasă, spusese şi tatăl ei. Dacă mi-ar fi ascultat sfatul, acum ar fi fost aici, cu mama şi sora ei. Dar aşa sunt tinerii din ziua de azi, nişte egoişti.

Mama fusese neliniştită.

— E prea în vârstă pentru tine, Laura. Cred că are peste treizeci de ani.

— E foarte drăguţă şi prietenoasă, mătuşă. Ce contează vârsta?

— De unde vine? o întrebasem după ce o întâlnisem şi mi se păruse la fel de stranie cum îi păruse verişoarei mele prima oară.

— Din Birmingham.

— Acolo s-a născut?

— Nu ştiu, n-am întrebat. Ştiu că e pe jumătate evreică.

Acest lucru arătase că, dacă Marion o întreba foarte multe lucruri, ea era destul de rezervată cu întrebările. De altfel, dedusese ceea ce ştia pentru că într-o seară, când era la ea, femeia primise vizita unor prieteni. Aceştia erau înalţi, bruneţi şi se numeau Michael Jacobs şi Benny Joseph. Erau în mod clar evrei, iar persoanele despre care vorbeau purtau şi ele nume specifice. Oricum, păreau să fie familiarizaţi cu apartamentul prietenei ei şi cu muzica pe care o prefera. Conversaţia lor o fascinase pe Laura, pentru că vorbeau despre artă: muzică, pictură, balet, actori şi actriţe. La început nu înţelesese ce căutau nişte oameni atât de cultivaţi în această zonă a lumii, dar aflase răspunsul destul de repede.

— Ei, ce aţi mai adus de data asta? Primesc şi eu bilete gratis?

— Pe Ma Mi Rosette. Ceva numai bun să umple teatrul şi să ne umple şi nouă buzunarele, răspunsese Michael. Cât despre biletele gratis. mai vorbim.

Marion râsese, iar Laurei îi păruse foarte frumoasă şi misterioasă.

Benny admirase între timp fotografiile făcute de Marion.

— Îmi place cum alegi lumina, spusese el. Ar trebui să vii acasă să vezi operele lui Baron şi lui Beaton. Au talent.

— Talentul e important, răspunsese Marion.

— Iar tu ai „know-how”, intervenise celălalt bărbat. Îmi pare rău, Marry, se scuzase el apoi văzând fulgerul din privirile femeii. Dar ăsta e adevărul. N-ai fi venit niciodată aici dacă n-ar fi fost aşa.

— Am venit aici pentru bani, răspunsese ea.

Benny aplanase conflictul începând să vorbească despre cărţi. Laura trebuise să recunoască ignoranţa ei în această problemă.

— Nu mă pricep decât la matematică şi asta doar pentru a utiliza statisticile. Toată lumea râde.

— De ce?

— Pentru că o femeie se presupune că n-are nimic în cap când e vorba despre cifre.

Cei doi bărbaţi fuseseră foarte uimiţi auzind acest lucru şi începuseră să dea exemplu de femei talentate şi implicate în lumea afacerilor.

— De ce n-ai fi şi tu? întrebase Benny.

Întrebarea aceasta sinceră o uluise pe Laura. Bărbatul acesta credea că poate avea talent şi un viitor în afaceri şi era uimit că ea nu crede acest lucru.

Văzând expresia de pe figura ei, bărbatul întrebase, întorcându-se spre ceilalţi doi prieteni:

— De ce nu crede că are talent? De ce are impresia că nu poate face nimic cu această abilitate pentru cifre? Dar e un dar minunat, continuase el, întorcându-se spre Laura. Ca talentul muzical: îl ai sau nu-l ai.

Marion îşi aprinsese o ţigară şi răspunsese:

— E vorba despre locul în care trăieşte, înconjurată de „mici zei”.

Pentru prima oară, tânăra nu-şi apărase ţara adoptivă şi concetăţenii, pentru că ştia că aveau dreptate şi că undeva exista un loc în care nu ar fi fost considerată o ciudăţenie.

Cuprinsă de entuziasm, le povestise ce făcea şi ce intenţiona să facă, iar ei o ascultaseră şi nu râseseră de ea, ci o lăudaseră.

La plecare, cei doi bărbaţi îi strânseseră mâna.

— Statisticile sunt un lucru, spusese Benny. Dar cum să le analizezi? Ah, aceasta e adevărata artă. Să fii bun la cifre este un talent, dar să ai intuiţie înseamnă să fii un geniu.

Cuvintele acestui bărbat au rămas întotdeauna în inima Laurei.

La câteva zile de la această întâmplare, Laura o întrebase pe Marion ce părere are despre tânărul acela misterios care locuia pe aceeaşi stradă:

— Ce crezi că e?

Prietena ei ridicase din umeri.

— Un comis-voiajor, probabil, care a ales această modalitate să pară interesant. Aş spune că e un nimeni care ştie să se îmbrace bine şi să meargă ca şi cum ar fi cineva.

Cuvintele acestea o şocaseră pe Laura, care nu cunoscuse până acum latura ei cinică.

— Cred că eşti răutăcioasă.

— Un tânăr care e tot timpul singur este o ciudăţenie. Dacă ai cunoaşte lumea la fel de bine cum o cunosc eu, ai şti că e ciudat.

— Poate că nu-l interesează oamenii.

— Oh, ba da, altfel nu s-ar îmbrăca aşa. Unui adevărat singuratic nu-i pasă cum se îmbracă. Tot ce-l interesează e să nu-i fie frig iarna şi cald vara.

— Dacă este interesat de oameni, de ce nu vorbeşte cu nimeni?

— Pentru că această tăcere face şi ea parte din rol.

Această conversaţie o lăsase nedumerită, dar începuse să creadă că Marion înţelegea oamenii mult mai bine decât ea. Cu toate acestea, refuzase să mai vorbească despre acest subiect.

Timp de trei zile la rând nu se mai întâlnise cu prietena ei. Nu ştia prea bine de ce. Poate că duritatea manifestată de Marion faţă de un străin o rănise. Mama ei, ca şi mama, erau întotdeauna blânde cu străinii.

În aceste trei zile hotărâse să meargă din nou în parc în pauza de prânz. A doua zi, Robert observase unde pleacă şi o urmărise. Se bucurase să fie din nou afară, să le vorbească câinilor, vechii ei prieteni şi să observe lumea din jur. Nici Robert nu-i mai părea atât de rău ca însoţitor.

— Îmi pare rău că n-am mai venit aici, spusese ea. E locul meu preferat.

Robert fusese încântat să audă acest lucru şi începuse să spere că dorinţele lui se apropie de împlinire. Probabil că-şi spusese că va trebui să aibă grijă să n-o mai sperie cu gesturi necugetate. Îmi imaginez că privise

pielea ei şi se simţise ameţit, sau că-i studiase profilul şi se temuse să nu leşine de fericire.

De ce cred aceste lucruri? Pentru că mult mai târziu, amintindu-şi acest moment, Laura îmi spusese că bărbatul o privea ciudat şi că se albise la faţă. În acea clipă se gândise că hrana lui nu e suficient de consistentă.

— Să ne întoarcem, spusese ea, sărind de pe bancă şi scuturându-şi firimiturile de pe haine.

Se ridicase la momentul oportun, dar n-avea de unde să ştie acest lucru.

Ziua următoare fusese din nou în parc. Robert era atât de îndepărtat de gândurile ei încât uitase să-l invite şi pe el.

Numai că bărbatul o văzuse şi o urmărise, ca în ziua trecută. Când ajunsese la locul în care stătea de obicei, el se aşezase pe iarbă lângă ea. Nu spusese nimic, dar mâinile pe care le ţinea pe genunchi tremurau.

— Bună! spusese ea cu nonşalanţă. Am uitat de tine, iartă-mă!

Robert o privise neîncrezător. I se păruse imposibil să uite de el.

Cum putuse să facă aşa ceva când el o urmărea zi de zi şi o visa în fiecare noapte? Era implicat cu tot sufletul în această relaţie. Se albise la faţă şi ochii începuseră să-i ardă.

— Am văzut o mulţime de lume intrând în Tribunal, spusese ea. Crezi că judecă pe cineva foarte important?

El nu răspunsese, dar ea bănuise că era din cauză că începuse să mănânce.

— Nu-i mai vorbesc prietenei mele Marion, continuase ea, ca să spună ceva.

— De ce?

Pusese din nou duritatea vocii lui pe seama mâncării.

— A spus ceva urât despre un bărbat care îmi place.

— Ce bărbat? întrebase el cu vocea tremurătoare.

Laura auzise tremurul vocii lui, dar nu se întorsese să vadă de ce. Nu suporta să-l vadă mâncând.

— Un bărbat pe care îl văd zi de zi de ceva timp.

Numai de la distanţă, râsese ea. Acum mi se pare absurd. Credeam că arată bine şi asta am spus.

— Şi. Marion. ce-a spus?

— A spus că joacă un rol şi că e tăcut şi singuratic pentru a părea interesant. Ştii ce? Eu cred că e un bărbat îndrăgostit. Tu ce crezi, Robert? Bărbaţii îndrăgostiţi arată întotdeauna preocupaţi, ca şi când restul lumii n-ar conta?

— Restul lumii chiar nu contează, răspunsese el cu o convingere pasionată. Nu mai există. Nu e decât. decât.

Dumnezeule, aproape începuse să plângă!

Laura îl privise speriată.

— Robert!

Bărbatul era alb la faţă, ochii îi străluceau şi tremura ca şi cum ar fi fost cuprins de febră.

Brusc, Laura văzuse sentimentele lui Robert pentru ea ca şi cum ar fi fost scrise pe o foaie de hârtie. Cu un efort conştient, rămăsese lângă el, fără să se îndepărteze cu repulsie. Închisese ochii şi când îi deschisese nu mai simţea pentru el decât milă.

— Robert. n-ar trebui să simţi aşa ceva pentru nimeni, începuse încet, apoi vocea îi devenise hotărâtă. Nu încă. nu atâta vreme cât eşti atât de tânăr. Vezi. trebuie să aştepţi. Aşa cum trebuie să aştept şi eu. Trebuie să mai creştem.

Se întrerupsese. Ce spunea? Şi ce rost mai avea?

Aşa cum mila urmaşe sentimentului de repulsie, o cuprinsese iritarea. Se ridicase, netezindu-şi fusta.

— Nu mai putem face acest lucru, spusese ea cu hotărâre. Lasă-mă să mă întorc singură, Robert. Vreau să muncesc şi să muncesc. şi să muncesc. Nu vreau să mă îndrăgostesc. Sunt prea tânără.

Se îndepărtase repede. Simţea nevoia să-şi spele mâinile şi faţa ca şi cum ar fi fost atinsă de ceva lipicios. Ar fi vrut să-i fie milă de Robert, dar figura lui plângăcioasă şi ochii plini de lacrimi îi apărea tot timpul în faţa ochilor, ca un reproş.

— Ce-am făcut? se întrebase cu voce tare, uluită. Să-l ia naiba. Ce fel de viaţă voi duce de acum înainte la birou?

Când Robert se întorsese în birou, exact la ora două, ea deja lucra, cu privire plecată asupra biroului. Muncise până când tot ce avea de făcut era gata. Terminând, luase carneţelul în care scria evoluţia acţiunilor tatălui ei şi adunase din nou procentele. Când domnul Paul Beale o chemase sunând o sonerie de pe birou, fusese gata să strige de bucurie. Îşi luase repede carneţelul, două creioane şi se îndreptase spre uşă fără să arunce nicio privire spre Robert.

Domnul Preston, de sub ochelarii lui mari, îi privise o clipă, apoi se întorsese la munca lui.

Laura se simţea furioasă, în primul rând pe Robert şi în al doilea rând pe faptul că n-avea prea suficient de lucru. Aşa că dactilografiase scrisorile domnului Beale în timp record. El o privise plin de curiozitate şi prinzându-i privire îl întrebase:

— Domnule Beale, pot să fiu secretara dumneavoastră? Şi să stau în acea încăpere micuţă de la intrare?

— Fata mea dragă.

— Nu mai sunt o fată. Sunt stenografă şi ştiu foarte multe despre cifre. Rezultatele mele sunt mai bune decât ale domnului Preston şi chiar decât ale domnului Rushton. Aş putea să prezic mişcările bursei.

Domnul Beale râsese:

— Dragă Laura, dacă ai putea face aşa ceva ai ajunge milionară şi bursa ar da faliment.

— Nu pe termen scurt. Mă refer la tendinţe şi evoluţii.

Fără să ştie că aceste cuvinte erau pomenite în toate cărţile de economie, alesese ce-i păruse mai potrivit pentru ceea ce făcea.

Domnul Beale o privise uimit.

— Mă refer la viitor, domnule Beale. Uitaţi-vă la averile făcute la Liverpool pe piaţa făinii! Acei oameni iau tot timpul cea mai bună decizie. Au oameni care lucrează pentru ei. Lucrează cu cifre, cu tendinţe, cu variaţia pieţii. Lăsaţi-mă să încerc. Vă rog. vă rog, domnule Paul. Pot să

vă arăt nişte lucruri.

Cuprinsă de agitaţie, ieşise din birou şi se întorsese într-o clipă cu micul carneţel. Încercase să-i arate tabelele, dar era prea incoerentă ca să poată fi înţeleasă. Scosese o bucăţică de hârtie pe care făcuse un grafic.

— Uitaţi-vă, domnule Beale. să lăsăm făina. să luăm de exemplu aurul. Se vede cum scade preţul când toate celelalte scad pentru că nu e vorba despre bunuri care să stabilizeze piaţa, ci despre bani. Aurul înseamnă bani. Vedeţi? La fiecare douăzeci de ani. aici e ultima creştere, în 1933. Deci peste şase ani, dacă nu apare un război sau nu e foamete.

Vorbea prea repede pentru domnul Beale şi el oricum nu se uita la grafice. Le mai văzuse pe unele dintre ele. Aşa că îi privise faţa.

— Laura, spusese el, stai jos şi taciexceptând cazul în care te întreb ceva.

Ea se aşezase pe scaun.

— Ştii că lumea afacerilor e dură, nu-i aşa? Nu trebuie să-ţi spun eu. Vreau să-ţi spun ceva. E vorba despre ceva pe care n-aş fi vrut să ţi-l spun vreodată, dar dacă ai insistat. Ai venit la mine şi ai încercat să te prezinţi ca un consilier pentru cineva cu multă experienţă în afaceri. Aceasta înseamnă că ai o părere foarte bună despre tine.

Bărbatul aprinse o ţigară, apoi continuă:

— Tatăl tău îmi datorează bani. L-am purtat în spate până acum şi încă îl mai port.

Laura pălise, dar nu spusese nimic.

— Salariul tău face parte din datoria lui, fără ca el să ştie. Când te-am primit aici, a fost pentru că eram de părere că eşti o tânără inteligentă care are nevoie de ajutor. Preston m-a rugat s-o fac. Nu dau nimic degeaba, aşa că am hotărât că, în clipa în care voi aduna datoriile lui William Montgomery să adaug şi salariul tău.

Bărbatul o privise cu atenţie. Era palidă, dar ochii ei ardeau. Cu toate că era furioasă, nu plecase privirea, iar creionul din mâna ei nu se mişcase niciun milimetru. Era

nemişcată ca o stâncă.

— Ai înţeles ce-am spus?

— Da.

— Ce ai de gând să faci în această privinţă?

— Nimic. Încă. Mi-am câştigat existenţa şi am meritat fiecare bănuţ.

— Eşti sigură de acest lucru?

— Foarte sigură.

După o lungă perioadă de tăcere, domnul Beale se relaxase.

— Ai primit vestea foarte bine, Laura, spusese el. Aceasta este reacţia pe care un om de afaceri trebuie s-o aibă când suferă un şoc. Nu mă puteam gândi la un test mai potrivit.

Ea rămăsese tăcută.

— Poţi să-i spui omului de serviciu să facă ordine în biroul cel mic în această seară. Te vei instala mâine. N-o să am nevoie de tine tot timpul şi când nu vei fi ocupată cu scrisorile mele, te poţi ocupa de cifrele tale.

— Vă mulţumesc, domnule Beale.

Laura îşi închisese carneţelul şi se îndreptase spre uşă.

— Laura.

Se întorsese încet. El rămăsese la birou:

— Eşti foarte tânără. N-ai experienţă, dar eşti cea mai inteligentă persoană pe care am angajat-o la această firmă. Salariul tău se va dubla.

— Vă mulţumesc, domnule Beale.

Ieşise pe uşă, închizând-o încet, apoi se sprijinise de ea, cu ochii închişi.

Colegii din birou o priviseră uimiţi. Când deschisese ochii, cei trei bărbaţi văzuseră o lucire în privirea ei, ca a ochilor unei pisici în întuneric. Nici nu-l văzuse şi nici nu se gândise la Robert Doule.

Capitolul 5

În anul următor, Danny venise din nou în Australia.

Lucrurile nu mergeau prea bine la Magillicuddy şi avocaţii îl sfătuiseră să facă acest pas, în speranţa că

situaţia financiară a fermei se va redresa.

Terminase o şcoală navală, iar în ultimul timp devenise un foarte bun călăreţ.

Apariţia lui, coborând pasarela, era copleşitoare.

— Oh, Laura, spusesem, cât e de frumos!

Nu era doar modul în care arăta, ci şi detaşarea lui şi dragostea pe care i-o purta toată familia. Eram foarte mândre de el, de faptul că făcea parte din familia noastră. îl condusesem acasă pline de entuziasm.

— Oh, la voi e tot al naibii de cald! exclamase el.

La „Numărul 25” era ordine, acolo unde nu fusese decât haos. Ne întrebasem dacă situaţia noastră nu-l va şoca, aşa că făcusem curăţenie, schimbasem perdelele şi întorsesem covoarele. Fusesem nevoite să ne mutăm mai multe într-o cameră ca să eliberăm cea mai mare dintre camere pentru unchiul William şi pentru mătuşa

Sheilagh. După discuţii îndelungate, hotărâsem că Sylvia va sta cu noi şi nu cu Laura, cum fusese vorba la început. Toată lumea considera firesc să fie acolo unde e şi Danny.

Eram foarte înghesuite, aşa că propusesem ca, după prima zi, Denney şi Gerry să meargă la nişte prieteni care locuiau la ţară.

Camera lui Danny ajunsese să fie una destul de mică, dar avusesem multă grijă de ea. După ce făcusem curăţenie vopsisem camera, pusesem perdele noi şi adunasem din celelalte camere cele mai bune piese de mobilier. Alesesem şi cuvintele cele mai potrivite pentru a ne cere scuze, dar mama spusese:

— E tot ce avem mai bun. Danny îşi va da seama.

— Dumnezeule! Ar trebui să vedeţi cum arată Magillicuddy. E un hambar! observase Laura.

Când intrase în cameră, Danny îşi aruncase pălăria pe un scaun şi, după ce-şi pusese valiza pe pat, exclamase:

— Mătuşă Helen! Ai transformat casa asta într-un spital?

— Vrea să spună că e prea curat, explicase Laura.

— Nu e spital, e o casă. Chiriaşii locuiesc deasupra,

spusese repede Gerry.

— Şi cum deosebesc chiriaşii de membrii familiei? întrebase el.

— Toţi membrii familiei sunt de gen feminin, îl anunţase mama. Sper că nu ţie-e teamă că vor merge prin somn, nu?

— Ce părere am eu? zâmbise el, privindu-ne pe rând. Cine ştie? Atât de multe şi atât de.

Zâmbetul lui era viclean şi toate începuserăm să râdem.

Dragul Danny!

Singurul moment solemn fusese cel rezervat pentru Sylvia. Ea aştepta cu răbdare clipa în care va ajunge şi în camera unde îl aştepta.

Nu ştia nimeni dacă să ne ducem cu toţii sau să-i lăsăm să se vadă singuri.

— Oricum, nu e nimic serios, fusese părerea hotărâtă a lui Mary. Nu s-au mai văzut de când erau copii. Şi nimeni nu-mi poate spune că Danny n-a mai avut alte prietene în Irlanda.

— I-a scris cu ocazia fiecărui Crăciun, Paşte sau zi importantă, observase Vicky.

— De ce nu? La urma urmei, e verişoara lui, născută la Magillicuddy. Mai e şi bolnavă. Dar adevărul e că Laura îl cunoaşte cel mai bine. A şi stat la fermă.

Privirea Laurei se întunecase, dar rămăsese tăcută.

— Dragile mele, s-o lăsăm pe Sylvia să-l aibă pe Danny cât timp e în Australia, spusese mătuşa Sheilagh. Nu contează ce face în altă parte.

— Eu propun să-l lăsăm să hotărască singur, intervenisem eu.

Îmi părea rău pentru Sylvia, dar credeam că această idee a familiei de a o arunca în braţele lui Danny era mai tragică decât orice altceva. Câteva veri la rând valurile de căldură aproape c-o omorâseră. Ce viitor ar fi putut avea cei doi? Dragostea ei pentru Danny nu aducea decât nefericire. Credeam că mătuşa exagerează când vorbea despre aceste lucruri. Ce gândea Laura n-aveam de unde

să ştiu.

Cu toate grijile noastre, Gerry şi Denney, care erau cele mai impulsive, îl conduseseră pe Danny la Sylvia.

— A venit, Sylvia! A venit!

Pentru că ele erau acolo, ni se părea firesc să fim şi noi, aşa că ne îmbulziserăm cu toţii în prag.

Sylvia, care cred că învăţase de mică să-şi controleze emoţiile, părea mai degrabă o statuie sau un portret, decât o persoană vie.

— Sylvia! Ce bine-mi pare să te văd!

Danny traversase camera şi se oprise în faţa ei, privind-o. Apoi se aplecase şi o sărutase pe frunte. Se aşezase încet lângă ea şi, luându-i mâna, începuse să-i numere degetele, atingându-le încet.

— Încă mai ai cinci la fiecare mână, şoptise el. Eşti aici, întreagă.

Laura se întorsese şi ieşise din cameră. Când plecasem după ea, o găsisem în bucătărie, unde făcea ceaiul.

— Cred c-o iubeşte cu adevărat, spusesem, uimită.

— Da.

— Dar cum poate s-o facă, Laura? Nici măcar n-o cunoaşte. E drăguţă, ştiu, dar e atât de tăcută, de liniştită şi de nemişcată. De ce s-o iubească de la această distanţă?

Laura pusese apă peste frunzele de ceai.

— Cred că de aceea o iubeşte. E un portret într-o ramă drăguţă. N-ar mai avea farmec dacă s-ar trezi la viaţă. Oricum, dragostea e un lucru ciudat. N-are niciun sens.

Cred că acelaşi lucru simţea că i se întâmplă.

Urmaşe apoi o cină de familie, cu multă mâncare şi mai multe discuţii, la care Danny, chiar dacă părea că ascultă, participase mai mult cu privirea.

Marion Perrent, după ce-l întâlnise, spusese:

— Spuneaţi că e arătos? Dar e de-a dreptul atrăgător!

Familia se străduise să-i prezinte lui Danny toate aspectele vieţii în oraş. Mai întâi, unchiul William îl prezentase tuturor persoanelor importante şi cu această

ocazie bunii noştri prieteni, familia Baston, dăduseră o petrecere.

Sylvia, în cea mai frumoasă rochie a ei, stătea pe un fotoliu mult prea mare, zâmbind îngereşte. Danny arăta foarte bine în costumul lui închis la culoare şi când făcea o mică plecăciune, salutând, cei care nu-l cunoşteau erau singuri că face parte din nobilime. O tânără foarte emoţionată aproape îi făcuse o reverenţă.

Gazdele noastre, Anne şi Susan Baston îl conduceau pe rând la grupurile de invitaţi şi, cu toate că avea o privire îndepărtată, de câte ori părăsea un grup în urma lui se auzeau murmure: „Încântător!”

— Laura, îi şoptisem verişoarei mele, întreabă-l ce i-au spus doamna Preston şi doamna Stenning. Pun pariu că n-are habar. Nu cred c-a ascultat nicio secundă.

— Nu voi face aşa ceva, răspunsese ea pe un ton care arăta că-mi dă dreptate. Oricum, ar prefera mai degrabă să culeagă fructe decât să facă plecăciuni în faţa tuturor doamnelor din Pepper Tree Bay.

— În costumul ăsta? Cu manierele lui?

— S-a născut cu manierele astea. Şi oricum, nu-i pasă de costum dacă vrea să se simtă bine.

Mă gândisem atunci că ea îi văzuse altă latură. Aceea a vânătorului care colinda în voie prin pădurile de lângă Magillicuddy.

La puţin timp după discuţia noastră, Danny făcuse un lucru care câştigase inima tuturor.

La capătul pajiştii pe care erau aşezate scaunele invitaţilor creşteau doi migdali. Grădinarul adunase migdalele căzute, dar multe rămăseseră pe ramuri. Danny stătea de vorbă cu un grup de persoane, dar privirile lui erau atrase de cei doi copaci.

— Scuzaţi-mă, spusese el brusc, apoi se întorsese şi, luând o nuia de lângă un copac şi sărind peste un rond de flori, începuse să lovească migdalele. Acestea căzuseră ca o ploaie peste cei destul de imprudenţi să rămână în preajmă. Aruncase nuiaua ca pe o suliţă şi adunase un buzunar plin de migdale din care începuse să mănânce,

oferind şi celor din jur. Toată lumea începuse să râdă şi petrecerea devenise una relaxată, nu formală.

Grupul doamnei Maynard-Arnold îl monopolizase, oferindu-i o cupă de căpşuni cu frişcă.

— Salvează-mă! îi şoptise el Laurei la ureche, iar ea n-avea nevoie de o altă invitaţie.

— Scuzaţi-mă, doamnelor, vreau să-l prezint pe Danny cuiva.

— Oh, da! exclamase el. Trebuie să-i cunosc pe toţi.

— Desigur, Laura, zâmbise una dintre femei. Nu trebuie să monopolizăm oaspetele de onoare.

Danny se lăsase condus spre clădire. Când se apropiaseră destul, Laura îi şoptise:

— Mergi pe drumul din spatele tufei de trandafiri. Mergi până ajungi la curmali.

Ea urcase scările spre casă, ducând o farfurie goală, ca şi cum ar fi vrut să ia ceva de mâncare. Dar de fapt ieşise repede pe uşa laterală.

Când îi văzusem din nou, se întorceau pe acelaşi drum. Faţa ei era întoarsă spre el şi râdea. Expresia îndepărtată de pe figura lui dispăruse şi începuse şi el să râdă. Vorbea despre ceva foarte însufleţit, gesticulând. Laura era radioasă.

Paşii îi conduseseră spre locul în care stătea Sylvia. Ridicând privirea, el o zărise şi zâmbise. Urcase repede scările şi se aşezase lângă ea, cu spatele spre restul lumii. Lumina pierise încet de pe figura Laurei, care clipise des. Apoi se întorsese şi începuse să adune ceştile şi farfuriile goale.

După această petrecere, dimineţile lui Danny deveniseră ocupate cu întâlniri de afaceri, însoţit întotdeauna de unchiul William. Mătuşa Sheilagh şi Sylvia plecaseră, deoarece aglomeraţia de la „Numărul 25” devenise insuportabilă.

Aşa că viitorul lui Danny rămăsese în mâinile unchiului şi ale Laurei.

Până şi Laura fusese impresionată de primirea pe care le-o făcuseră patronii ei celor doi bărbaţi. Cât de cu

două feţe îi păreau! mai întâi se întâlniseră la club, unde domnii Beale oferiseră un prânz pe cinste. Acolo, unchiul William fusese tratat ca unul dintre cei mai onoraţi clienţi ai firmei, cu toate că starea lui financiară era cunoscută de toţi. Nu se discutase despre afaceri la masă, ci abia când ajunseseră la birou. Cei doi prezentaseră starea bursei în câteva cuvinte.

Danny spusese că singurele acţiuni pe care şi-ar dori să le cumpere sunt cele de pe piaţa aurului.

Domnul Paul îl privise gânditor.

— Aur? întrebase el. Avem un expert în firmă pe piaţa aurului. O să te dau pe mâna ei. Sper că nu te deranjează că e femeie?

— De ce m-ar deranja?

Laura n-aflase despre aceste cuvinte decât mult mai târziu, dar îi luminaseră ziua. Numai ea ştia cât avusese de luptat cu restul colegilor care nu erau de acord cu noul ei statut şi pe care trebuise să-i trateze foarte dur, pentru a le căpăta respectul.

Danny, la fel ca cei doi evrei, n-avea prejudecăţi şi considera femeile la fel de capabile ca bărbaţii. împreună cu unchiul William, fusese condus printre şirul de funcţionari care se plecau politicos spre biroul personal al domnului Paul Beale. Când acesta sunase la uşă deschisese Laura, îmbrăcată foarte elegant, dar simplu, iar el o prezentase:

— Îmi face plăcere să v-o prezint de domnişoara Montgomery, căreia, din lipsă de un cuvânt adecvat, îi spunem „responsabil cu fluctuaţiile pieţii". Aceştia, arătase el spre cei doi bărbaţi rămaşi în prag, sunt domnii Montgomery şi domnul Dennis Hara Montgomery.

Unchiul reacţionase destul de neplăcut, devenind roşu la faţă:

— Doar n-o să mă înveţe cum să fac afaceri propria mea fiică? Oricum, ce caută aici? Dacă mi-ai fi ascultat sfatul, Paul, ai fi ştiut că nu-i bine să amesteci rudeniile cu afacerile.

Laura rămăsese nemişcată şi-i zâmbise lui Danny, iar

acesta îi făcuse cu ochiul.

— Adu analiza pieţei pentru ultimele trei luni, Laura, spusese domnul Beale. Poţi să-l pui pe Doule să se uite pe dosarele de la Coolgardie Mines, Southern Cross şi Great Boulder. Poţi să uiţi de Great Western. Nu prea cred că vor mai ajunge acţiuni pe piaţă.

După plecarea ei, domnul Paule Beale se lăsase pe spate în scaun, bătând în birou cu un creion auriu. După o clipă de tăcere, unchiul William se ridicase, făcând câţiva paşi.

— Cred că ştii ce faci, Paul, spusese el într-un sfârşit. Dar, dacă mi-ai cere sfatul.

— O să-ţi cer sfatul într-un minut, William. Te voi întreba cât aur mai e în mina ta, sau la ce nivel a ajuns apa, sau de câţi bani ai nevoie să începi să scoţi din nou aur. În toate acestea eşti un expert. În ceea ce priveşte mişcările pieţii, nu ştii mai mult decât orice locuitor din Pepper Tree Bay. Singurul expert pe care-l cunosc este în camera vecină, aducând nişte dosare. A, uite-o!

După ce ea pusese rapoartele pe masă, bărbatul adăugase:

— Mulţumesc, Laura. Nu-ţi voi irosi timpul cerându-ţi să stai aici până când aceşti domni citesc. După ce le vor înţelege, te voi ruga să aduci ceea ce lucrai la statisticile de probabilitate.

Laura zâmbise şi ieşise din cameră. Se întorsese peste un sfert de oră la un tată spăsit şi un Danny interesat.

După cinci minute, bărbaţii uitaseră că erau rude şi o urmăriseră dezvăluindu-le misterul evoluţiilor ciclice.

După aceea, Danny petrecuse mult timp cu Laura, iar unchiul se întorsese acasă, descumpănit. După scurt timp îl urmase şi Danny, dorind să vadă minele, dar nimeni nu ştie cât timp petrecuse vizitând minele şi cât timp privind în ochii Sylviei.

Acele două luni fuseseră un chin pentru Laura. E adevărat că succesul în faţa tatălui ei o făcuse să se simtă bine, dar începuse să înţeleagă că aceste cifre nu sunt

decât nişte instrumente, iar adevărata ştiinţă stă de fapt în interpretarea lor. Era ceva pe care trebuie să-l înveţe de undeva. Aşa că, după câteva căutări, găsise un profesor de la universitate dornic s-o înveţe şi petrecea împreună cu el o seară pe săptămână.

Între timp, devenise mai apropiată de Marion Perrent. Această persoană era singura de acelaşi sex care înţelegea importanţa inteligenţei la o femeie. O privea ca pe un lucru firesc, nu neobişnuit sau indecent, psihologic vorbind. De fapt, Laura îşi dorea mai mult decât orice să-şi poată folosi creierul fără a fi categorisită ca o ciudăţenie.

Marion o ajutase să-şi găsească altă croitoreasă, pentru că hainele domnişoarei Wilson erau potrivite pentru oraş sau pentru întâlniri de afaceri, dar nu erau deloc atrăgătoare pentru sexul opus.

— Dar nu vreau să fiu atractivă pentru sexul opus! exclamase Laura, lăsându-se totuşi dusă la o croitoreasă franţuzoaică. Aceasta îi propusese modele nu foarte diferite de ce purtase până acum, dar care îi subliniau tinereţea şi silueta armonioasă.

Laura nu-şi uitase ideea, aşa că după ce se întorseseră acasă, întrebase din nou:

— De ce pentru sexul opus? Nu trebuie să-l dispreţuiesc? Tu dispreţuieşti un bărbat care nu e mai inteligent decât tine.

— Nu trebuie să fie chiar aşa, răspunsese Marion. Dar vom vedea. Oricum, n-are nicio legătură cu a trăi cu un bărbat, iar o femeie trebuie să facă acest lucru, la un moment dat. E biologic, draga mea.

— Vrei să spui că nu vor mai fi generaţii viitoare, nu?

— Vreau să spun că n-ar mai fi niciun viitor pentru Laura, doar o carcasă uscată a unui matematician. Nu-mi place s-o spun, draga mea, e un clişeu, dar o femeie trebuie să fie împlinită. E ceva de care nu poţi scăpa, e scris în legile naturii. Aşa cum cifrele tale se supun regulilor matematice.

Laura îşi privise prietena.

Marion era aşezată într-un fotoliu, cu faţa în

penumbră, pentru că întotdeauna păstra doar jumătate din lumini când nu lucra. Ce feminină era! Ce era în felul ei de a fi care îi aducea atât de mulţi prieteni, dintre care mulţi bărbaţi, dar care păstra un fel de barieră invizibilă, care o făcea să rămână singură.

Uneori era cuprinsă de curiozitate şi ar fi vrut să întrebe, dar politeţea o făcea să tacă. De fapt, nu era vorba doar despre politeţe, era şi un sentiment de autoapărare faţă de cunoaştere.

Marion îşi întinsese mâinile deasupra capului, iar inelul cu diamant, pe care îl purta pe al patrulea deget la mâna dreaptă, prinsese o rază de lumină, strălucind.

— Pune-l pe prostănacul tău, tânărul Preston, să te ducă la petrecerea de săptămâna viitoare de la Freshwater Bay. Dacă ai o personalitate, ai putea la fel de bine s-o arăţi, numai că, pentru numele lui Dumnezeu, nu te îndrăgosti de Preston.

— Nu m-aş putea îndrăgosti de un „prostănac”. Cred că eşti prea dură cu el.

— Nu sunt. E drăguţ şi arată ca un zeu nordic, dar are numai nisip în cap.

— Bietul Dirk. E dulce, dar teribil de plictisitor.

— Numai bun ca „baston”. Poţi să întâlneşti pe cineva interesant acolo.

— Mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe vecinul care nu vorbeşte cu nimeni şi care şi-a luat un nou costum săptămâna trecută.

Marion se ridicase de pe fotoliu cu un aer supărat.

— Nu te mai interesa de gunoaie, spusese ea. Unde e vărul tău irlandez?

— În Kalgoorlie, cu Sylvia. Sunt mai mult sau mai puţin îndrăgostiţi unul de altul.

Femeia o privise cu atenţie.

— Mă faci să-mi vină rău, spusese ea cu violenţă.

Era prima oară când îi vorbise aşa, iar Laura era uimită de hotărârea din spatele cuvintelor ei.

— Ia-ţi prostănacul şi să nu te mai întorci până când n-ai fost la cel puţin două petreceri. Mai bine pleacă acum,

altfel vei întârzia la întâlnirea cu profesorul şi cu cifrele.

Laura începuse să-şi adune lucrurile, iar Marion se îndreptase neliniştită spre fereastră, privind de-a lungul străzii întunecate.

Când Laura se întorsese din dormitor, femeia ţine perdeaua cu o mână.

— Nu-i bărbatul acela, parcă Doule, care lucrează cu tine? întrebase ea, privind din nou afară.

Laura privise şi ea afară.

— Ba da. Ce Dumnezeu face aici?

— Dar ce face trecând de trei ori prin faţa blocului?

Uimită, Laura exclamase:

— N-are cum să mă aştepte pe mine. De unde să ştie unde sunt?

Prietena ei era gânditoare.

— Nu aşteaptă. te supraveghează. M-aş ţine departe de acest tânăr dacă aş fi în locul tău. Coboară pe scara din spate şi ai grijă să nu dai colţul până nu ajunge dincolo.

În timp ce vorbea, o împingea spre uşă.

După ce urmase sfaturile lui Marion şi scăpase de întâlnirea neplăcută, Laura începuse să se gândească nefericită la mai multe lucruri. Ce făcea Robert Doule? îşi amintise ultima dată când o urmărise în parc, în pauza de masă. Era în urmă cu optsprezece luni şi erau foarte, foarte tineri. El avea acea privire ciudată, întunecată. De atunci nu-i mai dăduse nicio importanţă. Uneori îl saluta, alteori îi spunea o glumă sau se plângea de competiţie. Uneori, când pomii din grădina lui rodeau, îi aducea fructe. O dată se gândise că florile din camera ei sunt de la el. Altfel, uitase că mai există.

Nu, în mod clar, plimbarea prin faţa apartamentului lui Marion era pur şi simplu întâmplătoare. Erau multe apartamente prin zonă şi, desigur, multe fete, pe care ar dori să le vadă Robert.

Cu toate acestea, în inima ei, Laura ştia şi se temea că nu-i adevărat. Era ciudat cum Marion ghicise imediat, fără să ştie nimic, că Robert avea un motiv serios pentru care se afla acolo. Oare cum ştia aceste lucruri? în ce

locuri întunecate ajunsese mintea sau inima ei de ştia astfel de lucruri despre oameni? Lucruri care erau un pic înspăimântătoare. Pentru că faptul că Robert o spiona era ceva înspăimântător.

Când ajunsese acasă la profesor, cufundându-se în probleme, uitase despre toate acestea. Era tipic pentru Laura ca atunci când o problemă o tulbura să se cufunde în preocuparea pentru carieră. În bătălia dintre inimă şi corp, mintea era câştigătoare fără probleme.

Dacă dragostea pe care o simţea pentru Danny o rănea, suferinţa era destul de uşor de îndurat. Nu avuseseră nicio legătură, aşa că nu avea cu ce gânduri sau imagini să-şi hrănească suferinţa. El, fiind doar el însuşi, îi făcuse ceva inimii ei, care de atunci aparţinuse doar lui. Nimeni nu se mai apropia măcar de nivelul lui. Dacă altcineva ar fi vrut să-i ia locul lui Danny, ar fi trebuit să arate ca el, să se poarte ca el. să fie el.

Îi ajungea să viseze şi să ignore impetuozitatea tinereţii, cufundându-se în muncă.

— Dirk! Vreau să mă iei la petrecere. Vreau să ieşim şi să dansăm, să cântăm şi să ne purtăm ca nişte prostovani. Da, vreau să-mi port şi noua rochie.

— Oh, Laura, desigur! Sigur! O să adun un grup.

— Îmi plătesc biletul de intrare.

— Ba nu, în niciun caz. Dacă vorbeşti aşa, n-ai decât să stai acasă.

Laura îşi încercase farmecele pe domnul Preston.

— Vreau ca Dirk să mă ducă la dans, dar nu vreau să-şi cheltuie banii cu mine. Vă rog, dragă domnule Preston, daţi-i dumneavoastră banii şi vi-i dau eu înapoi.

Bărbatul ridicase spre ea o privire întristată.

— Draga mea, ştii că nu se poate.

Desigur că aşa ceva era inadmisibil pentru domnul Preston. S-ar fi dus mai degrabă la închisoarea datornicilor, decât să lase o domnişoară să-şi plătească singură biletul.

Aşa că Laura se adresase domnului Rushton Beale, cel mai tânăr dintre patroni. Punându-şi coatele pe birou, îl

privise cu ochii ei albaştri.

— Ce face o fată care vrea să meargă undeva cu un anumit tânăr, dar ştie că acesta nu-şi permite?

— Acum zece ani ar fi stat acasă, răspunsese domnul Rushton cu un zâmbet. Astăzi, înţeleg că-şi plăteşte singură biletul. Oricum ar fi, tot nu e bine pentru tânărul respectiv.

Laura se bosumflase.

— De ce ar trebui să stau acasă?

— Nu-mi spune că o tânără fermecătoare ca tine nu poate să găsească un cavaler.

Îşi ridicase coatele de pe birou, trecându-şi degetele prin păr.

— Ba pot să găsesc destui, dar nu-i niciunul cel potrivit.

— Şi Danny? Nu l-ai luat încă să-i prezinţi viaţa de noapte?

Un fior se strecurase de-a lungul spatelui Laurei.

— E în Kalgoorlie, spusese ea, apoi ridicase privirea. Mă gândeam să mă duc cu Dirk, îl ştiţi, fiul domnului Preston. E genul meu şi cunoaşte persoane pe care le cunosc şi eu. Ştie cum să comande o băutură, dar nu poate plăti, nu fără a rămâne fără bani. Aş vrea să plătesc pentru mine.

— Ei, mai e şi Robert Doule, din birou. Suspină şi suferă după tine, a ajuns să ne plictisească pe toţi de moarte. Tocmai i s-a mărit salariul, poate să-şi permită. Oricum, nu cheltuie nimic pentru sine.

Laura evitase privirea domnului Rushton.

— Nu e genul meu. nu cunoaşte pe nimeni.

— Vorbeşti ca o snoabă! exclamase el.

Ochii ei străluciseră.

— Urăsc snobii, spusese ea. îi urăsc mai mult decât urăsc şerpii.

— Dar trebuie să fii cu o persoană care are multe cunoştinţe?

— Dar nu trebuie să fie aşa. Nu e vina mea dacă un bărbat trebuie să ştie să ţină un cuţit, să tragă scaunul

pentru o femeie şi să-şi sufle nasul astfel încât să nu ştie tot oraşul că e răcit. Aşa m-au crescut părinţii mei. Mi-au format anumite gusturi legate de oameni şi nu pot fi altfel. Mi-ar plăcea să nu mă fi născut în Irlanda, sau să nu fi avut părinţi irlandezi. Uite ce mi se întâmplă, nu mă pot adapta.

Bărbatul începuse să râdă.

— Nu te mai chinui, Laura, spusese el. Pentru o şesime din populaţia Australiei, lucrurile stau la fel. Au un picior într-o ţară şi altul în alta. Fii tu însăţi, în orice ţară din lume. O să-ţi spun ce-o să fac. O să-i vorbesc lui Preston. Ştie ce gen de clienţi avem şi o să-i spun că o viaţă socială bogată este importantă pentru afacere. Oricum, nu e decât adevărul. Freshwater Bay e locul unde se întâlneşte cea mai bună lume. Preston ar face bine să-şi scoată hainele de la naftalină şi să apară în cercurile potrivite. Poate să vă ia pe tine şi pe Dirkca parte esteticăiar firma se va ocupa de nota de plată.

Îl privea destul de neconvinsă.

— De fapt, Laura, îţi fac o propunere de afaceri foarte bună. Dacă eşti isteaţă, poţi să vinzi ideea despre Cornell Motors şi City Omnibuses unor persoane ca Baston şi Maynard-Arnold.

Privirea Laurei se luminase. Era vorba despre două companii care urmau să fie cotate la bursă, iar Beale şi Beale se ocupau de acest lucru. Asocierea numelui companiilor cu cele ale celor mai renumite familii era de bun augur.

— Credeţi că pot s-o fac?

— Poţi să dezvălui un mic secret de la Beale şi Beale: „Cornell Motors şi City Omnibuses sunt lucruri bune. Pleacă de pe poziţii foarte avantajoase şi, când vor primi şi elita”. Ceva de genul ăsta.

Eşti o fată deşteaptă, Laura, poţi s-o faci. Preston poate veni pentru poziţie socială şi pentru a da prestanţă apariţiei tale. Dirk e bun pentru imagine, dă foarte bine. E o idee minunată!

Ideea se conturase în mintea lui Rushton Beale în timp ce vorbea. Acum se definitivase.

— N-avem nevoie decât de Maynard-Arnold care să intre în birou şi să întrebe despre acţiuni şi vom descoperi că am avut dreptate. Apoi, la petrecerea următoare, ca din întâmplare, menţionezi că Maynard-Arnold s-a interesat de ele. Ne-ar fi de folos banii lui, dar putem să folosim şi numele.

— E mai bine să avem banii lui.

— E bine să avem banii oricui.

— Nu e aşa. Dacă foloseşti banii celorlalţi ca să umpli golurile, e destul de bine. Dar dacă te bazezi pe banii lor, te vei găsi în aceeaşi situaţie ca tata. La prima bătaie de vânt se vor retrage.

Rushton Beale o asculta cu ochii pe jumătate închişi.

— Ai dreptate, exclamase el.

După plecarea Laurei, bărbatul se ridicase şi se dusese în biroul fratelui lui.

— Paul, spusese el, fata asta are creier. Valorează de două ori mai mult decât salariul pe care i-l dăm. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, cunoaşte oamenii potriviţi.

— Ce mai face, acum?

— O să răspândească vestea companiilor noi, Cornell şi C.O. mulţimii din Freshwater Bay.

— Ai grijă ce faci, să nu răspândească vestea minelor Coolgardie. Să sperăm că putem să avem încredere în William Montgomery să-şi ţină gura închisă.

— O va face. Sunt prea multe în joc.

— Dublează salariul fetei. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, trimite-l pe Preston la un croitor adevărat.

* * *

Aşa că Laura, aranjată ca o persoană coborâtă din visul unei nopţi de vară, fusese la petrecerea de la Freshwater Bay.

Era într-adevăr un vis al unei nopţi de vară. Luminile colorate, ca nişte mici stele agăţate în copaci, puneau în valoare strălucirea toaletelor. Era o petrecere foarte animată, cu mulţi tineri veseli şi fără griji.

Laura, cu farmecul pe care o minte ascuţită o dă unei figuri atrăgătoare, fusese din nou centrul atenţiei. Simţise

din nou ce putere de atracţie emana din făptura ei şi se bucurase din plin de acest lucru.

Numai privirea tristă şi îngrijorată a domnului Preston o adusese brusc înapoi la realitate şi la adevăratul scop al prezenţei ei acolo. Pentru un moment, îşi spusese: „La naiba, am venit aici să mă simt bine”. Se servise cu un nou pahar de vin şi cu un picior de pui. Dar privirea bărbatului îi stricase pofta de mâncare. Începuse să cântărească o mulţime de posibilităţi de a aborda problema şi trebuia să recunoască faptul că era fascinată de acestea. Scuzându-se, se îndreptase spre terasa unde stăteau cei mai puternici bărbaţi din zonă, punând ţara la cale.

— Bună, unchiule Dreary, spusese ea.

Toate privirile rudelor lui Maynard-Arnold se îndreptaseră spre ea, dar aşa i se adresase întotdeauna bărbatului, încă de mică şi nu voia să strice acest bun obicei.

— Laura! exclamase bărbatul, ai venit să-ţi baţi capul cu bătrânii, politicieni de fotoliu?

Dar era flatat că o tânără atât de frumoasă se apropiase de el şi, aşezându-se pe braţul fotoliului, îşi pusese un braţ pe umerii lui.

— Ei, cum o mai duce familia ta? întrebase el, întorcându-se s-o privească. Cum o mai duc minerii? Şi cum se descurcă William în căldura aceea îngrozitoare? Numai nisip şi muşte. La naiba, i-ar fi fost mai bine în nord-vest!

Laura privise repede în jur. În stânga era domnul Baston, în dreapta domnul Coole, în faţă se sprijineau de balustradă doi dintre nepoţii bătrânului. Grupul era perfect. Cu coada ochiului, îl văzuse pe domnul Preston care se îndepărta. Astfel de şiretlicuri nu i se potriveau, aşa că prefera să-şi ascundă capul în nisip, ca struţul.

— Nu în nord-vest, unchiule Dreary, răspunsese ea, îmbrăţişându-l scurt. Voi, băieţii cei mari, deţineţi tot pământul important de acolo. Isteţi, nu? Aţi luat crema.

— Isteţi? Nu ştii nimic, drăguţo. A fost multă muncă.

Ani şi ani de muncă grea.

— Da, cred că nu-i doar atât. Cred că cei care sunt isteţi nu prea se omoară cu munca grea. Nu ştiu. Ai fi surprins, unchiule Dreary, cât de mulţi fac bani doar intrând şi ieşind din biroul domnilor Beale.

— I-auzi, Baston! Ce părere ai? Noi ne muncim cu inundaţiile şi seceta, iar alţii nu fac decât să intre în biroul potrivit şi să adune roadele.

— Nu cred că fac bani din pământ, răspunsese domnul Baston.

— Dar nici nu vor să facă bani din pământ, intervenise Laura. E prea mult de muncă. Vor să facă bani din oraş.

— Din oraş? Ai auzit asta, Coole? strigase domnul Maynard-Arnold. Să scapi de fermieri şi de proprietarii de pământuri.

— Şi cum o fac? Asta vreau să ştiu, spusese domnul Coole. Cum ajung să facă bani din oraş? De unde?

— Mi-era teamă că vrei să ştii, dragă domnule Coole, răspunsese Laura. Dumneata cumperi maşinării, automobile şi tractoare, iar ei finanţează companiile care le produc. Oraşul continuă să se dezvolte, iar ei vor deţine autobuzele, taxiurile şi vor construi casele. Nu trebuie decât să stea în birou şi să-şi vadă banii înmulţindu-se.

— Nu sunt singurii, spusese brusc domnul Lessier. Ştii asta, Mynard-Arnold, nu? Anul trecut am făcut două mii cu compania Midland Railway. M-am săturat de afaceri cu lână, începuse să râdă bărbatul.

— Patronii tăi au vreo acţiune Midland Railway? o întrebase Maynard-Arnold pe jumătate interesat.

— Nicio şansă. E o companie englezească. Cred c-ai cumpărat acţiunile de la Londra, nu-i aşa, domnule Lessier?

— Ba da, râsese din nou bărbatul. Voi dormeaţi cu toţii.

Laura îşi întinsese mâna, netezindu-şi mâneca.

— Domnii Beale nu prea sunt de acord cu noii îmbogăţiţi. Au două noi companii pe piaţă şi se străduiesc

să-i ţină departe, oftase ea. Dar ei sunt cei care au banii. O să facă o mulţime de bani cu aceste acţiuni, la fel cum au făcut cei care au cumpărat acţiuni General Motors când nu erau decât doi şi jumătate.

— Ce companii? întrebase domnul Maynard-Arnold.

— Păi, e confidenţial, răspunsese ea. Doar nu vreţi să dezvălui secretele firmei? Nu pot să vă spun decât că este una care fabrică automobile şi una care fabrică autobuze. Mai mult nu pot să spun.

— Automobile! mormăise domnul Baston. Calul şi trăsura sunt destul de bune pentru mine.

— Ai o maşină al naibii de mare care te aşteaptă în faţă chiar acum, Baston, îl întrerupsese Maynard-Arnold.

— Da, cu toţii avem, murmurase şi domnul Coole.

Bărbaţii rămaseră tăcuţi şi gânditori. Laura se ridicase, netezindu-şi rochia.

— O să fiu biciuită de domnii Beale. Mai bine mă duc să-i vorbesc doamnei Preston.

— Da, du-te, Laura. Doamnei Preston îi place să aibă cu cine să stea de vorbă.

Spre dimineaţă, veselia se potolise şi lumea începuse să plece spre casă.

Domnul Preston, din banii pe care îi primise pentru această ieşire, angajase un taxi pentru toţi patru: el şi soţia, Laura şi Dirk.

Domnul Mynard-Arnold îşi striga şoferul să-i aducă maşina. Laura alergase spre el.

— Noapte bună, dragă unchiule Dreary, spusese ea, apoi se aplecase şi-l sărutase pe obraz. Cumpără acţiuni Cornell Motors, îi şoptise ea la ureche. Dar te rog să nu-i spui domnului Beale că ţi-am spus.

— Poftim? Despre ce e vorba?

Dar ea zburase deja, ca un frumos fluture de noapte.

Capitolul 6

Când Laura îmi povestise despre această întâmplare, o întrebasem dacă a cumpărat şi ea acţiuni la aceste companii.

— Nu, îmi răspunsese ea. Am cumpărat acţiuni la

Coolgardie Mines. Am luat avansul pe şase luni din salariu şi le-am cumpărat.

— Dacă aveai într-adevăr încredere în viitorul industriei automobilelor, de ce ai cumpărat acţiuni la mină? Atunci nu valorau mare lucru.

— Tocmai de aceea. Ştiam că am dreptate în calculele mele, iar preţul aurului va creşte masiv. Industria automobilelor era sigură, dar era o investiţie pe termen lung. Dacă vrei să faci bani repede, investeşti în aur sau în petrol.

Mulţumirea ei în ceea ce privea succesele ca femeie de afaceri o făcea să mai uite din problemele vieţii sentimentale. N-avea niciun rost să pretindă că dragostea nu înseamnă nimic pentru ea. Nu era aşa, pentru că era neliniştită şi dornică de a fi admirată. Viaţa ei socială se învârtea între diverse petreceri, întâlniri cu Marion şi o atenţie sporită în privinţa spionajului lui Robert Doule.

— Mă scoate din minţi, îi spusese ea lui Marion. Ce să fac în privinţa lui?

— Nu-l încurajezi?

— Fireşte că nu. Dar trebuie să lucrăm în aceeaşi clădire şi nu pot scăpa de el. Uneori mă simt încolţită.

— Spune-i să se ducă la naiba. O ceartă serioasă ar trebui să-l liniştească pentru totdeauna.

— Nu pot.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Trebuie să existe un motiv.

— Îmi pare rău de el.

— Nu-ţi poţi permite acest lucru. E periculos, spusese Marion pe un ton hotărât, ca şi cum ar fi vorbit din proprie experienţă.

— Sună melodramatic să spun că uneori mi-e teamă de el?

— Toate problemele sentimentale sunt melodramatice. Dragostea este o obsesieo stare care n-are nimic de-a face cu mintea. De aceea, mulţi bărbaţi se însoară cu feţe drăguţe şi descoperă că trebuie să-şi

petreacă toată viaţa cu o proastă. De ce ţi-e frică de el? Te deranjează?

— Nu, doar mă supraveghează. Şi arată ciudat, i se face o dungă roşie în jurul pupilelor.

— Cred c-ar fi mai bine să-ţi schimbi locul de muncă.

Laura îşi privise prietena, uluită.

— Să plec de la Beale şi Beale? Dar e viaţa mea.

— Alte firme de acelaşi profil te vor plăti la fel de bine.

— Nu, n-ar face-o. Nu ştiu nici ce fel de muncă fac. E ceva confidenţial şi n-aş putea s-o fac în altă parte. Nu mă voi lăsa alungată de la locul meu de muncă de un idiot ca Robert Doule.

— Cum te înţelegi cu şefii? Fă-i pe ei să-l dea afară.

— N-aş putea face aşa ceva, spusese Laura, plecând privirea. Are şi el viaţa lui. Dacă eu nu plec din pricina lui, de ce-ar pleca el din cauza mea?

— În acest caz, mai bine te măriţi.

— Cu cine?

Marion o privise lung.

— E împotriva legilor bisericii să te măriţi cu vărul tău? întrebase ea după o pauză, observând că buzele prietenei ei începuseră să tremure.

— N-am întrebat biserica şi n-am avut niciun motiv s-o fac.

Apoi, pentru că Marion o atinsese unde o durea mai tare, hotărâse să riposteze:

— Poate reuşeşti să-mi faci cunoştinţă cu vecinul acela interesant.

Femeia luase un pachet de ţigări de pe masă şi-l aruncase în direcţia ei.

— Ieşi afară! strigase ea. Ieşi afară şi nu te mai întoarce! Ţi-am spus că e un gunoi.

Laura era uluită, aşa că-şi adunase lucrurile şi ieşise. Figura lui Marion era întunecată, la fel ca acea a lui Robert.

Munca pe care o avea de făcut o împiedicase să se gândească la această reacţie ciudată. Danny se întorsese

în Perth, iar viaţa socială a membrilor familiei Montgomery luase un nou avânt. Laura, în culmea succesului social şi de afaceri, ar fi putut să-l cucerească pe Danny, dacă s-ar fi hotărât s-o facă. Când era victorioasă, arăta irezistibil. Pe lângă aceasta, în natura ei era să fie nemiloasă şi să ia tot ce-şi doreşte. Nu era decât o singură persoană în lume care ar fi putut sta între ea şi bărbatul dorit. Iar soarta hotărâse ca această persoană să fie Sylvia.

Mă enerva dincolo de orice limită, pentru că-mi dădeam seama cât e de inutil.

Mă întrebam deseori de ce Laura, care era în general egoistă, se ţinuse departe atât de uşor, de dragul Sylviei. Nu cred că o iubea chiar atât de mult. Nu păruseră niciodată foarte apropiate, iar în ultimii ani se văzuseră destul de rar.

Cred că Laura avea oroare de moarte. De exemplu, nu lua niciodată autobuzul care trecea pe lângă cimitir, preferând o rută ocolitoare care dura mai mult şi costa dublu. Cred că îngerul morţii fusese mereu lângă Sylvia şi de aceea nu putea să se apropie de ea.

Scrupulele ei fuseseră vizibile în ultimele două luni ale şederii lui Danny în Australia. Era aproape, stătea la „Numărul 25”, iar Sylvia era la mulţi kilometri distanţă.

Danny era extravertit şi se simţea bine în mulţime. Mama se temea că aglomeraţia de la noi începea să fie insuportabilă pentru el şi propusese să-i găsim alt loc unde să stea, dar el refuzase.

— Îmi place aici, spusese.

Pentru că Denney şi Gerry nu puteau sta o veşnicie la prieteni, se întorseseră şi locuiau în camera care fusese pregătită pentru el. El se mutase într-o anexă din lemn, care nu arăta mai bine decât locuinţa unui grăjdar. Pentru că nimeni nu era acasă în timpul zilei, petrecea cea mai mare parte din zi în bucătărie. Cred că se bucura de fiecare clipă.

În primul rând, când toată lumea era acasă, totul era plin de viaţă. Nu erau doar membrii familiei, ci şi prietenii lor. Prietenele şi prietenii noştri, cele mai mari dintre

surori, erau în general studenţi. Stăteau în curtea din spate cu Danny, fără cravate şi pantofi, punând ţara la cale. Vorbeau despre orice: religie, politică, personalităţi. Lui Danny îi plăcea foarte mult să stea de vorbă şi îşi făcea foarte repede prieteni. Îşi cumpărase o maşină la mâna a doua şi se plimba prin jur, cunoscând tot felul de oameni. Ne prezentase emigranţi din Anglia şi din Irlanda, unii care studiaseră la Oxford sau Cambridge, de care n-avusesem până atunci nicio idee.

Dacă avea bani, nu arăta niciodată, dar nici nu cred că rămăsese vreodată fără niciunul. Laura stătea ore în şir de vorbă cu el despre piaţă.

— Danny, îl implora ea, cumpără acţiuni la minele Coolgardie şi aşteaptă.

— Cu ce? întreba el.

— Cu orice. Vinde-ţi maşina. Poţi câştiga de zece ori mai mult decât face ea.

— Maşina o pot folosi, iar hârtia nu, poate doar ca să aprind focul cu ea.

— O să-ţi arăt.

Adusese graficile şi tabele ei. Nimeni nu se ocupase de ele la „Numărul 25”. Oricum, Mary era singura care ar fi avut destulă minte să le înţeleagă.

— Am păţit-o odată cu acţiunile, spusese mama. Laura, de ce nu înveţi din experienţa tatălui tău?

— A pus ouăle în prea multe coşuri, răspunsese ea. Dacă ar fi rămas cu acţiunile de la General Motors, ar fi fost bine.

— Dar tu încerci să vinzi aur.

— Pentru că acţiunile sunt la nivelul de jos. Atunci se cumpără.

Dar mama refuzase să creadă în aur şi că în capul Laurei erau chiar atâtea câte păreau să fie.

— De ce vrei să-l bagi şi pe Danny în afacerea asta? dorisem să ştim.

— Datorită fermei.

Rămăsesem tăcute. Cu toate că niciuna dintre noi nu avea să deţină nici măcar un fir de iarbă din Magillicuddy,

salvarea ei părea religia tuturor. Numai că nimeni nu putea s-o facă, în afară de Danny.

— De ce nu încerci să faci agricultură, Danny? întrebase mama. Unii fermieri lucrează cu propriile mâini.

— N-aş putea lua pâinea de la gura oamenilor, răspunsese Danny cu un zâmbet. Trebuie să trăiască şi ei.

— Pâine? întrebase mama. Nu se cultivau cartofi?

— Cresc cai, spusese Laura cu amărăciune. Fac totul folosind caii, în afară de a-i mânca. Cerşetori leneşi, asta sunt.

Ştiam că Laura stătuse în Irlanda, dar fuseserăm şocate s-o auzim vorbind aşa. Ochii ei erau întunecaţi şi mânioşi.

— Mi-ar plăcea să deţin Magillicuddy cinci ani.

Danny o privise cu atenţie, dar nu spusese nime.

Mary întrebase o dată:

— Cum îi vorbeşti unui irlandez care nu face decât să te privească plin de superioritate?

— Faci la fel, îi răspunsese Laura. E cel mai convingător argument. Următorul lucru care dă roade e să scoţi un ziar pe care să începi să-l citeşti în faţa lui.

— Nu cumpăra aur, îl rugase mama.

— Nu cumpăr, răspunsese el, apoi o luase pe Laura de mână. Hai, bătrânico, să mergem să mâncăm ceva, departe de hoarda asta care te scoate din minţi. Să mergem pe plajă să mâncăm peşte prăjit şi prăjituri.

Plecaseră aşa cum erau îmbrăcaţi, Danny într-o cămaşă veche, descheiată la gât, Laura ca şi cum ar fi ieşit din *Vogue*.

— Toată lumea va crede că a ieşit cu un vagabond, spusese Denney cu ironie.

— Chiar acoperit de praf, Danny nu arată altceva decât este: un gentleman irlandez, răspunsese mama.

— Mamă! exclamasem toate, şocate.

Nu era numai faptul că n-avea dreptate, dar era genul de lucru pe care nimeni nu-l spunea în Australia. Aici, un „gentleman străin” era echivalent cu o persoană care a plecat din propria ţară spre binele acesteia.

Cu toate că plecase cu el aşa cum era îmbrăcat, de câte ori îl lua la vreo petrecere, Laura era foarte grijulie cu el. îl lua pe credinciosul şi inofensivul Dirk ca partener şi pe una dintre noi ca parteneră pentru Danny. Nimeni n-ar fi putut spune că a încercat în vreun fel să-l îndepărteze de Sylvia.

Alegea însoţitoarea pentru Danny astfel încât să nu-l plictisească, dar ea rămânea cu Dirk.

— De ce Dirk?

— E atât de inofensiv.

— Contează?

— Dumnezeule, da.

— Nu ţi s-a pare că eşti amanetată?

— Şi ce dacă.

Niciuna dintre noi nu ştia prea multe despre Robert Doule şi despre faptul că obsesia lui o făcuse pe Laura să se teamă nu numai de el, ci şi de un potenţial partener.

Era tot timpul invitată de bărbaţi, dar nu ieşea cu ei decât de cel mult două ori.

— De ce? o întrebasem, nedumerită.

Laura clătinase din cap, ridicând din umeri.

— Nu sunt interesată, fusese tot ce spusese.

Mai târziu, îmi povestise că, în clipa în care un bărbat depăşea stadiul flirtului, nu se simţea decât înfricoşată. Se simţea de parcă e pe punctul de a păşi într-o capcană. Bunul-simţ îi spunea că nu toţi bărbaţii sunt ca Robert Doule, dar nu se putea abţine. Nu putea depăşi această barieră psihologică decât pentru cineva pe care îl iubea. Nu conta dacă el n-o iubea.

Urma să mai aibă o altă experienţă emoţională care să-i definească viaţa pentru totdeauna. Danny fusese cel care se aflase la originea ei.

Capitolul 1

Mulţimea de cunoştinţe amestecate a lui Danny se dovedea o sursă nesecată de amuzament pentru întreaga familie. Nu era ocupat de scriitură, dar descoperea nu numai persoane învăţate, dar şi care scriau cărţi.

— De unde îi găseşte? Ce face cu ei? ne întrebam unii

pe alţii.

— Poate că învaţă despre Australia, spusese mama.

— Învaţă la naiba, fusese părerea mea. Danny nu vrea să înveţe nimic. E doar felul lui de a se simţi bine.

Cum reuşea să cunoască tot aceşti oameni, nimeni nu ştia. De altfel, nici nu ne dădeam seama cum ajungeau aceşti oameni să ţină atât de mult la el.

Fusese departe, în nord, cu o echipă de pescuit creveţi, apoi în piaţa de flori cu nişte grădinari italieni, iar mai târziu petrecuse o săptămână la o fermă de păsări pe dealuri, la familia unui emigrant din Fulham. La un moment dat, ajunsese să petreacă trei zile cu nişte aborigeni. Între aceste escapade, lua masa cu cele mai elegante doamne în cluburile de renume ale oraşului.

Când fusese întrebat de ce face aceste lucruri, răspunsese pur şi sipmplu:

— Ca să am ceva de făcut.

Niciodată nu refuza o invitaţie, din orice mediu ar fi sosit.

— De ce-l plac atât de mult? întrebam eu, nedumerită. Era atât de vizibil străin, încât ar fi trebuit să nu fie acceptat. Dar, dintr-un motiv de neînţeles, tocmai de aceea era atât de iubit.

La ceva timp după această conversaţie, Danny adusese la Beale şi Beale un tânăr numit Peter Stevenson. îl convinsese să cumpere acţiuni la minele Coolgardie.

Aceasta fusese singura dată când Laura avusese o scenă neplăcută cu patronii ei. Mai târziu, îmi spusese că aceştia fuseseră foarte supăraţi pe Danny. Nimeni nu trebuia să ştie despre respectivele mine. Partenerii cumpărau câteva acţiuni din când în când şi nu voiau să crească preţul.

Laura îl certase pe Danny şi firma reuşise, deşi cu mare neplăcere, să cumpere o mie de acţiuni pentru Peter. Dacă această poveste avusese vreun efect asupra lui Danny, nimeni nu ştia. Verişoara mea îmi povestise că acesta petrecuse o oră în birou cu domnii Beale, iar după aceasta nu se mai vorbise despre subiectul respectiv.

Numai reuşita Laurei în privinţa acţiunilor Cornell Motors şi C.O. O salvase de la o situaţie neplăcută.

Era o atmosferă prea încărcată în birou în acea zi ca Laura să observe că sosirea lui Danny şi a respectabilului Peter Stevenson aduseseră o asemenea mânie în ochii lui Robert Doule, încât domnul Preston evitase să se mai uite în direcţia lui.

Câteva zile după această întâmplare, Laura lua masa într-o cafenea, când un tânăr se aşezase în faţa ei. îi răspunsese la zâmbet, fiind sigură că-l ştie de undeva, dar nu-şi putea aminti de unde.

— Eşti verişoara lui Dennis Montgomery, spusese el. Ne-am cunoscut în biroul fraţilor Beale.

— Ah, da! exclamase ea, zâmbindu-i.

Consultase meniul, în timp ce ea îl studiase cu atenţie. îi plăcea aerul lui de prietenie şi în acelaşi timp de detaşare. Recunoscuse o asemănare cu Danny. Avea păr şi ochi închişi la culoare, pe când Danny era blond cu ochii albaştri, dar figura avea aceleaşi contururi. Avea un magnetism masculin nedefinit, dar eficient.

Când pusese jos meniul o văzuse privindu-l, iar zâmbetul lui spunea că ştia că-l privise cu atenţie.

— Nu prea îţi vine să mănânci în aceeaşi ţară, nu-i aşa? observase el. E prea cald.

— De unde eşti? întrebase ea cu politeţe, încercând să-şi mascheze interesul.

— Din Darlington.

— Ah, da, în zona de dealuri.

Era un răspuns tipic englezesc, iar după aceea nu mai spusese mare lucru despre el. Laura fusese nevoită să se mulţumească doar cu atât, mai ales pentru că nu suporta ca un străin să-şi spună toate secretele vieţii la prima întâlnire.

— Ai venit în Perth astăzi pentru toată ziua? întrebase ea din nou, menţinând tonul de detaşare politicoasă.

Când Peter zâmbise, în obraji în apăruseră gropiţe.

— Iau cina cu Danny, apoi mergem la mine să

ascultăm muzică.

— Muzică? se mirase ea. Nu ştiam că lui Danny îi place muzica.

— Nu cred că-i place, dar mie da. Şi dacă vrea să meargă în coliba mea, trebuie să asculte. Ceea ce face cu multă politeţe.

— Locuieşti singur?

— Mă străduiesc să cresc o livadă. Uneori e mai greu la început, înţelegi.

— Desigur.

Îi privise din nou mâinile fine, cu degete lungi şi unghii îngrijite. Nu erau mâinile cuiva care are în grijă o livadă.

— Ţi-ar plăcea să vii cu Danny?

Ochii lui negri o provocau. Ea răspunsese imediat „Da”, pentru că ştia foarte bine că i-ar plăcea.

— Luăm cina la Metropolitan.

— Dacă nu te deranjează, nu voi lua cina cu voi. O să mă duc acasă şi să-mi pregătesc totul pentru mâine. Am de lucru. Luaţi-mă după cină. Danny ştie de unde.

— Bine.

După ce terminaseră de mâncat, el plătise şi nota ei. În cadrul uşii se oprise o clipă, zâmbindu-i. Era ceva foarte intim în zâmbetul lui. De această dată, Laura nu se mai simţise speriată, ca şi cum era în pericol să fie încolţită. Mai degrabă simţise că acest tânăr este stăpân pe el în orice situaţie. Nu era genul de om care să ascundă în spatele unui buchet de flori o ameninţare. Pentru el, totul era la vedere.

La şapte şi jumătate, claxonul maşinii lui Danny se auzise în faţa ferestrei ei.

Fusese nehotărâtă, neştiind ce să poarte. Voia să arate bine, poate cel mai bine, dar nu voia să fie nepotrivită cu ocazia. Până la urmă folosise standardele lui Danny: ceva confortabil de vechi, dar bine făcut. Alesese o rochie de mătase albastră, cu un guler înalt. Nu purta decât perlele micuţe. Părul şi-l periase cu atenţie, astfel încât devenise strălucitor şi fusese foarte atentă la

machiaj. Nu ştia de ce simţea acest impuls, pentru că dragostea pentru Danny nu scăzuse. Cu toate acestea, pentru el nu se străduise niciodată atât de mult.

Hotărâse ca în această seară rolul ei să fie de tăcută şi impenetrabilă. Intuiţia îi spunea că aceasta era cea mai bună soluţie dacă vrea să-l cucerească pe Peter Stevenson.

Această hotărâre fusese aproape distrusă de la început.

Oprind maşina, Danny nu mai reuşise s-o pornească fără să se dea jos şi să-i spună diverse lucruri motorului. Laura, care fusese aşezată între ei doi, nu se putuse abţine să nu i se alăture în cearta cu motorul. Tăcerea era imposibilă pentru un Montgomery.

Când Danny urcase în maşină, ştergându-şi degetele murdare de pantaloni, îi spusese:

— Dă-te mai încolo, Laura. Stai pe Peter. Trebuie să schimb vitezele.

Să se dea mai încolo însemna aproape să stea pe Peter. Acesta trebuise să-şi pună braţul pe spătarul scaunului, aproape ţinând-o în braţe, ca să-i facă loc.

— O ţigară? întrebase el.

— Da, te rog, răspunsese Laura.

Încercase să nu-l privească în ochi în timp ce-i aprindea ţigara. Era conştientă şi că el ştia că-i evitase privirea, ceea ce era mai rău decât dacă l-ar fi privit în ochi.

Certându-se în sinea ei, se apropiase mai mult de Danny. Atingerea corpului musculos al lui Danny nu era o soluţie, dar prezenţa lui Peter o împiedica să se facă de râs.

Cei doi bărbaţi stăteau de vorbă, iar ea fuma cu ochii închişi, gândindu-se la Danny. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Nu fusese niciodată atât de aproape de el, iar gândul că el nici nu observase o făcea să sufere.

Noaptea era întunecată, fără lună, dar stelele străluceau incredibil de puternic. Danny nu cunoştea drumul, iar Peter îl ghida cu atenţie. Ajunşi în faţa casei, rămăseseră un timp cu farurile aprinse, pentru ca Peter să

găsească încuietoarea.

Era o clădire cu două camere, foarte curate şi bine mobilate. Era mai degrabă casa unui muzician, decât a unui proprietar de livadă. Înăuntru era o canapea de piele, acoperită cu o cuvertură brodată. Două fotolii din faţa ei erau înveselite de pernuţe multicolore. Covorul era nou şi părea destul de scump, iar picturile de pe pereţi, despre care Laura ştia că sunt valoroase, dădeau un aer boem încăperii. Ceea ce atrăgea imediat atenţia era un pian mare, bine întreţinut.

— Intraţi, spusese Peter. Canapeaua e a ta, Laura. Poţi să te întinzi, dacă vrei. Ce vrei să bei? Bere, vin sau whisky?

— Vin de Bordeaux, răspunsese ea, doar pentru a fi pretenţioasă. O oră lângă Danny îl pusese pe acest tânăr la locul lui.

Danny se aşezase într-un fotoliu, privind covorul.

— Poate fi Savronnie, dar e o imitaţie, zâmbise el.

Peter ieşise şi se întorsese cu o sticlă din vinul cerut. Ochii lui negri o căutaseră pe Laura, provocatori.

— Nu credeai că am, nu-i aşa?

— Nu, nu credeam. Crezi că e cea mai potrivită oră pentru a bea vin de Bordeaux?

— Nu ştiu, dar înţeleg că cei care îl preferă îl beau la ce oră vor.

— Să bei ce vrei la ce oră vrei, aprobase Danny. Sper c-ai adus şi whisky pentru mine.

— Da, dăduse Peter din cap, apoi se oprise în faţa Laurei, cu paharul şi cu sticla în mână. Bei puţin, mult sau tot timpul?

— Puţin. La fel va face şi Danny, dacă are de gând să mă ducă apoi acasă.

După ce le dăduse fiecăruia băutura preferată, Peter se aşezase la pian. După primele acorduri, uitase că are musafiri. Danny răsfoia nişte reviste, iar Laura se întinsese pe canapea, cufundându-se într-un vis cu ochii deschişi în care era împreună cu Danny şi câştiga o mulţime de bani cu minele Coolgardie.

După o oră şi jumătate, Danny, care mai fusese în vizită, se ridicase şi trecuse în camera vecină, pentru a face ceaiul. În acelaşi timp, prăjise şi nişte pâine.

— Cine vrea ceai? întrebase el, ştergându-şi degetele murdare de unt.

Peter se oprise. Stătuse o clipă nemişcat, apoi se întorsese, ridicându-se de pe scaun şi privind-o pe Laura.

— Ai adormit?

— Aproape.

— Nu-ţi place muzica?

— Ba da, dar n-o înţeleg. Stau întinsă şi mă gândesc, însoţită de un acompaniament plăcut. Cred c-ar trebui să cânţi ceva mai încet într-o cameră atât de mică.

— Nu cânt pentru cameră, cânt pentru mine.

Bărbatul adusese ceşti şi farfurii, în timp ce Danny pusese pe măsuţă ceainicul. Când îi adusese ceaşca lângă canapea, Peter o privise provocator. Răspunsese la privirea lui cu o expresie studiată de indiferenţă.

Stătuseră apoi de vorbă despre Australia, australieni şi alte probleme, apoi, după o oră, Danny se ridicase, întinzându-se.

— Mergi acasă, Laura? întrebase el.

— Da, mâine trebuie să mă duc la serviciu.

Când ajunseseră la maşină, Peter îi ţinuse portiera deschisă. Când se întorsese să-i spună noapte bună, el îi luase mâna şi i-o sărutase.

— Nu se face, clătinase ea încet din cap. În Australia nu se face.

— Acolo suntem? întrebase el.

În lumina farurilor, se vedea să zâmbeşte. Ochii lui întunecaţi erau enigmatici. O clipă, îi ţinuse mâna strâns, aplecându-se spre ea.

— Ne vom vedea curând, spusese el.

Laura se simţise străbătută de un fior, dar se scuturase repede.

— Poate.

Pe drumul de întoarcere, rămăseseră tăcuţi. Laura se gândise cât de aproape fusese de Danny la venire şi simţea

un nod în gât. Apoi nu se mai gândise decât la puternicii ochi negri ai lui Peter Stevenson. Acel bărbat o afectase într-un fel pe care nu şi-l putea explica. Oare ce era? O provocare?

Se simţise ruptă în două. Dragostea ei adevărată stătea în dreapta, iar în stânga stătea ispita.

Danny se mişcase neliniştit.

— Laura?

— Mm.

— Ţi-a plăcut acel bărbat?

— Da, sigur. Nu voiai să-mi placă?

— Nu, nu neapărat.

Încercase să zărească faţa lui Danny în întuneric.

— Mă surprinzi.

— Uneori mă surprind şi pe mine. Nu-mi plăcea să-l văd privindu-te aşa. Ce neobrăzat!

Laura fusese surprinsă, dar rămăsese tăcută. Când ajunseseră în faţa apartamentului ei, Danny oprise maşina, stinsese farurile şi scosese un pachet de ţigări. Aprinsese una pentru ea şi i-o întinsese.

Fumaseră în tăcere.

— Laura. spusese el, apoi îşi trecuse mâna prin păr, părând încurcat. Ei, bine. Noapte bună, Laura!

— Noapte bună, Danny.

Dar când să intre pe uşă, Laura se lovise cu piciorul de prag şi înjurase în şoaptă. Nu ştia dacă era supărată pe ea însăşi, pe Danny, pe Peter sau pe amândoi.

Viaţa Laurei părea că urmează un model ciudat, fiind împărţită în două personalităţi. Cafeneaua în care îl întâlnise pe Peter era una în care se ducea de obicei. Se convinsese că nu-i nimic rău să se ducă acolo, dar când se aflase în faţa intrării, se întorsese. Hotărâse să-şi ia masa pe malul râului, spunându-şi că făcuse ceea ce trebuia. Întorcându-se, întorsese spatele lui Peter Stevenson. Reuşise să şi-l scoată din cap, dar nu reuşise să scape de senzaţia ciudată pe care o avusese în clipa în care îşi luase la revedere. Cu toate că se gândise la graficele ei, senzaţia persistase. Apoi se gândise la Danny, un lucru pe care şi-l

îngăduia foarte rar. Ca o ciudăţenie, în dragostea pentru el, interzisă până acum, găsise siguranţa împotriva invaziei lui Peter. Se simţea de parcă se întorsese acasă, pe meleaguri primitoare. Chiar dacă gândul la Danny îi adusese lacrimi în ochi, senzaţia dispăruse. Îşi planificase viitorul cu mult calm: va avea o carieră strălucitoare în lumea finanţelor. Poate că se va întoarce la Universitate şi va studia economia.

Ridicându-se, îşi netezise pliurile rochiei şi se îndreptase spre birou. Înăuntru, Robert Doule deschidea scrisorile. Privise spre ea, dar ea trecuse mai departe, pierdută în gânduri. El observase şi se întunecase.

În acea seară, Laura îi făcuse o vizită lui Marion şi-i povestise despre Peter.

Femeia o ascultase în linişte.

— Vrei să spui că ai stat şi ai ascultat muzică o oră şi jumătate?

— Am stat întinsă în pat.

— Nu te-ai plictisit?

— Nu cred, eram doar obosită. Cânta foarte bine.

— Şi Danny?

— Oh, Dumnezeu ştie de ce s-a împrietenit Danny cu el. El cunoaşte cei mai ciudaţi oameni.

— Nu l-a deranjat că ţi-a sărutat mâna?

Laura rămăsese tăcută.

După ce turnase câte o nouă ceaşcă de cafea, Marion spusese pe neaşteptate:

— Cred că eşti pe punctul de a avea o relaţie. Ar fi o experienţă bună. Nu vei începe să trăieşti cu adevărat până când nu vei şti cum este.

— O să-mi spui acelaşi lucru pentru fiecare bărbat pe care-l întâlnesc? protestase Laura, indignată.

— Nu, dar faptul că ai refuzat să intri în cafenea demonstrează că te-a impresionat mai mult decât vrei să recunoşti.

— Ba nu, faptul că am refuzat să intru înseamnă tocmai opusul, răspunsese Laura cu mândrie. Nu voiam să fiu deranjată de vederea lui.

— Sau să vezi dacă n-ar fi el deranjat să te vadă? Cred că poţi să-ţi dai seama foarte bine că, dacă s-a dus la cafenea şi a văzut că nu intri, trebuie să fie foarte intrigat.

Obrajii tinerei deveniseră roşii.

— N-ar fi trebuit să exagerez, spusese ea. La urma urmei, ştie şi unde stau şi unde lucrez.

— Ar fi trebuit să stai acasă. Cred că te-a căutat. Eşti sigură că nu fugeai de el când ai venit la mine în această seară?

— Pentru o artistă, ai o minte preocupată de tot felul de ciudăţenii, observase Laura cu asprime.

— Se pare că în ultimul timp nu reuşim decât să ne certăm. De fapt, îmi pare rău. Laura, ţin mult la tine, dar trăieşti într-un vis. E mult mai bine să treci prin experienţele de bază ale vieţii cât de repede. Nu vei reuşi să te dezvolţi complet dacă n-o faci.

Laura nu era sigură că ştie despre ce vorbea prietena ei, dar nici nu voia să plece, dându-i impresia că nu aşteaptă decât un motiv să fugă spre casă.

Într-un târziu, după ce ascultaseră mai multe discuri, Marion spusese:

— Mai bine te duci acasă şi te gândeşti la toate acestea în timpul somnului.

— Cred că mai bine mă duc acasă să mă culc.

A doua zi, Laura se dusese cu hotărâre în cafenea, comandase o cafea şi începuse să citească. Nu voia să recunoască faţă de ea însăşi că Peter putea veni, dar dacă venea, nu voia să se uite după el.

Credea că se simte uşurată când o femeie se aşezase brusc în faţa ei, dar de fapt senzaţia ciudată revenise.

Ziua următoare, Peter chiar venise. De fapt, era deja înăuntru în clipa în care intrase. O văzuse intrând şi aşezându-se la o masă cu un loc liber în faţă şi ridicând meniul. Imediat se ridicase şi cu paşi uşori, se aşezase pe scaunul din faţa ei. Cu un deget, trăsese în jos marginea meniului, forţându-o să-l privească. Zâmbetul lui era irezistibil.

Cu toate că ea se străduise să împiedice roşeaţa pe

care o simţea urcându-i în obraji şi să aibă o expresie neutră, era conştientă că nu reuşise şi că ochii ei îi spuseseră ce voia să ştie.

Chelneriţa se oprise în faţa lor.

— Cafea şi două salate, spusese el. Aduceţi frişca separat.

Apoi împinsese zaharniţa spre ea.

— Cum îţi bei cafeaua, Laura? Cu zahăr sau neagră?

— De unde ştii că-mi place cafeaua?

— Va trebui să-ţi placă, cel puţin de acum încolo. Cafeaua e băutura mea.

— Luni seara ai băut ceai.

— E băutura lui Danny. Asta e diferenţa dintre noi doi.

Laura scosese pachetul cu ţigări şi îşi aprinsese una.

— Vrei să ştii ce cred despre tine?

El dăduse încet din cap.

— N-o spune. O să regreţi.

— N-o să regret. Cred că ai o părere foarte bună despre tine.

— Nu crezi că sunt atât de bun?

— Nu mă pricep la pian.

— De unde ştii că vorbeam despre pian?

Ochii ei străluciseră şi devenise palidă. Pentru o clipă, se simţise din nou încolţită şi se gândise la Robert Doule. Privindu-i figura deschisă şi puternică, îşi dăduse seama că nu va deveni niciodată un Robert Doule.

— Te-am aşteptat în fiecare zi, începând de luni, spusese el brusc. Marţi am comandat două salate şi trei cafele şi tot n-ai venit. Ieri am fost nevoit să stau în cealaltă cameră şi n-am apucat să te văd decât când plecai. Ce făceai când am intrat? Te ascundeai după o carte?

— Poate că aveam o carte, dar nu mă ascundeam.

Începuseră să mănânce.

— Dacă nu te superi că te întreb, ce se întâmplă cu livada cât timp eşti la Perth?

— Nu prea mare lucru. Pianul ocupă oricum prea mult spaţiu.

— Şi prea mult timp?

— Nu suficient.

— Nu crezi că e necesar să-ţi câştigi existenţa între timp?

— Aceasta este o întrebare foarte personală, tânără domnişoară. Dacă nu mă înşel, ai fost învăţată de părinţi să nu întrebi pe nimeni ceva despre politică, religie sau cont în bancă.

— Ai dreptate, dar tu eşti cel care insistă. Am dreptul să ştiu cu cine iau masa. Am fost de asemenea învăţată că nu pot cunoaşte un bărbat dacă nu-mi este prezentat de un frate sau de tata, pentru că e treaba taţilor şi a fraţilor să afle despre politică, religie şi conturi în bancă.

— Şi Dennis Hara Montgomery?

— Danny nu ne-a făcut cunoştinţă. Pur şi simplu te-a adus la Beale şi Beale cu afaceri.

— Acum ţi-ai răspuns singură la întrebare. Am o rentă, destul de mică, de la o mamă indulgentă, dar care-mi permite să mă întreţin pe mine şi să-mi întreţin pianul, dar nu să-mi permit o soţie sau un însoţitor domestic, adică un cal, un câine sau o vacă. De aici mica afacere cu minele. Mi-aş dori un câine, unul bun.

— O să ai de aşteptat, spusese ea pe un ton supărat.

O privise cu sprâncenele ridicate.

— Nu-mi rămâne decât să sper.

Continuaseră să discute despre diverse lucruri, iar la sfârşit, el plătise din nou ambele consumaţii.

— Poate renta să acopere totul? întrebase ea.

El zâmbise.

— Pentru tine poate să acopere orice.

Apoi o condusese spre birou.

— Ne vedem mâine, spusese el repede, apoi plecase înainte ca ea să răspundă.

Noaptea, Laura stătuse trează, întrebându-se dacă să se revolte împotriva atitudinii lui posesive, sau să cedeze. Când se îndreptase a doua zi spre cafenea, zarurile erau deja aruncate. Se simţea mulţumită de cum mergeau lucrurile şi altceva nu mai conta.

Peter venise primul şi făcuse aceeaşi comandă, fără s-o întrebe. Ziua decursese la fel, încheindu-se când o condusese spre birou.

Robert Doule trecuse pe lângă ei, iar faţa lui era foarte palidă. Laura observase, dar nu se gândise prea mult la el, fiind ocupată cu alte lucruri.

Până vineri, totul decursese la fel. Când se despărţiseră, îi spusese:

— Vin să te iau mâine după prânz. Mergem la colibă.

Inima Laurei ajunsese în gât. Ştia că acesta va fi unul dintre paşii care, o dată făcuţi, schimbă întreaga viaţă a unei femei. Fusese crescută într-o familie în care o tânără nu se duce singură cu un bărbat într-un loc izolat. Ştia că alte fete o fac, dar pentru ea era diferit. Pasul acesta avea o importanţă enormă, dar simţea că vrea să-l facă. Întâlnirile zilnice o făcuseră nerăbdătoare şi aştepta clipa în care să-l vadă din nou cu nerăbdare. Când îl privea, nu-şi putea lua ochii de la el, cu toate că undeva în inima ei era supărată că el o priveşte cu atâta îndrăzneală. Cu toate că îi rezista, se dusese cu el. Nu simţea decât o mică tristeţe, pentru că nu era bărbatul potrivit.

Sâmbătă venise s-o ia cu o maşină. Tot drumul, încercase să se prefacă, spunându-şi că nu-i decât o întâlnire ca oricare alta, sporovăind veselă, în special despre viaţa ei socială.

Când opriseră în faţa colibei, Peter se întorsese spre ea.

— De ce ţi-e teamă? întrebase el, privind-o cu atenţie, cu un zâmbet abia conturat.

— Teamă?

— Nu te-ai oprit din vorbit tot drumul. Nu-mi pasă de Marion Perrent sau de Beale şi Beale. Mă interesezi tu.

Îl privise încruntată.

— Cred că eşti mai interesat de propria persoană.

— Îţi e teamă că te voi seduce?

— Nu mi-e teamă, cu toată că m-am gândit la asta.

Mâna pe care o ţinea pe spătar coborâse în jurul umerilor ei. îi prinsese bărbia cu mâna dreaptă şi,

aplecându-se spre ea, o sărutase cu pasiune. O cuprinsese în braţe, copleşind-o cu forţa lui. Senzaţia de plutire o cuprinsese din nou, ca un foc topit, care i se scurgea prin vene, ameţind-o şi făcând-o să se lipească de el.

Apoi îi dăduse drumul şi o privise.

— Şi acum? întrebase el.

— Foarte drăguţ, mulţumesc.

Evitându-i privirea, deschisese pachetul cu ţigări şi luase una, oferindu-i şi lui. Când îi aprinsese ţigara, bărbatul căutase în ochii ei răspunsul la întrebarea nerostită. Clipa de răgaz o ajutase să se adune şi privirea ei era provocatoare. Peter n-avea de unde să ştie că nu mai fusese niciodată sărutată aşa, că nu ştia că sângele poate curge cu asemenea viteză sufocantă. N-avea de unde să ştie că se simţea ameţită, că trupul ei tânjea după atingerea lui fierbinte cu o putere care o uimise. N-avea de unde să ştie că nu avusese nicio idee ce e pasiunea.

Peter se întinsese peste ea şi deschisese portiera.

— Să intrăm, propusese el.

Intraseră în casă şi ea se dusese direct la fereastră, deschizând-o. Respirase adânc, iar când se întorsese spre el ştiuse că era pregătită.

— Bem ceai, cafea sau vin? îl întrebase.

— Cred că vinul e băutura ta, zâmbise Peter, întorcându-se din bucătărie cu o sticlă şi două pahare.

Băuseră vinul în tăcere.

— Ştii că voi face dragoste cu tine?

Laura începuse să râdă.

— Credeam că ai început deja.

Nu-i mai păsa de nimic. Lumea se învârtea în jurul ei şi nu ştia decât că vrea să meargă înainte. Tot ce conta acum era să nu-l lase să ştie că pentru ea e o experienţă cu totul nouă. Nu voia să pară sofisticată din amor propriu, şi avea o presimţire că Peter şi-ar fi domolit pasiunea dacă ar fi ştiut că are în faţă un copil. Avea nevoie de pasiunea lui, cu disperarea cuiva pierdut în deşert care vrea apă.

Peter luase paharele şi le pusese pe o măsuţă, apoi îi luase ţigara din mână şi o stinsese. Cuprinzând-o în braţe,

o trăsese spre el, sărutând-o din nou cu pasiune.

Atingerea lui o electriza, transportând-o într-o lume necunoscută. Pielea îi ardea, ca atinsă de un foc mistuitor.

Se simţea îmbătată de pasiune.

— Oh, Doamne, oftase într-un târziu.

El se ridicase şi o privise.

— Acum vom asculta nişte muzică.

Laura era copleşită. Nu se simţea impură, ci înălţată. Lumea pe care o descoperise era una plină de minunăţii. Rămăsese un timp întinsă în pat, ascultându-l cântând la pian. Într-un târziu se ridicase şi trebuise să strige ca să fie auzită:

— Să fac nişte ceai?

— Cafea.

După ce adusese cafeaua în cameră, el se oprise şi se aşezase pe un fotoliu.

— Ce mod interesant de a petrece o după-amiază de sâmbătă, nu crezi? o întrebase.

— Chiar interesant.

Oare cum putea s-o privească atât de detaşat? Era ceva atât de obişnuit pentru el?

— Eşti surprinzătoare, observase el. Fascinantă.

— Ce vrei să spui?

— Eşti atât de plină de demnitate de modă veche, sau nu e decât o faţadă? Sub ea nu eşti decât o femeie ca oricare alta.

Laura se simţise lovită peste faţă.

— Cel puţin nu sunt atât de „evidentă” ca alţii.

El începuse să râdă.

— Te referi la mine?

Ridicându-se, se aşezase din nou la pian, cântând cu o mână în timp ce bea cafeaua.

— Dacă încep din nou, nu mai termin cel puţin pentru o oră, zâmbise el. Mai bine să mergem la Kalamunda să bem un ceai. E un timp frumos.

— Bine, dar unde pot să-mi împrospătez machiajul? N-am văzut nicio baie.

— E în spate o cameră cu o cadă. Găseşti acolo

oglinda pe care o folosesc la bărbierit.

Reparase cum putuse mai bine ce mai rămăsese din machiaj. Se simţea ca şi cum ar fi luat un drog. Ar fi dat orice ca el să se apropie de ea şi s-o ia din nou în braţe. Nu ştia prea bine ce anume îi dăruise, dar voia din nou, voia mai mult. Se simţea ruşinată pentru că ştia că nu-i uneşte iubirea.

În maşină, cu vântul răcorindu-le feţele, el fusese cel care vorbise, povestindu-i despre pasiunea lui pentru muzică.

„Pentru el cred că sunt un instrument muzical, la fel ca pianul, îşi spusese ea. De ce ar vorbi sau s-ar gândi la dragoste? Nu poţi să iubeşti decât pe cineva pe care îl cunoşti. Cineva ca Danny”.

Gândul la Danny o trezise la realitate. Oare ar fi putut face dragoste cu el, aşa cum făcuse cu Peter? Nu reuşea să şi-l închipuie. Nu putea simţi braţele lui în jurul ei, nu-i putea simţi buzele, pentru că era atât de departe şi de neatins ca un vis.

Luaseră ceaiul la Kalamunda, unde stătuseră pe o bancă vorbind despre diferenţa despre bărbaţi şi femei. O condusese apoi acasă, iar în faţa clădirii o luase în braţe, sărutând-o. Sărutul lui era mai senzual, dar mai puţin pasional.

Săptămâna următoare se întâlniseră din nou, în fiecare zi, la cafenea. Laura se întreba ce va răspunde dacă o va invita din nou să meargă la el. La început îşi propusese să spună nu, dar, pe măsură ce treceau zilele, hotărârea ei se clătina din ce în ce mai tare.

Joi se simţea neliniştită pentru că nu-i spusese nimic. Voia să fie cu el, să simtă din nou acele senzaţii copleşitoare. Era ruşinată că simţea aşa, dar se minţea, spunându-şi că e interesată de el ca persoană. Când o lăsase în faţa biroului, era supărată că nu spusese nimic despre după-amiaza de sâmbătă. Aşa că, în clipa în care îl zărise pe Robert Doule plimbându-se prin faţa uşii, se răstise la el:

— Eşti peste tot unde mă duc? Tot timpul dau peste

tine. Nu munceşti niciodată?

Figura lui era întunecată.

— Cine e tipul? întrebase el.

— Ce tip? A, vorbeai de Peter Stevenson? E doar un prieten. De ce nu-ţi vezi de treburile tale, Robert?

Trecuse pe lângă el şi intrase în biroul ei, trântind uşa. Numai domnul Preston observase că mâinile lui Robert tremurau şi că se aşezase la birou, luându-şi capul în mâini.

Peter spusese că va rămâne în Perth în seara respectivă şi că poate se vor întâlni. Când nu-l întâlnise, fusese de-a dreptul deprimată. Nemulţumită, se dusese acasă, întrebându-se ce face de fapt. Nu era vorba despre dragoste, aşa că unde putea să ducă? Oare înnebunise?

Pentru că nu suportase să stea singură, hotărâse să ne facă o vizită la „Numărul 25”.

Intrase ca o furtună în salonul în care nu eram decât eu şi mama.

— Ce-i cu tine? o întrebasem. Arăţi de parcă urăşti pe cineva.

— Poate că da, răspunsese ea. Oricum, mulţumesc pentru primirea călduroasă.

Se aşezase neliniştită pe un scaun, bătând cu degetele în masă.

— Laura, arăţi foarte bine, încercase mama s-o liniştească. Vrei un ceai?

— Un pic mai târziu, mătuşă. Vreau să stau puţin. Sunt obosită. Unde e Danny?

— În oraş, răspunsesem eu. A ieşit să ia cina. E pus la patru ace. Ar trebui să-l vezi.

Privirea ei supărată mă făcuse să mă opresc.

— Ce mai face Sylvia? întrebase mama. Ai primit o scrisoare de acasă?

Întrebarea o dezarmase. N-aş fi crezut că poate arăta tristă vreodată, dar figura ei era într-adevăr tristă.

Chiar în acea clipă intrase Danny. îi auzisem paşii şi văzusem crisparea Laurei. Privirea ei era chinuită. Nu exagerasem, iar el arăta chiar copleşitor. Intrase şi se

aşezase pe un scaun.

— Cum mai merg afacerile, Laura? întrebase el, zâmbind uşor.

Laura arăta suferindă.

— Bine, Danny, răspunsese ea, privindu-l. Ar trebui să cumperi acţiuni pentru mina Coolgardie, dar n-o vei face, tocmai pentru că ţi-am spus eu.

El îşi deschisese tabachera, oferindu-i o ţigară şi aprinzând-o.

— Cine ştie? S-ar putea să mă întorc peste un an sau doi şi să mă gândesc la asta.

Tresărisem, uimite şi speriate.

— Nu rămâi în Australia, Danny? întrebase mama.

— Nu. Nu cred că e climatul meu favorit.

— Vorbeşti despre căldură şi despre muşte?

— Nu numai despre asta. Credeţi că aparţin acestui loc? ridicase el sprâncenele, întrebător.

— Nimeni nu aparţine acestui loc la prima venire, intervenise mama cu severitate. Toată lumea se simte străină. Dar trebuie să-şi găsească drumul.

— Trebuie? se întorsese Danny spre ea. Nimeni nu trebuie să facă nimic, mătuşă, dacă nu vrea s-o facă.

— Tu vrei să faci ceva pentru Magillicuddy, spusese Laura cu amărăciune.

— Da, dar nu de la treisprezece mii de mile distanţă. Cred că voi pleca pe paisprezece. Am o lună la dispoziţie să ajung la Kalgoorlie să-i spun la revedere unchiului William.

Era o cruzime din partea lui, de parcă ar fi fost o nimica toată. Se hotărâse să plece acasă şi nu-i păsa că afecta viaţa tuturor. Danny nu simţea nevoia să iubească, de aceea nu ne înţelegea. N-ar fi înţeles că îl iubeam şi nici de ce.

Laura rămăsese nemişcată, fixând masa cu privirea.

— Nu cred că voi mai aştepta ceaiul, mătuşă, spusese ea, ridicându-se. Cred că voi pleca.

Se îndreptase repede spre uşă.

— La revedere.

Nu mai putuse spune altceva.

Danny se ridicase cu obişnuita lui politeţe şi făcuse un pas spre uşă, numai că ea dispăruse repede. Se aşezase la loc pe scaun, ascultând-o pe mama care vorbea despre „comportamentul temperamental al Laurei din ultimele zile”, dar ochii lui trădau că era deja departe.

Capitolul 8

S-ar putea crede că plecarea neaşteptată a lui Danny în Irlanda o aruncase pe Laura în braţele lui Peter, dar poate că era deja pe acest drum şi ar fi ajuns acolo, chiar dacă Danny n-ar fi plecat.

Fusese clar că n-a fost niciodată cu adevărat fericită cu Peter. De fapt, mult mai târziu, îmi spusese:

— N-am cunoscut nicio clipă fericirea. Eram chinuită de la început. îl uram. şi eram atrasă spre el ca de un magnet. Mă rugam ca Danny să mă salveze. dar n-ar fi făcut-o, chiar dacă n-ar fi fost sentimentele lui pentru Sylvia. Să te arunci la picioarele lui, cerând mila, ar fi fost ca un însetat să bea apă dintr-un miraj.

Când ajunsese acasă, găsise un bilet strecurat sub uşă.

Te voi lua la două şi jumătate sâmbătă. Peter.

Reacţia ei fusese una de resemnare. îl dorise pe Peter. Luptase cu această dorinţă, pentru că ştia că nu va avea niciun viitor. Cred că venise în vizită la noi instinctiv, căutând ajutor. Nu înţelesesem de ce avea nevoie şi de aceea n-o ajutasem în niciun fel. Apoi venise Danny.

Nu mai avea destulă putere.

La ora indicată, ieşise afară, aşteptând sub copacii din faţa blocului. Nu-i mai păsa dacă el o va crede prea nerăbdătoare. N-avea decât să gândească ce vrea. Se va mulţumi cu tot ce vrea să-i dăruiască.

Maşina lui apăruse după colţ, apoi oprise în faţa ei. Nu coborâse, dar îi deschisese uşa de dinăuntru.

— Să mergem la Lesmurdie să privim cascada, propusese ea.

O privise întrebător.

— O bruscă dragoste pentru peisaje, sau o reticenţă

faţă de dragostea fizică?

— Azi optez pentru peisaj. Probabil că voi regreta mâine, dar n-am ce face.

Peter îi întinsese un pachet de ţigări.

— Aprinde-mi şi mie una, îi spusese, în timp ce pornea maşina.

Laura îi aprinsese o ţigară şi i-o dăduse. Era un gest intim, pe care numai iubiţii îl fac, iar ea era uimită de senzaţia plăcută care o copleşise. Starea de spirit i se schimbase neaşteptat. I-ar fi plăcut să stea mai aproape de el, să-l atingă şi să-i simtă atingerea. Îşi dăduse seama că, la propunerea ei, urma o după-amiază de plimbare şi conversaţie, deşi acum îşi dorea dragoste.

Ar fi strigat de bucurie când Peter trecuse de drumul care ducea spre cascadă, îndreptându-se spre dealuri. În acelaşi timp, se simţea copleşită de tristeţe. Nu aceasta era viaţa pe care şi-o dorise. Visase tot timpul că va fi soţia lui Danny, că vor locui la Magillicuddy, petrecându-şi serile romantice în salon, la lumina lumânărilor. În loc de visele ei, era acum la celălalt capăt al lumii, aproape bolnavă de dragoste pentru un bărbat pe care nici nu-l plăcea, nici nu-l înţelegea.

El se întorsese s-o privească, zâmbind ironic.

— Mai ai vreun ordin? o întrebase.

— De ce-aş mai face-o? Tu oricum te duci unde vrei.

Ştia că privirea lui cercetătoare îi descoperise luminiţa din ochi, luminiţă care însemna că acea senzaţie de plutire, deja cunoscută, se răspândise din nou asupra ei.

Ce făcea aici, lângă acest bărbat? De ce era aici? Cu toată revolta ei, nu-şi dorea decât să-şi odihnească obrazul pe mâneca lui şi în clipa în care el, luând o mână de pe volan, îşi pusese braţul în jurul ei ca s-o tragă mai aproape, se cuibărise lângă el fără să reziste, uşurată, chiar recunoscătoare.

Nu ştia ce urma să i se întâmple, dar nici nu-i păsa prea mult. Orice putea să i se întâmple. Nu era nici ruşinată, nici speriată, pentru că tulburarea simţurilor ei o

împiedica să se gândească la ceva, în afară de faptul că dragostea fizică era una dintre cele mai plăcute şi ameţitoare activităţi.

Peter se ridicase de pe canapea şi aprinsese câte o ţigară pentru fiecare. O privise cu atenţie, prin rotocoalele de fum. Luându-i mâna, o mângâiase cu afecţiune.

— Ce enigmă eşti tu, Laura.

— De ce?

— Ai un asemenea aer! Maniere de doamnă, originală şi modernă! Atâta provocare într-o pereche de ochi albaştri! şi. ridicase el din umeri, întreruptându-se.

— Şi ce?

— Atât de firească, fără să fii răsfăţată. Cum se face?

— Credeai că sunt doar o fetişcană plină de ifose?

— Nu, dar credeam că ştii ce faci.

— Am ştiut, dar aşa am vrut să fie.

Peter îşi trecuse degetele prin părul ei, privind-o cu ochii pe jumătate închişi.

— Modelul perfect al frumuseţii, spusese el. Frunte pătrată, nas foarte frumos. ochi destul de mari. iar gura. Ochii provoacă, iar gura se roagă. Laura, mă fascinezi.

— Nu pari deloc fascinat.

— Dar sunt. Mă fascinează de ce arăţi aşa cum o faci şi te dovedeşti a fi diferită.

— Contează?

— Mă interesează. Oamenii mă interesează. Îmi place să-mi lipesc nasul de o fereastră şi să privesc înăuntru, să văd ce se întâmplă. Apoi să mă întreb de ce.

Laura se cutremurase. Voia ca Peter să fie tandru, nu obiectiv. Voia s-o ia în braţe, să fie blând, iubitor şi drăguţ. Voia să plângă pentru tot ce simţea că pierduse.

Un fior îngheţat îi strânsese inima. Ridicându-se, îl strânsese în braţe, sărutându-l cu dăruire.

— Acum e timpul să ne sărutăm, nu să filosofăm.

El zâmbise, strângând-o în braţe. Apoi se ridicase, îndreptându-se spre pian.

— Oh, nu! exclamase ea. Nu. Nu cânta, Peter. Nu pot suporta.

— Va trebui. O să scriu un cântec pentru tine. Pentru Laura.

Se dusese la pian, făcând mai întâi nişte mişcări în aer.

Oare compunerea unei melodii era modul lui de a fi tandru? Se întinsese la loc pe canapea, urmărindu-i mişcările.

El se întorsese brusc, privind-o transportat.

— Cum era? Ştii. poemul acela despre Laura. Scris tot de un irlandez. ceva ca un sonet.

Încruntat, se îndreptase spre un dulap din care scosese câteva hârtii. Întorcându-se la pian, începuse să caute printre ele.

— Ah! Am găsit-o!

În anii tinereţii frumoase şi înfloritoare – când dragostea îi era stăpână – Laura, care era viaţa mea, dispăruse, lăsând pământul văduvit şi dezolant.

Ridicase vocea în timp ce declama, cu o mână în sus.

— Bravo! se aplaudase singur. Trebuie să avem nişte muzică.

Începuse să cânte, lovind clapele cu putere. Laura avea sentimentul că nu era un cântăreţ atât de bun cum păruse prima oară. Erau prea multe note discordante, chiar pentru o nouă compoziţie. Oare cânta corect? Erau destule corecturi şi bănuia că un specialist ar fi găsit multe defecte.

— Peter. spusese ea.

Nu-i dăduse nicio atenţie, continuând să cânte, aproape cu furie. Abia când terminase se întorsese spre ea.

— Era „Pentru Laura”?

— Aceasta, spusese el încet, măsurându-şi cuvintele şi privind-o cu ironie, era a doua parte din „Concertul în de minor” de Beethoven.

— În acest caz, cred c-ar mai trebui să exersezi, Peter. N-ar trebui să faci nicio greşeală. Când învăţam să dactilografiez, nu treceam la următorul exerciţiu decât dacă le făceam pe celelalte fără greşeală. Dacă greşeam o singură dată, o luam de la capăt.

— Să dactilografiezi! Oh, Doamne! Oare Dumnezeu a făcut această femeie ca să compare pianul cu o maşină de scris? Ce-am greşit, să fiu atât de aspru pedepsit?

— Nu e vorba decât despre exerciţiu. Despre asta vorbeam.

O privise cu asprime.

— Nu poţi să deosebeşti o notă bună de una proastă. Du-te şi fă cafeaua. Numai de asta sunt bune femeile.

Laura începuse să râdă.

— Te-am atins unde te doare? îl întrebase.

Ajunsese în spatele lui, îmbrăţişându-l uşor, apoi punându-şi buzele pe zona sensibilă de lângă ureche.

— Dacă tot vrei să pui pianul înaintea mea, măcar să fii bun.

El se întorsese şi o sărutase pe oraz, apoi o trăsese în braţe. După un timp, se ridicase şi o dusese pe sus în bucătărie.

— Fă cafeaua, draga mea.

Strângerea de inimă trecuse şi Laura se simţea veselă. îi plăcea să fie împinsă în bucătărie. îi plăcea să facă şi cafea pentru el, îi dădea un sentiment de linişte domestică. Iubea mirosul de săpun pe care îl simţea când îşi ascundea faţa la pieptul lui şi sentimentul că, dacă vrea să-l simtă din nou, poate s-o facă oricând. Nu se întreba de ce se simte pe marginea unei prăpăstii şi nu-i păsachiar îi plăcea. Dacă s-a fi întrebat: „Poţi să iubeşti doi bărbaţi în acelaşi timp?” şi-ar fi răspuns: „Da. Ştiu, pentru că o fac”.

Ceea ce nu voia să recunoască era sentimentul de tristeţe de undeva din profunzimile inimii ei.

* * *

Laura cunoscuse frustratea şi nefericirile minore ale copilăriei, dar acum înţelegea ce înseamnă nefericirea.

Mai mult decât orice, mai mult chiar decât dorinţa ei neîmplinită de a iubi şi de a fi iubită, era chinuită de dezintegrarea propriei mândrii. Îşi spunea în fiecare clipă că Peter nu merită interesul ei, că nu făcea decât o greşeală. Pentru restul lumii poate că nu era decât o fată oarecare, mai dăruită decât altele cu frumuseţe şi cu

inteligenţă. Dar pentru ea, era vorba despre mândrie. Avea integritate, avea bun-gust, era în stare să dispreţuiască. Că avea de asemenea şi un corp care se supunea legilor firii şi o inimă care tânjea după dragoste, era ceva la care nu se gândise niciodată. Dar ce putere are mândria în faţa inimii? Aşa că se chinuia singură, pradă disperării.

Uneori, Peter venea s-o invite la cină, la cafenea. Alteori, o aştepta după ce termina programul. Dar tot timpul venea şi pleca după buna lui plăcere. Nu putea să respecte niciodată un angajament, aşa că prefera să nu facă. Cu aceste ocazii, Laura nu reuşea să facă nimic, doar se învârtea neliniştită, aşteptând. Nu era de acord cu neliniştea aşteptării, care i s-a părea nedemnă. Nicio persoană cu respect de sine, cu atât mai mult ea, nu putea suporta o asemenea situaţie.

Cu o astfel de ocazie, venise la „Numărul 25”. Eram singură acasă şi, pentru că era o zi umedă de iarnă, nu aveam ce face decât să stăm la căldură şi să bem ceai. Ştiam că era neliniştită, pentru că era palidă şi felul ei de a fi, mândru şi orgolios, dispăruse. Era foarte tăcută şi stătea lângă foc.

Întotdeauna am crezut c-o înţeleg. Nu însemna că eram foarte apropiată de ea. Era prea independentă pentru a fi într-o relaţie de prietenie cu cineva, mai ales dacă era vorba despre propria verişoară. Oricum, între noi fusese întotdeauna o oarecare rivalitate, în primul rând pentru că semănam destul de mult, apoi datorită unchiului Tim.

Poate că în acea zi, pentru că şi eu eram neliniştită din cauza unor probleme sentimentale, mă simţisem mai aproape de ea. Poate că şi ea, cu toate că n-ar fi recunoscut niciodată, simţise că semănăm şi că puteam s-o înţeleg.

— Crezi că există ceva mai rău decât o zi umedă când te simţi deprimată? mă întrebase ea. Încă privea flăcările.

— Nu. Şi, pentru că mă simt deprimată astăzi, mă bucur că ai venit.

Mă privise plină de curiozitate.

— De ce?

— Un bărbat nepotrivit, spusesem scurt.

— Întotdeauna sunt aşa, murmurase ea, privind flăcările.

Rămăseserăm câteva clipe gânditoare.

— Ştii, spusese ea, doamna Preston mi-a spus, ultima oară când am văzut-o: «Preţuieşte-ţi tinereţea, Laura. Când vei ajunge la vârsta mea, te vei întreba de ce n-ai făcut-o!» închipuie-ţi, râsese ea, poţi s-o vezi pe doamna Preston tânără?

— Cred că a avut ceva care merita. Cel puţin, un bărbat s-a îndrăgostit de ea şi a luat-o de soţie.

— Poate că a avut o tinereţe reuşită. Ştii, poate a întâlnit bărbatul potrivit de la început şi s-a măritat cu el imediat. Nici cea mai mică problemă. Par destul de fericiţi, dar nu cred că vreau să schimbăm locurile între noi.

— Nici măcar ca să scapi de ceea ce pare să fie acum în neregulă cu tine?

Clătinase încet din cap.

— Nici măcar ca să scap de el.

— E bărbatul acela cu ochi negri, Peter, cu care te vezi din când în când?

Ridicase privirea, fixându-mă.

— Da, e un monstru. îl urăsc.

— În acest caz, de ce?

— Obsesie, cred. Cum mă priveşte. cum zâmbeşte. N-are de-a face cu dragostea., dar simt că înnebunesc, de fiecare dată când îi văd ochii, zâmbetul. Inima mea se topeşte. Te-ai întrebat vreodată de ce poeţii pun marea dragoste în inimă? Cred că acolo se găseşte sentimentul fizic al dragostei. N-are nicio legătură cu mintea, cu creierul.

— Inima e un organ foarte neliniştit, recunoscusem şi eu. Se mişcă în sus şi în jos în timpul unei conversaţii.

Rămăsesem din nou tăcute. Mă aplecasem în faţă şi, luând o felie de pâine care se prăjise, pusesem unt pe ea, o tăiasem în două şi i-o dădusem Laurei. Începuse să mănânce mecanic.

— Nu poţi să renunţi la el?

Mă privise cu ochi trişti.

— Trebuie s-o fac, dar numai Dumnezeu ştie de unde voi găsi puterea.

În acea zi îmi povestise tot ce-am scris până acum despre viaţa ei. Începuse încet, cu o povestire, două, apoi devenise mai deschisă, povestindu-mi multe, chiar despre după-amiaza în care îl aşteptase şi îl urâse.

— Sunt sigură că mătuşa Helen ar spune să-l arunc la gunoi, terminase ea de povestit, cu tristeţe.

Dădusem din cap. Da, aşa ar fi spus mama. Aşa spune oricine vede pe cineva copleşit de o relaţie cu o persoană nepotrivită. Dar nu-ţi spun niciodată cum poţi s-o faci. Nu-ţi explică niciodată ce trebuie să faci tu, care eşti slab. Nu-ţi spun cum, în clipa în care îl vezi pe acela pe care îl iubeşti şi îl urăşti în acelaşi timp, să-ţi împiedici inima să tresară.

— Da, ştiu, murmurasem eu.

Îi citisem curiozitatea în priviri.

— Aşadar, şi tu crezi că tinereţea este o povară îngrozitoare?

Dădusem din cap în semn de aprobare.

— O bătrână este fie căsătorită, fie singură. Poate să regrete, dar lupta s-a sfârşit.

— Deja stând aici, devin nerăbdătoare. Îmi spun că, dacă mă duc acasă s-ar putea să-l găsesc acolo, sau că s-ar putea să vină. Dar, dacă mă duc acasă, am toate şansele să petrec o seară mizerabilă.

— În acest caz, de ce nu stai aici?

— Cred c-o voi face. Crezi că voi găsi un pat?

— Cred că da. Oricum, mai e şi fotoliul din hol.

Râseserăm împreună, amintindu-ne de toţi care adormiseră acolo, în timpul unei întâlniri obositoare de familie.

Cred că-i făcuse bine că vorbise, pentru că părea mai veselă şi-mi povestise despre birou, despre Robert Doule şi despre domnul Preston, sau despre minele de aur.

— Chiar crezi că într-o zi vei câştiga o mulţime de

bani de acolo?

— Din fericire, nu trebuie să găsesc aurul, pentru că e deja acolo. Trebuie doar să urmăresc preţurile şi costurile. Nu sunt singura persoană care face acest lucru. Destui cumpără zone aurifere cu bani puţini, în perioade de acestea. Dar firma noastră are întâietate.

Datorită tatii, ştim şi unde e aurul. Cea mai mare problemă a firmei e să-l împiedice pe tata să vorbească.

Începusem să râd.

— Nu-mi imaginez că ar putea cineva să-l facă pe unchiul să nu vorbească despre un subiect.

— Da, dar le datorează foarte mulţi bani.

Când mama şi celelalte surori ale mele veniseră acasă, fuseseră toate încântate s-o vadă pe Laura. Se aşezaseră în jurul focului, certând-o că nu vine mai des şi începuseră să facă ceaiul şi să se agite, în acel mod care o deranja atât de tare dăţile trecute. De data aceasta fusese mulţumită. Râsese vesel, iar ochii începuseră să-i strălucească din nou. Povestise tuturor despre cei trei câini, protejaţii ei din parc.

— Îmi este teamă tot timpul să nu-i ia hingherii, spusese ea. Mă duc doar să văd dacă mai sunt acolo şi nu mă liniştesc decât dacă îi văd.

Preocuparea ei o neliniştise pe mama.

— O să te muşte vreunul într-o zi, dăduse ea din cap.

— Când se va întâmpla, cred că-mi voi retrage simpatia pentru ei.

Stătusem multă vreme de vorbă, iar la un moment dat Laura îşi amintise că are o pungă de bomboane de mentă, pe care le pusese pe masă.

— N-ar fi trebuit să le aduci, vor scoate plombele tuturor.

— Plombe? Cine are plombe? întrebase Denney, care avusese o problemă cu un dinte dar, din lipsa banilor, nu-l plombase. Râseserăm cu toate şi continuasem să mâncăm bomboane.

— Să nu vă plângeţi când se va întâmpla ce e mai rău, nu se dăduse mama bătută.

— Parcă eşti unchiul William, râsese Vicky.

A doua zi, Laura se dusese la serviciu simţindu-se ca renăscută. Fusese veselă cu Robert Doule şi secretara cea nouă, avusese idei foarte bune pe care le împărtăşise celor doi Beale. În pauza de masă îşi cumpărase un nou costum.

— Mă simt bine, îşi spusese. De ce oare? Ei, nu contează de ce. Mai bine să-i mulţumesc lui Dumnezeu.

Nu se uitase de-a lungul străzii să vadă dacă Peter o aştepta şi se simţea bine, uşurată.

A doua zi, după serviciu, venise din nou la „Numărul 25”.

— Theodora, vino cu mine la plimbare. Nu mai suport să stau doar cu mine.

Eram bucuroasă că mă invitase, pentru că simţeam acelaşi lucru.

— Ce ai de gând să faci? o întrebasem.

— Nimic, o să am răbdare să treacă. Aminteşte-ţi cum ne spunea unchiul Tim că timpul vindecă totul.

Parcă auzeam vocea lui blândă, povestindu-ne cum vindecă timpul totul, de la cicatricea din genunchiul Laurei, până la urmele adânci de pe copaci.

Intrasem într-o cafenea şi ne băusem cafeaua în tăcere. Eram amândouă tinere şi sănătoase. Cei care treceau pe lângă noi ne-ar fi considerat printre fiinţele norocoase. Cu toate acestea, inimile noastre erau grele.

* * *

Câtva timp, Laura se simţise destul de rău. Când stătea în picioare, genunchii îi tremurau, iar capul o durea şi zi şi noapte.

Muncea cu spor, dar nu mai simţea entuziasmul de altă dată. Nu observase că, de fiecare dată când trecea pe lângă biroul domnului Preston, acesta o privea cu atenţie, aruncând şi priviri furişe spre Robert Doule. Robert o urmărea tot timpul, iar figura lui era tot mai întunecată.

Într-o zi, Robert fusese nevoit să-i aducă nişte documente în birou. Ea privea în gol, fără să vadă că el intrase, pusese actele pe birou, în faţa ei, apoi rămăsese nemişcat, privind-o.

Suspinând, încercase să-şi revină şi, când ridicase privirea, îl surprinsese. Se priviseră o clipă în tăcere şi fiecare devenise conştient de nefericirea celuilalt.

Laura fusese şocată să constate cât de nefericit era Robert. Ştia foarte bine ce înseamnă să suferi pentru persoana iubită şi-i păruse rău de el, dar destul de vag, fără să fie prea preocupată. Nu provocase afecţiunea lui, dar o considerase obişnuită, ca pe cea a unui câine credincios. Nu era singurul de la care primea afecţiune: mai era şi Dirk, mai erau şi alţi băieţi. Considerase că i se datorează, ca un fel de drept regal.

Acum suferea şi înţelegea şi ea ce înseamnă suferinţa. Oricum, fusese şocată să descopere că Robert suferea din cauza ei la fel de mult cât suferea ea din cauza problemelor ei sentimentale.

Se simţise copleşită de milă.

Mâna lui Robert rămăsese încă pe masă şi era aplecat spre ea, privind-o.

Laura suspinase şi, pe jumătate inconştient, întinsese mâna, atingându-l cu blândeţe. Fiecare spusese ceva despre el, în acea fracţiune de secundă.

Robert se îndreptase, muşcându-şi buzele, apoi se întorsese pe călcâie şi plecase imediat.

Laura rămăsese privind după el.

— Bietul Robert, murmurase ea. Ca şi cum aş merita asemenea sentimente. Nimeni nu merită.

La ora prânzului, bărbatul se întorsese.

— Laura, mergem să mâncăm în parc?

Încă se simţea înduioşată şi înţelegătoare.

— Da, n-am mai fost în parc de un secol, încercase ea să zâmbească. Mă întreb dacă o să-i mai găsim pe câini.

— Cred că sunt încă acolo. I-am văzut acum câteva zile.

Îşi pusese repede haina şi căciula.

— O să cumpăr şi ceva de mâncat, spusese ea. Mă duc întâi la barul din colţ.

— Nu, mă duc eu, răspunsese el ferm.

Arăta mult mai vesel decât de obicei. Laura nu se

gândise prea mult la el, doar se bucurase că nu va fi morocănos. Când ajunseseră la magazinul de unde voia să cumpere mâncare, el îi spusese să continue, că o va ajunge. Trecuse prin faţa cafenelei, dar nu se oprise nicio clipă şi nu aruncase nicio privire spre ea. Nu voia să-l mai vadă pe Peter Stevenson niciodată. Ştia că dacă-l va mai vedea, nu va putea niciodată să scape de obsesia pentru el. De fiecare dată când vedea un bărbat care semăna cu el, se simţea rău. Se întreba când va veni acea zi în care vederea unei siluete ca a lui, sau a unei maşini asemănătoare, să nu-i mai provoace palpitaţii.

Pentru aceste sentimente, se dispreţuia. Nu-l iubea pe Peter şi nu-l iubise niciodată. Nu era decât o obsesie nesănătoasă. Nu se îndoia de acest lucru.

Aşa că revenise la vechile obiceiuri, plimbându-se la prânz cu Robert, pe aleile parcului. Se bucura de aceste clipe, pentru că abia aştepta să vadă căţeii preferaţi. Laura nu observase că felul de a fi al lui Robert se schimbase brusc. Era prea preocupată de propria persoană şi încă se simţea destul de rău. Nu observase că Robert devenise autoritar, că hotăra ce vor mânca de prânz, unde vor sta sau că-i vorbea cu fermitate, interzicându-i să stea de vorbă cu o persoană pe care o considera nepotrivită.

Nu o deranja pentru că nu-i păsa. Oricum, nu observase schimbările subtile din personalitatea lui şi era uşurată să simtă că are grijă cineva de ea, chiar dacă acesta era Robert Doule.

Într-o zi, se plimbaseră ca de obicei şi trecuseră pe lângă domnul Preston. Acesta, ca de obicei, îşi ridicase pălăria de pe cap şi făcuse o plecăciune. Gestul era foarte politicos, cu toate că pentru cei mai mulţi părea demodat.

— La naiba cu bătrânul ăsta nebun, spusese Robert.

Laura fusese şocată.

— Nu spune aşa ceva. Este un om deosebit.

— Nu mai pot eu. Cine se crede?

— În afara firmei, chiar este cineva, Robert. În Pepper Tree Bay este foarte cunoscut şi apreciat.

— De unde ştii tu asta? Ai plecat de acolo de ani buni.

Tonul lui era de superioritate, iar ea îl privise cu uimire.

— Nu ştii despre ce vorbeşti, răspunsese ea, fără răutate. Prietenii mei sunt cu toţii în Pepper Tree Bay şi mă duc des acolo, uneori cu domnul Preston şi cu Dirk. Sunt şi relaţii de afaceri, dar şi de prietenie.

Era o parte din viaţa firmei de care Robert nu avea habar. Aflarea veştii că Laura ţinea legătura cu prietenii ei din lumea bună îl indispusese. Superioritatea pe care o manifestase rămăsese, dar era plin de toane şi din ce în ce mai nepoliticos.

Laurei începuse să-i pară rău că reluase legăturile cu el. O dată sau de două ori pretextase că are câteva cumpărături de făcut, evitându-l, dar o aşteptase. De două ori îi dăduse telefon Dirk şi pentru că secretara glumise că e o legătură serioasă, Robert dăduse semne de mânie.

După o săptămână, Robert intrase ca o furtună în biroul ei.

— Domnul Rushton a comandat o maşină care să te ia astăzi? întrebase el cu suspiciune.

— Da, mă duc la Balul Clubului Pastoral. E vorba despre afaceri, nu mă mai privi atât de nervos. Pentru firmă e bine să fiu acolo.

— La Clubul Pastoral? E vreunul dintre patroni membru?

— Nu, nu cred. Dar este domnul Preston şi eu mă duc cu el.

— Şi Dirk?

— Da, merge şi el. Nu mai fi atât de nepoliticos, Robert. După cum spuneam, e vorba despre afaceri.

— Ce legătură are Dirk cu afacerile?

— Niciuna. El e partenerul meu.

— Ha! exclamase Robert, tremurând de gelozie. Deci nu e decât un aranjament ca să te duci cu el la bal.

— Taci! strigase Laura, exasperată.

În acea clipă intrase în birou domnul Rushton Beale.

— Ce s-a întâmplat? întrebase acesta, privind faţa albă a lui Robert şi ochii lui plini de furie. Ai pierdut ceva?

Robert deschisese gura, gata să spună ceva, ezitase, apoi se întorsese şi ieşise din cameră.

Domnul Beale se întorsese spre Laura, întrebător.

— L-ai obligat să facă un lucru anume, Laura?

— Nu, exclamase ea, exasperată. Dar cred că-şi imaginează că-i aparţin. Nu ştiu ce să mai fac.

— Nu-l amăgi, Laura. Nu e corect.

Ea era indignată.

— Dar nu-l amăgesc eu, se amăgeşte singur. Cum aş putea să-l opresc? Eu lucrez aici, dar şi el la fel.

— O să-i spun lui Preston să stea de vorbă cu el.

— Nu, vă rog să nu faceţi asta, domnule Beale. Nu-l va asculta pe domnul Preston. O să-i vorbesc eu. Vă promit.

— Nu vreau să fie probleme la birou, pentru că am o angajată foarte frumoasă.

— Nu veţi avea nicio problemă. Aveaţi vreo treabă cu mine?

— Nu mai fi atât de supărată, Laura. Arăţi mult mai bine când eşti prietenoasă. Da, voiam să-ţi dau ceva de lucru. Să duci aceste acte la Tomas şi Co. Crezi că poţi să-l faci pe bătrânul Tomas să semneze?

Laura zâmbise.

— Mă voi descurca.

Bărbatul o privise cu atenţie.

— Da, te cred, spusese el. Cred că toată lumea va vorbi despre tine, dacă reuşeşti.

Domnul Beale ştia foarte bine ce efect avea Laura asupra cuiva, când începea să-i explice calm şi cu răceală despre ce e vorba.

Într-adevăr, a doua zi despre Laura vorbise toată lumea, dar nu datorită bătrânului Tomas – cu care fusese văzută cinând – ci datorită faptului că era cea mai fermecătoare femeie de la bal. Problemele din ultimul timp îi dăduseră un aer de mister. Era minunată în rochia albastră cu auriu, iar Dirk era partenerul ideal.

— Mai bine ai avea grijă, Laura, îi spusese domnul Rushton Beale. S-ar putea să fim nevoiţi să-ţi mărim

salariul.

— Cu cât?

— Cincizeci pe an.

— În acest caz, scădeţi cincizeci pe an din cât vă datorează tata.

Bărbatul o privise cu seriozitate.

— Ar dura foarte mult timp, Laura. Crezi că merită?

— Vă rog. E doar un gest, dar are sensul lui profund.

— Ar fi mai bine să investeşti.

— Ce aţi sugera? Cornell Motors?

— Coolgardie Mines, cred că e mai bine.

Se cufundaseră ca de obicei într-o discuţie despre viitorul minelor şi al acţiunilor.

Copleşită de noile responsabilităţi, Laura uitase din nou de Robert Doule, care devenise doar o piesă de mobilier din birou.

Nu era încă liberă de ceea ce numea „durerea după un pianist”, adică Peter Stevenson. Dar ajunsese în stadiul în care putea să-l vadă, fără să-şi schimbe hotărârea. Nu mai ieşea pe uşa laterală a clădirii, cum făcuse în ultimul timp şi nici nu mai trecea pe trotuarul opus când ajungea în faţa cafenelei.

Într-o zi, aproape dăduse peste el, la câţiva paşi de birou. Se întrebase dacă nu trecuse pe acolo special, dar nu voia să ştie. Când îi pusese mâna pe umăr şi o oprise, era puţin palidă, dar din cauză că începuse să simtă din nou durerea de cap.

Privindu-l, îşi spusese în gând: „Nu e decât un egoist şi un înşelător. Cum am putut… cum pot să simt ceva pentru el?”

— Unde ai fost, Laura? Mă eviţi?

Îl privise, repetându-şi că nu e decât un egoist. Rămăsese tăcută, gândindu-se la acest lucru, dar el dăduse alt înţeles tăcerii ei.

— Biata Laura! Frumoasa şi mândra Laura! Să vin să te iau? Dacă vin, o să vii cu mine?

Zâmbise, cu un fel de tandreţe, dar şi sigur pe el. Numai că se înşelase. Laura avea o tărie de oţel când îşi

propunea ceva. Fusese vina ei că acest bărbat aflase cât e de fascinată de el, dar acum scăpase şi nu se va mai întoarce niciodată la el. Peter va trebui să înţeleagă foarte bine cum stau lucrurile.

În acea clipă, la doi paşi de ei, trecuse Dirk Preston, arătos ca de obicei şi foarte vesel. Laura întinsese mâna spre el, oprindu-l.

— Îl cunoşti pe Dirk? întrebase ea, zâmbind.

— S-ar putea, răspunsese el cu un zâmbet ironic, arătându-i că n-o crede că l-a înlocuit atât de repede.

— El e Peter Stevenson, Dirk, îşi continuase ea prezentarea.

— A fost grozav balul, nu crezi? spusese Dirk, amintindu-şi seara petrecută împreună. O formaţie grozavă! Toată lumea bună. Iar tu, Laura, arătai minunat. Am fost mândru de tine.

— Şi eu am fost mândră de tine, Dirk. Întotdeauna sunt. Bine, dragule, fugi. Ne vedem mai târziu.

— Desigur, ne vedem. La revedere, Stevenson. Poate ne mai vedem.

Îl urmăriseră îndepărtându-se.

— Ce vrei să faci, Laura? se întorsese Peter spre ea. Doar nu crezi că o să cumpăr povestea că m-ai înlocuit cu el.

— Nu vreau să păcălesc pe nimeni, Peter, dar ştii că nu există persoane de neînlocuit.

Privirea lui era neîncrezătoare. Ştia că Peter o cunoştea prea bine ca s-o creadă îndrăgostită de cineva ca Dirk. Dar mai ştia că un snob nu poate fi rănit decât cu aceleaşi arme. Voia să fie nemiloasă.

— Vezi, Peter, se întâmplă ca el să aparţină oamenilor potriviţi. Genul meu de oameni. Poţi să deviezi puţin, dar tot timpul te întorci la cei potriviţi. Nu crezi?

Expresia semănase atât de mult cu cea a lui Danny, încât Peter o percepuse ca fiind sinceră.

— Dumnezeule! se încruntase el. La această vârstă şi în această ţară!

— Îmi pare rău, Peter. Dar îţi mulţumesc pentru

momentele plăcute.

Zâmbetul ei era politicos, dar rezervat, alungându-l pe Peter Stevenson din viaţa ei pentru totdeauna.

Durerea de cap care o cuprinsese se accentuase. Nu voia decât să se retragă într-un colţ şi să leşine.

Întreaga scenă nu durase mai mult de câteva minute, iar Laura nu-l zărise pe Robert Doule, care urmărea scena de la distanţă şi o văzuse zâmbindu-i lui Dirk şi făcându-i cu mâna.

Când se întorsese în birou, după-amiază, avusese nevoie să caute nişte acte în biroul principal. Robert Doule era la biroul lui, fără să facă nimic, urmărind-o din priviri. Domnul Preston îl supraveghea cu atenţie, cum făcea de ceva timp. Laura, chinuită încă de durerea de cap, încerca să se concentreze. Când telefonul de pe birou sunase, răspunsese repede.

— Da, eu sunt. Fă-mi legătura.

Privise peste birou la domnul Preston şi zâmbise, făcându-i semn să se uite în altă parte şi să-şi astupe urechile. Primea din nou un telefon privat, de la fiul lui.

— Da. Da, voi fi acolo. Ce? Tot rochia albastră? Dirk, dragule, nu te-ai plictisit de ea? Aş vrea să iau alta. Bine, ca să-ţi fac pe plac. Aş face orice să fii mulţumit, dragule.

Nu-l văzuse pe Robert Doule ridicându-se de la birou, dar auzise zgomotul făcut de fotoliu. Dirk încă vorbea, dar ea nu-l mai auzea.

— Spune din nou. Un zăpăcit din birou face gălăgie.

Era mai mult decât Robert putea suporta. Cred că i se făcuse negru în faţa ochilor pentru că, în clipa în care se repezise spre Laura, se izbise mai întâi de scaunul domnului Preston. Respira greu, ca un animal.

Domnul Preston era un bărbat în vârstă, nu foarte agil. Aşa că nu fusese destul de rapid să ia cuţitul pentru hârtie înaintea lui Robert, dar înţelesese că era ceva grav. împinsese masa, care îl lovise pe agresor, dezechilibrându-l.

Laura pusese jos receptorul şi rămăsese uimită, privind ce se întâmpla, fără să înţeleagă. Secretara,

domnişoara Smythson, ţipase. Robert îşi revenise şi se aruncase spre Laura cu cuţitul ridicat. Ea nu ştia prea bine ce simţea în acea clipă, nu era vorba despre frică, poate era uimire înţelegând ce simţea el.

Percepuse ca prin ceaţă că Robert era prins din spate de cineva. Mâna care ţinea cuţitul lovise masa în faţa ei. După un zgomot puternic, Robert căzuse pe spate, iar domnul Preston, cel care reuşise să-l oprească, ajunsese sub birou.

Uşa biroului domnului Rushton Beale se deschisese repede şi acesta, împreună cu doi clienţi, apăruse în grabă. Cei doi îl prinseseră pe Robert, ţinându-l strâns.

— Preston, întrebase domnul Beale, ce faci acolo?

Domnul Preston ieşise de sub birou, acoperindu-şi cu mâna pantalonii crăpaţi.

Robert, fixat la podea, îşi clătina capul în stânga şi în dreapta, plângând. Era un plâns spasmodic, de om nebun.

Laura, încremenită, îşi acoperise urechile cu palmele.

— Ce s-a întâmplat? întrebase din nou domnul Beale.

Domnişoara Smythson arătase spre Laura:

— Ea l-a împins s-o facă. A încercat s-o omoare.

Cei doi bărbaţi încercaseră să-l elibereze pe Robert, dar văzând că voia să se arunce din nou spre Laura, îl prinseseră din nou.

Domnul Beale se întorsese spre domnul Preston.

— Preston, ce s-a întâmplat?

După ce se retrăsese cu spatele, protejându-şi pantalonii sfâşiaţi, domnul Preston se aşezase pe scaun.

— Tânărul a avut o cădere nervoasă, răspunsese el. A fost neliniştit de ceva vreme.

— Eu de ce n-am ştiut?

Privirea pe care bărbatul i-o aruncase arăta că era ce trebuie rezolvat între ei.

— Domnişoară Smythson, spusese patronul, dă telefon la doctorul Benton şi apoi cheamă o ambulanţă.

Se îndreptase apoi spre Robert, care continua să plângă şi îi dăduse o batistă. Secretara se apropiase şi ea.

— Ar trebui să sunaţi şi la poliţie, propusese femeia.

Ea l-a împins, dar el a încercat sa.

— Te rog să faci linişte, domnişoară Smythson. Dacă mai aud un sunet, vei părăsi biroul. Ai auzit că domnul Doule a avut o cădere nervoasă.

Sub privirea hotărâtă, femeia dăduse din cap.

— Foarte bine, domnule Beale. O să-mi văd de treabă. Vă rog să mă scuzaţi.

Se îndreptase apoi spre maşina de scris şi nu se oprise din treabă până când Robert nu fusese luat.

Domnul Paul Beale rămăsese uimit când intrase în birou.

— Ce s-a întâmplat aici?

Clătinând din cap, domnul Rushton se îndreptase spre Laura.

— Laura, du-te în biroul meu, spusese el cu blândeţe.

Trebuise s-o ajute, pentru că se clătina.

Capitolul 9

Laura n-a mai fost aceeaşi persoană. Inima ei, atât de bună, suferise o lovitură teribilă. Acest eveniment şi pierderea prieteniei lui Marion Perrent o făcuse să se îndrepte spre cercul celor din Pepper Tree Bay. Cucerise deja un anumit loc în lumea afacerilor şi, cu toate că se simţea ca un canar într-o colivie, prefera sentimentul de siguranţă oferit.

Devenise obiectivă, rece şi uneori foarte dură. Desigur, bărbaţii cu care intra în contact o apreciau pentru aceste calităţi, spunând despre ea că „are o minte masculină”.

Aceste explicaţii o făceau pe mama şi pe Laura să strângă din dinţi.

— Ei şi mândria lor, spunea mama.

După ce găsise fotografia bust, nud, a bărbatului despre care stătuseră atât de mult de vorbă, Laura renunţase la prietenia lui Marion Perrent şi la apartamentul din Adelaide Terrace.

Erau lucruri despre care nu voia să afle nimic. Chiar dacă fotografiile nu erau indecente, îi făceau rău. De vină era modul în care Marion îi ascunsese că-l cunoştea.

— Şi unde vei locui, Laura? o întrebasem.

— Cu doamna Preston.

Acest răspuns ne uluise. Eram în acelaşi timp uluite şi surprinse. Cu doamna Preston? înapoi în Pepper Tree Bay? Departe de oraş?

— Dar o să-ţi placă? Tu eşti atât de pretenţioasă. Doamna Preston e drăguţă şi foarte amabilă, dar Laura! Casa aceea! E atât de neîngrijită!

Ea ridicase din umeri.

— Oricum, n-o să stau prea des acasă.

Mătuşa Sheilagh şi unchiul William erau încântaţi. Sperau că această mutare o va îndepărta pe Laura de locul lipsit de demnitate pe care îl ocupa în lumea oamenilor de afaceri din oraş. Pentru unchiul William, nimic nu era mai absurd decât o femeie care lucrează într-un birou şi era mulţumit de decizia ei, gândindu-se să-i stabilească o rentă viageră, nu foarte mare, pentru că, locuind la familia Preston, urma să aibă foarte puţine cheltuieli.

— Draga mea, spusese mătuşa Sheilagh, sunt atât de fericită pentru tine. Acum îl ai pe Dirk şi locuieşti şi lângă râu. Desigur, familia Baston, ca şi familia Maynard-Arnold vor avea grijă de tine. Nu veni în Kalgoorlie vara asta, o să-ţi distrugă pielea. Şi, draga mea, nu face nici multe băi, e la fel de rău. O piele bună este esenţială pentru o căsătorie reuşită.

Nu le venise ideea că faptul că Laura urma să locuiască la familia Preston nu ar fi împiedicat-o să ajungă în fiecare zi lucrătoare la ora nouă fix la Beale şi Beale.

Continuarea serviciului la Beale şi Beale fusese posibilă pentru Laura numai urmare a transferării lui Robert Doule, după trei luni de internare în spital, la biroul firmei din Adelaide, la celălalt capăt al deşertului.

Povestea cu Robert Doule ar fi fost uitată repede, dacă n-ar fi existat şi dezastrul pantalonilor domnului Preston. Se spune că în fiecare comedie este şi o parte tragică. Aceasta era partea legată de atacul lui Robert. Numai că, după ce trecuse peste partea practică a poveştii, domnul Rushton Beale îşi adusese aminte de

scena pe care o zărise în clipa în care intrase în birou. Laura era într-o parte a biroului, iar Robert Doule era căzut în cealaltă. În mijloc, era domnul Preston, stând sub biroul Laurei şi căutând să vadă în ce stare este turul pantalonilor lui.

Povestea era prea amuzantă pentru ca domnul Beale s-o păstreze doar pentru el, aşa că o povestise de repetate ori la club. În consecinţă, în doar câteva zile, tot oraşul aflase că un tânăr fusese pe punctul să-şi pună capăt zilelor, sau să pună capăt zilelor Laurei, de dragul ochilor ei albaştri.

Oraşul savurase această poveste şi o privise pe Laura cu respect reînnoit. Nu acelaşi lucru se întâmplase cu Pepper Tree Bay. Se hotărâse să fie exclusă din saloanele locuitorilor şi toată lumea spera că, în clipa în care mătuşa Sheilagh se va întoarce, va avea bunul-simţ să n-o aducă şi pe Laura cu ea. Cu toate acestea, mutarea Laurei cu familia Preston le stricase planurile şi hotărâseră să aştepte să vadă ce se întâmplă. Faptul că peste tot era însoţită de Dirk, fusese hotărâtor şi în curând uitaseră că intenţionau s-o respingă. Toată lumea era de acord că Dirk era un băiat drăguţ şi sensibil, foarte potrivit pentru ea.

În oraş, nu putea trece neobservată, mai ales că arăta atât de bine, mergea cu capul sus, mândră şi mai ales datorită reputaţiei de „femeie de afaceri”. Curând, de fiecare dată când trecea pe stradă, în urma ei se auzeau şoapte: „e femeia aceea pentru care s-a împuşcat un tânăr” sau „uite-o, o ştii? E cea pentru care a luat un tânăr arsenic”.

— Pare atât de indiferentă!

— Da, ce-i pasă? Uite cum merge. Crede că are lumea la picioare.

— Oricum, îmi place haina ei de blană.

— Poate că i-a lăsat-o tipul prin testament.

Laura era conştientă de aceste poveşti şi devenise mai rece, mai îndepărtată. Dar, sub această aparenţă rece, era o femeie tânără, plină de viaţă, care îşi dorea să iubească şi să fie iubită. Uneori renunţa la faţadă şi

revenea la viaţă. Se întâmpla câteodată, la unele întâlniri, să râdă, să fie veselă şi plină de farmec. În aceste ocazii, tinerii se strângeau din nou în jurul ei, făcându-i curte.

Cu toate acestea, de fiecare dată când cineva începea să se arate cu adevărat interesat de ea, pur şi simplu îngheţa. Această reacţie o făcuse să fie cunoscută ca preocupată doar de flirt.

— Întotdeauna încearcă să mai cucerească un tânăr şi, în clipa în care îl are la degetul mic, îl respinge şi se întoarce la Dirk.

— Dragul de el! Cum îi suportă toate toanele!

— Să sperăm că nu va fi următorul care îşi va pune pistolul la tâmplă.

Nimeni nu ştia că Dirk nu era preocupat de o relaţie intimă cu Laura şi că era extrem de improbabil să-şi pună un pistol la tâmplă pentru cineva. Tocmai felul lui de a fi, atât de lipsit de pasiune, o făcea pe Laura să se simtă în siguranţă cu el. La început, după ce Laura se mutase la familia lui Dirk, începuseră să circule zvonuri că ei ar avea o relaţie mult mai strânsă, fără ca doamna şi domnul Preston să ştie, dar destul de repede zvonurile muriseră.

— Probabil că se vor căsători la un moment dat.

— Da, când Dirk va reuşi să câştige ceva bani. Cred că Laura e destul de greu de întreţinut.

Nu bănuiau, desigur, că Dirk nici nu-şi dorea să câştige mai mulţi bani decât suficienţi cât să trăiască liniştit, confortabil.

Îmi era destul de clar că, sub aparenţa ei atât de sofisticată şi de rece, Laura suferea. Într-o zi, în care ne plimbam în Pepper Tree Bay, trecusem pe lângă locul în care Oliver Harding o salvase pe Sylvia, iar Laura mă întrebase:

— Îţi aduci aminte cum o ţinea Oliver pe Sylvia?

— Da, iar apoi a făcut împreună cu Danny un scaun din mâinile lor pentru a o duce acasă.

Nu mai spusese nimic, iar când văzusem că-şi duce mâna la faţă, îi aruncasem o privire pe furiş. Avea lacrimi în ochi. Încercasem să-i vorbesc despre peisaj, ca să nu se

mai gândească la lucruri dureroase. Ne aşezasem apoi pe nisip, iar ea îşi strânsese picioarele la piept, privind valurile.

— Mă întreb deseori dacă mă voi mai întoarce vreodată.

— Înapoi la Magillicuddy?

— Da.

— Ai vrea?

— Nu ştiu. Ultima oară când m-am întors de acolo, am urât Australia, culorile şi vegetaţia ei. Nu suportam nici felul în care vorbea toată lumea. În fiecare noapte visam că sunt înapoi în Meath. Apoi am ajuns să iubesc acest peisaj, pentru că are caracter. Pentru că luptă.

— Cineva spunea că nu e vorba despre ţară, ci despre oamenii care trăiesc în ea.

Mă privise o clipă.

— Ai dreptate, spusese ea. Eşti o australiancă. Nu trebuie să porţi o luptă cu tine însăţi.

Tristeţea de pe figura ei mă luase prin surprindere.

Apoi se ridicase brusc, scuturându-şi nisipul de pe fustă.

— Urăsc locul ăsta. Când mă uit la mare, tânjesc. Şi nu vreau să tânjesc după ceva ce nu mai sunt sigură că vreau.

— Dar, dacă ai avea posibilitatea să te întorci, ai face-o?

Dăduse din cap cu gravitate.

— Nu ştiu, şoptise ea. Chiar nu ştiu.

— Mă întreb cum mai e Danny, spusesem fără să mă gândesc prea mult.

În privirea ei era o tristeţe atât de adâncă, încât îmi fusese teamă pentru ea. Nu-i place nimănui să vadă o persoană atât de tânără, de capabilă şi de hotărâtă, arătând semnele unei dureri atât de profunde.

Cu altă ocazie, îmi povestise că verifica în fiecare zi dacă acei câini din parc erau acolo şi, în ziua în care nu i-a mai văzut, îl întrebase pe paznic ce se întâmplase cu ei. După ce acesta îi spusese că fuseseră luaţi de hingheri, se

dusese acasă şi plânsese până când adormise.

— Poţi să plângi atât de mult pentru trei câini ciudaţi, Laura?

— Nu e vorba de ei, e vorba despre ceea ce reprezentau.

Ce reprezentau? Curaj? Independenţă? Mândrie? Erau calităţile ei pe care le credea pierdute şi le plângea? Simţea că le pierduse din cauza lui Marion Perrent, a lui Peter Stevenson sau a lui Robert Doule? Sau era ceva legat de Australia? Ştiam că unchiul William credea că totul e din vina acestei ţări, inclusiv moartea celor doi fraţi ai lui.

* * *

Exact cum prezisese Laura, odată cu depresia economică, valoarea aurului urcase foarte repede, iar Coolgardie Mines reuşise să-şi plătească datoriile. Kalgoorlie redevenise un centru plin de viaţă şi civilizaţie şi mătuşa Sheilagh se întreba dacă să cumpere o nouă casă în Pepper Tree Bay, ori să rămână acolo, singurul loc în Australia unde banii păreau să curgă.

Unchiul William era copleşit de schimbarea norocului. Laura îi vorbise de mai multe ori, încercând să-l convingă să-şi plătească datoriile şi să nu lase banii neinvestiţi, dar el refuzase cu încăpăţânare, în primul rând pentru că nu avea de gând să fie sfătuit în afaceri de fiica lui.

Firma Beale şi Beale îşi făcuse datoria, presându-l să-şi plătească restanţele şi sfătuindu-l să investească o parte din bani în Cornell Motors sau în City Omnibuses.

— Ha! exclamase el. Sunt invenţia lor, companiile astea!

— Sunt firme solide, tată, chiar dacă profitul e pe termen lung. Uită-te la lista celor care au investit deja în ele.

— Prostii! strigase unchiul William, apoi o ameninţase că, dacă mai aude vreun cuvânt de la ea, o să rupă toate legăturile cu firma şi o va trimite înapoi la şcoală, ca să înveţe să-şi respecte părinţii.

Din interiorul firmei, Laura aflase că Danny deţinea

acum două mii de acţiuni la Coolgardie Mines. Fără să-i spună niciun cuvânt, îi urmase sfatul şi cumpărase acţiuni.

Când preţul acţiunilor ajunsese la înălţimi ireale, hotărâse să vândă trei sferturi din acţiunile ei şi să investească o parte în Cornell Motors şi City Omnibuses. îi dăduse o telegramă lui Danny, sfătuindu-l să vândă, dar nu primise niciun răspuns de la el.

Unchiul William îi propusese mamei să ne cumpere o casă în Pepper Tree Bay, dar mama refuzase.

— M-am ars odată cu aurul. Nu mai cred în bani care nu sunt în bancă. O să ne descurcăm.

— Încă un an, Helen, şi apoi ne vom face bagajele şi mergem în Irlanda.

Ea îl privise neîncrezătoare.

— De ce? N-am şti pe nimeni acolo.

— Nici nu trebuie să ştii pe cineva. Toţi vor veni să te cunoască. Eşti o Montgomery, nu-i aşa?

Mama clătinase din cap.

— Nu sunt, răspunsese ea. Sunt singura care nu e Montgomery.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Helen, nu te mai gândi la tine. Gândeşte-te la fete. Fac toate parte din familie.

— Sunt australience, îl întrerupsese ea. Poate nu le face plăcere, dar acesta este adevărul. Aceasta este ţara lor.

— E o prostie, exclamase unchiul, ieşind supărat din casă.

Să plecăm în Irlanda ni se părea o propunere interesantă. La urma urmei, fusesem crescute cu convingerea că suntem irlandeze şi că doar dintr-o întâmplare nefericită ajunsesem să ne naştem în Australia.

În cele din urmă, mătuşa Sheilagh venise în Perth cu Sylvia şi închiriase o casă pe malul mării. Petrecerile şi ceaiurile începuseră din nou. Mătuşa îşi recuperase perlele şi smaraldele, pe care le purta cu mândrie. Petrecerile ei erau cele mai pline de fast, pentru că în zilele acelea numai cei care investiseră în aur aveau bani. Restul

treceau printr-o perioadă de recesiune. Marile familii, Maynard-Arnold, Baston, Lessier, Coole încă mai aveau bani, dar erau blocaţi, fiind investiţi în companiile de transport.

Bătrânul Maynard-Arnold era foarte supărat pe Laura şi chiar mai mânios pe Beale şi Beale.

— Ai răbdare, dragă unchiule, îl rugase Laura. Piaţa este debusolată pentru moment, dar lucrurile se vor schimba. O să vezi ce succes vor avea companiile noastre.

Într-un mod ciudat, bătrânul, care credea că femeile nu sunt bune decât pentru a purta copii, avusese încredere în ea. Nu acelaşi lucru se întâmpla cu unchiul William şi cu Danny.

Trimisese o a doua telegramă lui Danny: „Vinde C.M. Acum”, dar nici de această dată nu primise niciun răspuns.

Hotărâtă, trimisese o telegramă în numele lui Dennis Hara Montgomery, care dorea ca domnişoara Laura Montgomery să vândă pentru el acţiunile.

Deoarece era o perioadă foarte ocupată pentru firmă, înşelăciunea ei nu fusese descoperită decât prea târziu, după ce încasase pentru Danny 5500 de lire, pentru care el investise 100.

Ziua următoare, acţiunile Coolgardie Mines urcaseră o unitate, rămânând aşa o săptămână. Următoarea săptămână pierduseră o unitate, apoi încă două. Piaţa începuse să aibă mari probleme şi toate acţiunile erau în scădere vertiginoasă. Abia când acţiunile Coolgardie Mines scăzuseră şase unităţi, Danny catadicsise să trimită o telegramă companiei, cerând să vândă. Răspunsul Laurei fusese laconic: „Vândut”.

Avusese o discuţie foarte neplăcută cu fraţii Beale, dar reuşise să se descurce destul de bine, ţinând piept acuzaţiilor lor că trădase încrederea clientului în firmă.

Unchiul William începuse şi el să vândă, dar era prea târziu. E adevărat că-şi plătise datoriile şi rămăsese şi cu un fond, dar nu mai putea ajunge atât de bogat cât îşi dorea.

Mama fusese cea mai supărată.

— Dar, mamă, n-a vrut să asculte, îi spusesem noi. Nimeni nu-l poate ajuta dacă nu vrea să se ajute singur.

Ea clătinase din cap.

— Nu erau făcuţi să se descurce cu propriile lor afaceri, spusese ea cu tristeţe. Ar fi trebuit să fie serviţi de altcineva, toată viaţa lor. Cu toţii. erau la fel: Joe, Rory, Dennis. şi acum William.

— Nu şi unchiul Tim?

— Nu, unchiul Tim nu. El era diferit.

— Şi Danny?

În acea clipă, niciuna dintre noi nu ştia că Laura fusese cea care îi salvase banii lui Danny, credeam că o făcuse singur.

Mama rămăsese o clipă pe gânduri.

— Poate Danny va fi altfel. Poate va semăna mai mult cu unchiul Tim.

Era o nouă speranţă pentru noi.

Mătuşa Sheilagh nu părea foarte supărată.

— Dragelor, spusese ea, banii apar întotdeauna de undeva. Numai că, de această dată, nu mai cred că mai vreau să mă duc în deşert şi să mai petrec încă zece ani acolo. William va trebui să-şi investească banii în altceva. Acum, că am venit cu Sylvia în Pepper Tree Bay, nu mai vrem să plecăm.

Niciuna dintre noi nu avusese inima să-i spună că unchiul nu mai avea destui bani să investească în ceva.

— Cred c-ar trebui să cumpărăm o fermă de oi, spusese mătuşa Sheilagh. Sunt atât de multe goale acum, cu aceste probleme.

— Cu ce? o întrebase Gerry. Şi chiar dacă aţi avea cu ce, de unde veţi face rost de vite sau de oi?

— Cu ajutorul băncii, dragelor. Văd că niciuna dintre voi nu citeşte ziarele. Nu vedeţi, băncile oferă totul, în zilele noastre. Cred că vi se pare complicat, dar noi ne-am ocupat de acest aspect toată viaţa noastră. Noi înţelegem.

Nu rămăsese decât să clătinăm din cap, iar mama plecase să facă un ceai.

Ziua următoare, când mă întorsesem de la cursuri,

găsisem pe masă următorul bilet:

„Am plecat la unchiul William. Se simte rău. Adu-mi uniforma după masă. Mama”.

— Acum ce s-a mai întâmplat? mă întrebasem. Da, cred că banca i-a spus ce părere au despre el şi s-a dus acasă supărat, adăugasem cu ironie.

În timp ce pregăteam masa, îmi adusesem aminte că mama nu purta uniforma decât în cazurile grave. Încercasem să mă liniştesc, gândindu-mă că era vorba despre unchiul, deci mama îl trata diferit de ceilalţi pacienţi.

Dar tot mă simţeam neliniştită. Ducându-mă la telefon, formasem numărul casei lor din Pepper Tree Bay. Răspunsese Laura.

— Cum se simte unchiul William? întrebasem. Ce e în neregulă cu el, Laura?

Rămăsese o clipă tăcută, iar când vorbise vocea ei era ciudată.

— Nu ştiu e. e rău. Oh, Theodora. vino, te rog. Nu-mi place. Doctorul Riley spune că e de vină inima. E acum la el. Mama e în bucătărie şi încearcă să-i prepare un ceai. Nu pare să-şi dea seama.

— Vin imediat.

Pusesem receptorul în furcă, apoi scrisesem un bilet pentru celelalte, lăsându-l pe masă.

Când intrasem pe aleea care ducea la casa lor, maşina doctorului Riley tocmai pleca. Laura stătea lângă intrare, sprijinindu-se de perete. Era foarte palidă.

— Laura?

Dăduse din cap.

— S-a dus. şoptise ea. S-a dus.

Înţelesesem că unchiul William murise.

Rămăsesem nemişcată, incapabilă să spun nimic. Apoi îmi amintisem de unchiul Tim şi ochii mi se umpluseră de lacrimi.

— De ce a trebuit să moară cu toţii. aici? întrebasem.

Urau atât de mult această ţară.

Capitolul 10

Mătuşa Sheilagh spusese:

— Dragile mele, clima din această ţară nu este bună pentru inimă. În Irlanda clima este atât de blândă! Oamenii nu mor niciodată de crize cardiace în Irlanda.

Gerry abia se abţinuse să nu exclame:

— Cum, niciodată?

— Dar aţi adus-o pe Sylvia aici. Începuse Vicky.

— Da, draga mea, dar problema Sylviei este congenitală. E altceva. Adică e ceva în neregulă cu una dintre valvele inimii ei. Cu Tim, cu Joe sau cu dragul meu William. nu era nimic în neregulă cu inimile lor. Cred că inimile lor s-au frânt.

Părea ciudat că toţi membrii pe linie masculină ai familiei Montgomery muriseră din cauza unor boli de inimă. Până şi noi, membrele mai sensibile ale familiei, Denney şi cu mine, începuserăm să ne verificăm foarte des pulsul. Ajunsesem să credem că plecatul în Irlanda nu era o idee chiar atât de proastă.

Laura îi explicase mamei ei cu multă răbdare în ce situaţie se afla acum, mai ales pentru că nu dădea niciun semn că vrea să facă un anume lucru în legătură cu casa din Kalgoorlie, care era proprietatea ei, sau cu cea din oraş, pe care o închiriase. Voia să ducă aceeaşi viaţă, cu doi servitori în casă şi doi grădinari. Avea până şi un şofer angajat, care o ducea la cumpărături.

Când Laura dăduse semne că vrea s-o oblige pe mama ei să facă schimbări, mama intervenise:

— Cred că această viaţă consumă foarte mulţi bani, Laura, dar nu-i poţi face nimic mamei tale în această clipă. Pur şi simplu nu-şi dă seama. Trebuie să ai răbdare.

Numai că Laura nu era răbdătoare.

— Mătuşă Helen, spusese ea, mama nu-şi dă niciodată seama. A trăit întotdeauna într-o lume ireală. Trăieşte în fiecare zi într-o mică Irlandă transportată în Australia.

— Nu e frumos din partea ta să vorbeşti aşa despre propria mamă.

— Nu-mi permit să fiu altfel. Am lucruri importante

de rezolvat. Dacă aş fi crezut că răbdarea o va ajuta pe mama să-şi dea seama în ce situaţie financiară se află, aş fi făcut-o.

Adevărul era că mătuşa Sheilagh era prea puţin realistă. Înmormântarea unchiului William ar fi fost chiar amuzantă, dacă moartea n-ar fi avut ceva tragic.

Pentru început, toţi bărbaţii familiei muriseră. Nu mai rămăsesem decât noi, femeile. Cu toate acestea, mătuşa stătuse liniştită, fără să facă nimic pentru înmormântare. Aştepta ca bărbaţii să apară de undeva şi să se ocupe de totul. Desigur, mama şi Laura se ocupaseră de tot. Toţi cunoscuţii şi prietenii de familie nu apăruseră decât la ceremonie.

Faptul că mama şi Laura se ocupau de totul era şocant pentru bărbaţii din oraş, pentru că aceştia nu credeau în lucrurile rezolvate de femei. Dar ce puteau face? Putea unchiul William să meargă pe ultimul drum respectat şi plăcut, dar nu iubit?

De asemenea, mătuşa Sheilagh n-a trimis o coroană. Aşteptase o persoană apărută din senin care s-o facă pentru ea. Când Laura întrebase:

— Mamă, să trimit o coroană în numele tău?

Ea răspunsese:

— Aş vrea să încetezi să mai faci tot felul de lucruri pentru mine, Laura. Nu e cel mai potrivit moment să o faci pe şefa. Ai trăit prea mult timp departe de casă.

— Dar trebuie să trimiţi o coroană, mamă!

— Desigur că voi avea o coroană. Întotdeauna trimit cea mai frumoasă şi mai mare coroană la înmormântări. Se va face, aşa cum totul va fi făcut de.

Pentru o clipă, ne temusem cu toate că va rosti numele unchiului William.

Aşa că Laura, de teamă să nu apară două coroane din partea mătuşii, nu trimisese una în numele ei.

Când sicriul părăsise biserica din Pepper Tree Bay, nu era nicio coroană din partea mătuşii Sheilagh. Apoi Laura rupsese cartea de vizită de la coroana foarte spectaculoasă trimisă de „Camera de Comerţ” şi pusese

una pe care scria: „Din partea soţiei iubitoare”. Nimeni din Pepper Tree Bay nu trebuia să spună că mătuşa nu l-a iubit pe unchiul William.

Când ne întorsesem de la cimitir, mătuşa Sheilagh începuse să vorbească despre bărbaţii care purtaseră sicriul:

— Uite el, de exemplu, spusese ea, ridicând cartea de vizită cu condoleanţe, era duşmanul lui William. Nu i-ar fi permis nici măcar să stea în cameră la înmormântarea lui.

— Mamă, când oamenii mor, chiar şi duşmanii lor îi iartă, răspunsese Sylvia.

— Şi ce poţi tu şti despre asta, Sylvia?

— Ştiu că tata îl ura pe acel bărbat mai mult decât el îl ura pe tata.

— Draga mea copilă, nu vorbi prostii. De unde ştii tu, care ai dus o viaţă atât de izolată, pe cine ura tatăl tău? De fapt, William nu ura pe nimeni. N-am mai cunoscut un bărbat atât de amabil şi de drăguţ. N-a spus niciodată, în viaţa lui, un cuvânt urât. Vocea lui era blândă, mângâietoare.

— Era vorba despre vocea Cordeliei, mamă, intervenise Laura. Iar citatul pe care l-ai folosit se termina cu: „un lucru minunat la o femeie”.

— Laura, fac ce vreau cu propriile citate.

Mama spusese repede:

— Laura, vino să mă ajuţi să fac ceaiul. Draga mea, nu te certa cu mama ta, adăugase ea, când ajunseseră afară din cameră. Pur şi simplu nu înţelege.

— Ştiu, răspunsese Laura, iar ochii ei se umpluseră de lacrimi. Nu ştiu ce să fac în legătură cu ea. Nu ştiu cum ne vom descurca, dacă nu va înţelege.

* * *

Timp de opt săptămâni Laura, deşi neliniştită, se abţinuse să o facă pe mama ei să înţeleagă care este situaţia financiară. În acest timp, cu ajutorul domnilor Beale, descurcase cât de cât afacerile încurcate ale unchiului William şi-şi făcuse o părere despre cum stau lucrurile. Vânzând acţiunile la mină, puteau să mai facă

rost de ceva bani, dar nu prea mult. Erau de părere că mătuşa nu trebuie să renunţe la restul acţiunilor. Nu era un câştig prea mare, dar cel puţin era ceva sigur. Casa din Kalgoorlie putea să fie vândută la un preţ bun.

— Mamă, se hotărâse Laura să-i explice mamei ei, dacă tu şi Sylvia vreţi să rămâneţi aici, trebuie fie să vindeţi casa din Kalgoorlie şi s-o cumpăraţi pe asta, fie s-o închiriaţi pe aceea pentru a putea plăti chiria aici.

— Draga mea, îţi faci prea multe griji. Va apărea ceva. Am un frate în Galway şi mai e şi Danny la Magillicuddy.

Laura respirase adânc.

— Mamă, sunt probleme financiare peste tot. Nimeni, nici măcar unchiul Brian sau Danny nu au capital pe care să-l poată utiliza. Nu pot decât să-ţi ofere o casă, dacă alegi să te întorci în Irlanda. Între timp, trebuie să facem ceva pentru proprietăţile de aici. De asemenea, nu poţi păstra niciunul dintre angajaţi.

— Nu fi absurdă, Laura, nu pot să mă ocup singură de grădină. Şi am avut întotdeauna un ajutor pentru Sylvia. Chiar şi în Kalgoorlie, după ce-am pierdut banii, am avut menajeră.

Laura rămăsese nemişcată, privind neajutorată pe fereastră.

— Mătuşă Helen, îi spusese ea mai târziu mamei, crezi că e o idee bună să o las pe mama să înfrunte realitatea? Adică, crezi că aş putea s-o las să vadă notele de plată şi să se ocupe de totul? Crezi că o va face să vadă?

Mama era îngrijorată. Da, poate că acest lucru o putea face pe mătuşa să vadă, dar putea şi să le coste mica sumă de care mai dispuneau. Era o lecţie scump plătită, pe care nu era sigură că şi-o puteau permite.

Salvarea apăruse în urma unei scrisori de la Danny, care anunţa că va veni în Australia să se ocupe de afacerile unchiului William. Spunea de asemenea că ne putem duce apoi cu toţii la Magillicuddy.

Laura primise aceste veşti cu calm, la fel cum o făcusem cu toate.

Dacă mătuşa Sheilagh şi Sylvia plecau în Irlanda, cel puţin ele urmau să aibă o casă. În ceea ce ne privea pe restul. Ei, bine, era frumos din partea lui Danny să propună acest lucru, dar exista riscul ca sărăcia să fie mai greu de suportat la Magillicuddy, decât în Australia. Aici, dacă îţi era foame, puteai oricând să împuşti un iepure.

În plus, de unde era să facem rost de bani pentru transport? Sau Danny.

— Trebuie să veniţi cu toate, spusese mătuşa Sheilagh, foarte hotărâtă. Niciuna dintre voi nu va muri de o boală de inimă în Irlanda.

Oricum, vizita lui Danny calmase spiritele. Un bărbat, şi cu atât mai mult, un Montgomery, urma să rezolve problemele pentru noi. Mătuşa începuse să zâmbească din nou.

— Ţi-am spus eu că va apărea ceva, îi spusese ea Laurei, pe un ton plin de reproş. Acum totul se va rezolva.

Nu spusese niciun cuvânt despre faptul că Laura rezolvase toate celelalte probleme, mai puţin inconştienţa ei.

Întrebările pe care ni le puneam acum erau: „Va pleca şi Laura?”, „Cum va rezista Sylvia unei călătorii atât de lungi?”, „Câţi bani avea Danny?”. Ultima întrebare, care era şi cea mai tristă, era: „Se vor căsători Danny şi Sylvia?”

Culoarea, absentă de atâta vreme, revenise în obrajii Sylviei. Stătea foarte liniştită şi visătoare, dar era în mod clar fericită.

Doctorul Riley povestise că boala Sylviei poate fi abordată într-un mod diferit:

— Inima este un muşchi, spusese el. Experimente din străinătate au arătat că exerciţiile fizice de intensitate mijlocie se pot dovedi benefice. Inima trebuie pusă în mişcare.

Aşa că prescrisese câte o plimbare scurtă pentru Sylvia de două ori pe zi.

De două ori pe zi, verişoara noastră ieşea la o plimbare pe malurile râului, nu prea departe şi nici prea

repede.

Era clar că aceste plimbări îi făceau bine, pentru că arăta strălucitoare. Observasem aceste schimbări cu o strângere de inimă. Sylvia simţindu-se mai bine era echivalent cu Sylvia gata să se căsătorească. Sufeream pentru Laura.

Într-o zi, îi vorbisem mamei despre acest lucru, care fusese şocată de această atitudine a mea.

— Laura poate avea o duzină de bărbaţi în jurul ei, în orice clipă, spusese ea cu supărare. De ce să i-l ia pe Danny Sylviei. Oricum, Sylvia e cea potrivită pentru Danny. Laura e prea competentă, prea dură. Apoi, flirtează tot timpul.

— Mamă, cum poţi fi atât de oarbă? exclamasem. E competentă pentru că trebuie să fie. Şi tu eşti, din acelaşi motiv. Obişnuiai să admiri femeile capabile. În ceea ce priveşte flirtulnu e decât o faţadă.

— O faţadă pentru ce? Laura are o viaţă minunată până acum. Desigur, povestea aceea cu Doule a fost neplăcută. Dar tânărul era paranoic şi s-ar fi legat de cineva, mai devreme sau mai târziu.

— În sufletul ei, Laura este foarte bună. Şi simte foarte multe lucruri.

— Îmi pare foarte bine să aflu acest lucru. Dar n-ai de ce să-i plângi de milă. Va ajunge departe. Sper numai că, în clipa în care va ajunge în vârf, va folosi din energia ei şi abilităţile ei pentru problemele comunităţii.

Oare Laura voia să ajungă în vârf? în vârful cui?

* * *

După trei luni, Danny ajunsese în Australia.

Era primăvară. Adică, în clima australiană, iarna trecuse şi începuse vara peste noapte, aşa cum se întâmplă în partea de vest a marelui deşert. Aerul era proaspăt, cu miros de frunze de eucalipt. Vântul de primăvară mângâia deşertul, apoi urca spre dealuri.

Viaţa fusese destul de liniştită pentru noi, atâta vreme cât îl aşteptasem pe Danny. Laura nu mai locuia la familia Preston, ci se mutase acasă cu mama ei. Dacă se

ocupase în continuare de afacerile unchiului William, n-aveam de unde să ştiu. Făcea lucrurile în tăcere, cu multă grijă, fără ca mătuşa Sheilagh să aibă nici cea mai mică idee.

Mătuşa primea vizitatorii de după înmormântare, îmbrăcată în negru şi, dacă voia să facă o vizită, purta voalul negru de doliu, nu peste faţă, ci drapat cu grijă în jurul părului, ajungând până la umeri. Chiar şi în doliu, era de o eleganţă deosebită.

Cea mai mare parte a timpului, mătuşa Sheilagh se ocupa cu vizitele, iar această perioadă de aşteptare, până la sosirea lui Danny, fusese astfel umplută.

Laura şi Sylvia nu purtau negru, ci alb sau violet. Acest lucru şocase o parte dintre cunoştinţe, dar altele erau de părere că era un semn de sensibilitate. Lucrul care îi şoca într-adevăr pe locuitorii din Pepper Tree Bay, era că Laura continua să meargă la Beale şi Beale.

— Când a murit tata, spusese Lorine Coole, n-am mai ieşit timp de şase luni, iar la o petrecere sau la o ocazie festivă n-am ajuns decât după un an.

— Da, desigur, o aprobaseră prietenele ei, iar când a murit copilul familiei Baston, au purtat negru şi alb cu toţii şi nimeni, nici măcar Susan sau Anne, n-au ieşit timp de şase luni.

— Ce nebunie! exclamase Gerry. Cum se aşteaptă ca Laura să-şi câştige existenţa, dacă stă acasă şase luni sau un an?

— Nu înţeleg că Laura îşi câştigă existenţa, răspunsesem. Cred că face acest lucru doar pentru a arăta că e diferită.

— Şi de ce?

— Pentru că au fost crescute într-o perioadă în care singurul mod decent de a-şi câştiga existenţa era fie de a rămâne cu mama şi a primi ajutor de la surorile căsătorite fie, dacă se căsătoreau, să ia chiriaşi, ca mama.

— Spui prostii, intervenise mama.

— Ai dus prea mult timp o viaţă grea, mamă. Ai uitat cum gândesc cu toţii.

Danny urma să ajungă din Anglia cu vaporul *„Orontes”*, care ajungea în Fremantle pe întâi decembrie. În aşteptarea ultimului

Montgomery, toată lumea devenise agitată. Până şi tristeţea cauzată de moartea unchiului era atenuată şi în ambele case se lucrase de zor, se măturase, se spălase, se schimbaseră draperii, covoare.

— De parcă Danny ar observa, spusese Gerry, nemulţumită că era pusă la treabă.

— Cred că aveam nevoie de o împrospătare, răspunsese mama, care ţinea într-o mână cutia cu vopsea, în timp ce o amesteca folosind un băţ. Vorbea printre dinţi, deoarece, nemaiavând nicio mână liberă, ţinea pensula între dinţi.

Sylvia, care arătase atât de bine în timpul iernii, nu se înţelegea la fel de bine cu vântul uscat al primăverii. Îşi pierduse culorile, cu excepţia a doua zone roşii pe pometţi, care arătau nesănătoase. Medicul, după ce o consultase, spusese că în timpul verii ar fi mai bine să nu mai facă obişnuitele plimbări. Apoi îi interzisese chiar să meargă.

Toată lumea crezuse că Sylvia va fi ascultătoare, aşa că nimeni n-o supraveghease în seara de dinainte de sosirea lui Danny, seară în care se strecurase afară din casă, traversând peluza spre malul râului.

Plecasem la casa lor din Pepper Tree Bay să văd dacă pot ajuta cu ceva la pregătirile pentru sosirea lui Danny. Mătuşa Sheilagh, cu un şorţ imens peste rochia neagră de mătase, era în bucătărie, arătându-i lui Sarey cum se pregătesc prăjiturile pentru ceai irlandeze şi cum se găteşte carnea de miel, turnând vin în tavă şi lăsând-o în cuptor peste noapte, la un foc foarte mic.

— Sylvia e afară? întrebase Laura.

— A ieşit în grădină, răspunsese mătuşa. Cred că e din nou căzută pe gânduri în fotoliul ei preferat.

Laura ieşise în grădină, dar Sylvia nu era în fotoliu, nici prin preajmă.

— N-ar fi plecat pe malul râului, spusesem. N-ar mai fi urcat acolo după. după ceea ce s-a întâmplat. nu cred.

— Poate a făcut o mică plimbare, ridicase mătuşa Sheilagh din umeri. E o seară atât de plăcută! După ce s-a plimbat trei luni, cred că i-a fost greu să stea în casă. E greu să se oprească acum, când serile sunt atât de plăcute, iar Danny trebuie să vină.

După încă o jumătate de oră, Laura începuse să se îngrijoreze.

— Hai să o căutăm, îmi propusese.

Ieşisem în stradă, privind în jur.

Luna plină strălucea pe cerul fără nori şi era lumină ca ziua, dar nimic nu se zărea până departe.

— Cred că n-ar fi ales să meargă până la capătul străzii? întrebasem neliniştită.

— Hai să mergem până la colţ.

Ajunsesem acolo, dar nici urmă de Sylvia. Când ne întorsesem să vedem dacă nu plecase cumva în direcţia opusă, ne întâlnisem cu taxiul domnul Williams, iar Laura îl oprise.

— Aţi văzut-o cumva pe Sylvia, domnule Williams?

— Da. Mergea, foarte încet, pe strada spre vechea şcoală a domnului Joe Montgomery.

— Pe lângă şcoală? exclamase Laura, vizibil îngrijorată. Sunteţi sigur?

— Foarte sigur. În lumina asta puteam să-i văd şi nasul.

— Şi urca?

— Da, urca dealul spre mare.

— Unde vă duceţi acum, domnule Williams? Aţi putea să ne duceţi acolo?

— Mă duc să-l iau pe Cameron care trebuie să prindă trenul de cinci. Pot să vă duc până la colţ.

Urcasem repede, ajungând în câteva minute la colţul străzii. Domnul Williams ne arătase drumul pe care o văzuse pe Sylvia.

— Cum a putut? exclamase Laura, copleşită de nelinişte. Să urce un deal. N-a mai făcut asta de de atunci.

— Când Oliver i-a făcut masaj, iar Danny îl ajutase s-o ducă acasă.

Privisem în susul şi în josul drumului luminat de lună. Nu o văzusem pe Sylvia şi nici pe altcineva. Drumul era pustiu.

— Unde ar fi putut să se ducă? strigase Laura exasperată. Şi de ce?

— Crezi că e posibil să fi urcat până la dunele de nisip de unde se poate vedea marea? în ziarul din această seară se spunea că „*Orontes*" va ajunge la opt în această seară la Gage Roads. Va rămâne ancorat acolo peste noapte, iar mâine dimineaţă se va face debarcarea.

Încercasem să fiu cât mai sensibilă, pentru că ştiam că aceste lucruri ar fi scos în evidenţă relaţia dintre Sylvia şi Danny. Nu puteam îndura gândul că aş putea s-o rănesc pe Laura.

Ea se oprise şi mă privise o clipă cu atenţie. Era luminată de razele lunii şi-i puteam vedea ochii. Îmi era clar că se gândea intens la această problemă.

— Da., spusese într-un sfârşit. Da, cred că asta a făcut. Vaporul lui Danny e acolo. ziua în care el şi cu Oliver au purtat-o în braţe. Nu se putea gândi decât la asta. A urcat să-l vadă pe Danny întorcându-se.

După aceste cuvinte, se întorsese şi alergase în susul dealului, iar eu o urmasem imediat. Nu putusem să alergăm prea mult, pentru că, deşi panta nu era foarte înclinată, dealul era destul de mare. În cele din urmă încetinisem. La răscruce alesesem drumul spre locul în care Oliver o ţinuse în braţe, dar Sylvia nu era acolo.

Laura aruncase o privire spre mare.

— Dunele de acolo, şoptise ea. Se pot vedea vapoarele ancorate în larg de acolo.

Ne grăbisem cum putusem mai bine, dar nu era nici acolo.

— Hai s-o strigăm, propusesem eu.

Strigasem, dar nu primisem niciun răspuns.

— Nu cred că a venit pe aici, spusesem într-un târziu. Uite cum acest drum prin nisip ne-a lăsat pe noi fără suflare. Dacă a vrut să privească vapoarele, eu cred că a ocolit dunele, mergând spre mal.

Trecusem cum putusem mai bine dincolo de dune, dar nici acolo Sylvia nu era de găsit. Luna strălucea în continuare, învăluind dunele într-o lumină ireală.

— Sylvia! strigasem eu brusc.

Ascultasem în tăcere.

— Nu cred că a venit, spusesem eu, simţindu-mă jenată. Cred că îi atribuim Sylviei un sentiment care s-ar potrivit mie sau ţie.

Abia când ne întorsesem, Laura o zărise.

Era întinsă pe una dintre dunele mai joase.

Nu mai fusese niciun Oliver care s-o ajute să-şi recapete respiraţia şi niciun Danny care s-o ducă spre casă.

Danny era în larg, la doar câteva mile depărtare, poate privind spre pământ aşa cum Sylvia privise spre mare.

Plecase să-l întâmpine pe Danny în felul ei.

* * *

Domnul Preston, Dirk şi Laura plecaseră a doua zi să-l întâmpine pe Danny.

Când am întrebat-o mai târziu pe Laura ce spusese Danny despre moartea Sylviei, ea ridicase din umeri şi spusese:

— Nu-mi amintesc.

Domnul Preston îmi spusese mai multe mai târziu. Danny îşi acoperise faţa cu mâinile. O lucire îndepărtată şi tristă apăruse în ochii lui mari, albaştri şi spusese cu vocea lui blândă:

— Oh. Îmi pare atât de rău.

Când intraseră în cabina lui, să-şi ia bagajele, îi invitase pe domnul Preston şi pe Dirk la un pahar de whisky. Stătuse apoi pe marginea patului lângă Laura, ţinându-i mâinile într-ale lui. Ochii ei se umpluseră de lacrimi, iar Danny scosese o batistă şi-i ştersese lacrimile de pe obraz. Apoi rămăsese tăcut, gustând din când în când din pahar.

Când domnul Preston îmi povestise aceste lucruri avea şi el lacrimi în ochi.

Era ciudat ce simţeam cu toţii faţă de moartea Sylviei. Era ceva aşteptat de toţi, dar când venise, părea mai de necrezut decât moartea unchiului William. Pentru că nu trăise cu adevărat, fiind mai mult o umbră, nu puteam crede că murise. Umbra ei, mă gândisem cu tristeţe, va continua să trăiască împreună cu noi, cum o făcuse dintotdeauna. Desigur, între Danny şi Laura.

Mătuşa Sheilagh, cu obişnuita ei lipsă de înţelegere, o îmbrăcase pe Sylvia în alb, cu un voal alb pe părul ei încă strălucitor. În mâini şi pe pernă erau multe flori. Arăta, pentru toată lumea, ca o mireasă.

Acest lucru mă rănise profund. Mi se părea o caricaturizare a ceea ce ar fi putut avea loc, odată cu sosirea lui Danny. Nu cred că altcineva din familie gândea la fel ca mine, dar sunt sigură că dragostea pentru Laura mă făcea să privesc ultima imagine a Sylviei cu durere, dar şi cu revoltă.

Nu cred că va şti vreodată cineva ce gândea Danny despre acest lucru.

Ne dusesem cu toţii la casa din Pepper Tree Bay pentru a aştepta sosirea lui Danny. Numai mătuşa Sheilagh purta negru, aceeaşi rochie de doliu pe care o purta şi pentru unchiul. Mama purta rochia ei de asistentă medicală, iar această aparenţă rece, profesională, cred că era cea care îi dădea o anumită autoritate asupra Laurei şi mamei ei. În mod sigur, aveau mare nevoie.

Mama trăsese draperiile şi deschisese toate uşile. Casa era plină de flori, pe care le aranjase ea împreună cu Vicky şi Mary. Pe veranda dinspre râu, mama scosese mai multe scaune.

— E venirea lui Danny acasă, spusese ea. N-o să-l primim într-o casă mohorâtă.

Dar eram prea triste şi singurele lucruri pe care le puteam spune erau acide.

— Venirea acasă? întrebase Gerry. Ce te face să crezi că Danny vine *acasă*? Pentru el, casa n-a fost niciodată aici, unde toată lumea moare. Danny nu va sta niciodată aici. E prea isteţ.

Supărarea noastră nu era cauzată neapărat de moartea Sylviei. Nu era mai moartă pentru noi, decât fusese vie. Problema era că toţi mureau. Cei cinci fraţi Montgomery, care străbătuseră pământul de parcă ar fi fost proprietatea lor, care au ştiut întotdeauna ce e mai bine pentru restul lumii, erau acum morţi. Erau deja departe şi nu rămăsese nimic în urma lor, poate cu excepţia şcolii făcute de tata. Nu ştiam ce rămăsese în urma lor şi-mi era teamă că nimic.

Gerry fusese cea care provocase cea mai mare supărare. Plecându-şi capul într-o parte, aşa cum făcea unchiul William de fiecare dată când urma să spună una dintre reflecţiile lui şi preluându-i accentul, rostise încet:

— Patru căzuţi în Australia!

Danny apăruse înainte ca vreuna dintre noi să dea cu ceva în ea.

Mersese încet spre mătuşa Sheilagh şi apoi spre mama, sărutându-le pe obraz. Apoi ne strânsese mâna fiecăreia dintre noi.

Răspunsesem la fel, dar simţeam că ochii ni se umplu de lacrimi. Cu toatele îl priveam ca pe un salvator, cu acea dragoste inexplicabilă care ne copleşea de fiecare dată când îl vedeam. Avea acelaşi aer distins şi autoritar, care ne făcea să ne simţim în siguranţă.

Se aşezase pe un scaun scoţând ţigările şi, după ce îi oferise una Laurei, îşi aprinsese una, privindu-ne pe rând. Într-un târziu, zâmbise.

— Ceva e în neregulă cu această ţară, spusese el. Mai bine aţi veni cu toate cu mine.

Abia în acea clipă ne smulsesem din tăcere, începând să-l întrebăm cum a fost călătoria, ce mai e nou la Magillicuddy sau cât intenţionează să stea.

Laura stătea pe scaun, tăcută şi retrasă. Nu avea nimic de spus.

Mama şi Vicky plecaseră să facă un ceai.

— Şi tu ce faci, Theodora? mă întrebase Danny cu politeţe.

— Predau la o şcoală, răspunsesem. Dar cred că mă

voi căsători.

— Oh, într-adevăr?

Niciodată nu m-am putut obişnui cu această expresie, care nu arăta nimic din ce credea o persoană.

După ceai, mătuşa Sheilagh îl dusese pe Danny înăuntru, s-o vadă pe Sylvia. Nu se întorsese în salon după aceea, dar îl văzusem pe fereastră că era afară, privind spre mare. Vorbea cu Laura. Rămăseseră multă vreme vorbind şi, nedorind să mai stau, hotărâsem să mă îndrept spre şcoală.

Mama şi Laura merseseră cu Danny la înmormântarea Sylviei. Acest obicei al femeilor din familia Montgomery de a merge la înmormântarea cuiva din familie îi deranja pe prietenii de familie din Pepper Tree Bay. Se considera că un cimitir nu e locul cel mai potrivit pentru o femeie. Dar în familie nu mai erau decât femei care să-l însoţească pe Danny. Nu-l puteam lăsa să meargă singur.

După înmormântare urmaşe altă întâlnire îngrozitoare a întregi familii. Deveniseră aproape o obişnuinţă pentru familia Montgomery.

— Dacă nu avem nunţi şi botezuri pentru a păstra familia unită, spusese Vicky, va trebui să ne descurcăm şi cu înmormântările.

După această perioadă mama luase obiceiul să spună, de fiecare dată când apărea o problemă în familie:

— Trebuie să mai avem o nuntă sau o înmormântare care să strângă din nou legăturile.

Nu ne prea gândeam la botez, pentru că generaţiile următoare nu ne mai interesau. Niciun copil din noua generaţie nu mai putea purta numele Montgomery, aşa că nu avea rost să ne preocupăm.

După câteva ore, plecasem fiecare la treburile noastre. Mama fusese foarte hotărâtă în această privinţă:

— E foarte frumos din partea noastră că vrem să-i ajutăm, dar n-am face decât să complicăm lucrurile. Nu-şi vor da seama ce vor să facă decât dacă sunt lăsaţi singuri.

Aşa că, exceptând invitaţia pe care le-o făcusem la

ceai într-o sâmbătă, când nu vorbisem despre afacerile familiei, îi lăsasem în pace.

Abia peste câteva săptămâni aflasem că Danny şi Laura fuseseră în Karigoorlie pentru a se ocupa de problemele importante lăsate nerezolvate de unchiul William.

Prietenii de familie erau mulţumiţi de acest lucru, dar mai întâi se ocupaseră de diverse aranjamente. În acele timpuri, fetele nu se duceau undeva împreună cu tineri necăsătoriţi, fără a fi supravegheaţi cu hotărâre.

Domnul Maynard-Arnold se ocupase de cazarea lui Danny într-un club respectabil, iar doamna Preston, spre aprobarea călduroasă a tuturor, hotărâse să meargă în Kalgoorlie „în cazul în care i-ar putea fi de folos dragei Laura”.

— Da, parcă şi o văd pe doamna Preston apărând-o pe Laura de infractori sau de negrii sălbatici, spusese Gerry.

— Nu fi prostuţă, răspunsese Denney, nu-i decât un pretext pentru a ţine bărbaţii la distanţă. Chiar şi în doliu, Laura atrage privirile tuturor.

— Laura, întrebasem, cum e Danny în realitate?

— Ca nimeni altul. Oh, cred că e pe undeva asemănător englezilor care au ieşit din spaţiul familiar. Nu vorbeşte despre el şi are o părere proastă despre cei care obişnuiesc s-o facă. Nu-i place Australia pentru că nu găseşte nimic interesant aici. E de o politeţe indiferentă cu cei care nu-l interesează, dar cu mine şi cu mama este foarte atent.

— Ştiu, asta vedem şi noi la el. Dar în interior, cum e Danny al nostru în interior?

Acela a fost momentul în care Laura a făcut prima şi singura mărturisire de dragoste din viaţa ei:

— Îl iubesc, spusese ea cu simplitate, apoi făcuse o pauză. Când iubeşti pe cineva, nu vezi decât frumuseţe în el. sau cel puţin, nu vezi decât ce e frumos în el. Îmi place bunătatea de care dă dovadă faţă de cei la care ţine. Îmi place modul în care mănâncă dulciurile, cu pofta unui copil

de şcoală.

— Da, ştiu. zâmbisem eu.

Laura mă privise cu ochii ei albaştri, strălucitori.

— Iubesc modul în care genele lui se odihnesc pe obraz, ca două jumătăţi perfecte de lună, faptul că atunci când doarme are figura unei icoane atât de senină. Atât de plină de sine! râsese ea.

Râsesem amândouă.

— Tu mi-ai cerut-o, adăugase ea. Aşa îl văd eu pe Danny.

Eram emoţionată. Laura făcuse lucrul neaşteptat de a-mi arăta inima ei.

Capitolul 11

Se părea că mătuşa Sheilagh era hotărâtă: se va întoarce în Irlanda. Laura era încă nehotărâtă.

Era absurd, după cum spuneau toţi membrii familiei, ca Laura să rămână în Australia şi mama ei să plece atât de departe. La urma urmei, Laura era singura care-i mai rămăsese mătuşii Sheilagh.

Dar niciuna dintre ele nu vorbea despre acest lucru. Nu fuseseră niciodată prea apropiate. Mătuşa era prea preocupată de Sylvia şi de viaţa ei socială din Kalgoorlie şi Pepper Tree Bay. Când Laura era mică, mama ei spunea întotdeauna că fiica ei este „dificilă”. Între ele era o prăpastie peste care nici timpul, nici evenimentele nu reuşiseră să construiască vreun pod.

Laura n-avusese decât câinii ei preferaţi, sau diverşii prieteni pe care îi vizita ca să-şi reverse afecţiunea, dar niciunul dintre aceştia nu realiza că are într-adevăr o inimă foarte mare.

Singura dată în care mătuşa Sheilagh arătase că are anumite sentimente legate de viitorul lor fusese într-o seară în care eram împreună. Vorbise despre noi ca despre o „familie” şi refuzase să creadă că o familie poate fi vreodată despărţită.

— Cum ar fi posibil aşa ceva? o întrebase mama. Aici sunt în continuare Tim, Joe şi William.

— Şi Sylvia, adăugase Gerry.

— Sylvia, spusese mătuşa, ridicând bărbia, este întotdeauna cu mine, oriunde m-aş duce.

Nimeni nu spusese nimic, datorită minţilor noastre logice, care puteau vedea în această separare a locurilor dintre Sylvia şi generaţia mai în vârstă un semn că Sylvia ar însemna mai mult pentru mama ei decât cei trei fraţi Montgomery. Acest lucru nu era adevărat şi, pentru că o iubeam prea mult, ne abţinusem să spunem ceva.

— Helen, continuase ea, desigur că trebuie să veniţi cu toate. E singurul lucru care mai rămâne de făcut. Este inacceptabil ca unele dintre noi să trăiască atât de departe de Magillicuddy.

— Laura s-a hotărât? întrebase Mary cu blândeţe.

— Laura va face ce va face toată lumea, răspunsese mătuşa Sheilagh cu fermitate. E o prostie să te gândeşti să rămâi aici.

— Ei, bine, intervenisem eu, îmi pare rău, dar noi vom rămâne aici. Acesta este căminul nostru.

Afirmaţia mea o exasperase pe mătuşa.

— Draga mea, spusese ea, ce prostii poţi să spui. Magillicuddy este singurul cămin care ne-a mai rămas.

Niciuna nu găsise de cuviinţă să-i explice mătuşii că singurul proprietar al lui Magillicuddy era Danny.

— Nu putem merge, Sheilagh, îi explicase mama. Nu avem bani pentru drum şi, chiar dacă am avea, n-am dori să trăim pe spinarea lui Danny.

— Dacă Danny ar fi acasă, s-ar supăra foarte tare pe voi. Ştiţi foarte bine că v-a invitat să mergeţi.

— Sunt sigură că a avut intenţii bune, zâmbise mama. Dar nu se poate.

— Dacă staţi aici, veţi muri, declamase ea cu tragism.

— De boli de inimă, desigur, intervenise Gerry.

— Dragile mele, spusese mătuşa Sheilagh, privindu-ne cu capul înclinat şi o privire tragică, tatăl şi unchiul vostru au murit de inimă frântă.

— Şi e vina Australiei, murmurase Gerry, din fericire destul de încet ca mătuşa să n-o audă.

* * *

O dată terminate toate calculele, averea mătuşii Sheilagh se dovedise insuficientă pentru cazul în care dorea să ducă acelaşi stil de viaţă ca până acum. Devenise clar că ar fi imposibil, dacă Danny nu i-ar oferi un sprijin. Cu toate acestea, nu eram foarte sigure că Magillicuddy va oferi suficient venit.

La o săptămână sau două după această discuţie, în care se vorbise dacă vom pleca sau vom rămâne, o întâlnisem pe Laura pe stradă, venind de la un bijutier.

— Vrei să bei o cafea? o întrebasem.

Intrasem într-o cafenea şi, în timp ce aşteptam comanda, ea scosese dintr-o cutiuţă un şirag de perle.

— Ce s-a întâmplat? întrebasem. A avut nevoie de reparaţii?

Ea şi le pusese în jurul gâtului, zâmbind cu ironie.

— Arată la fel?

— Le-ai făcut o reproducere?

— Da. Şi am vândut originalele.

Eram şocată.

— Dar sunt ale mătuşii Sheilagh.

— Banii au intrat în contul ei. Oricum, n-are nici cea mai vagă idee.

Socul se transformase în uluire.

— Vrei să spui c-ai vândut perlele mătuşii Sheilagh, iar ea nu ştie?

— Avea nevoie de bani. Şi întotdeauna am spus că poate găsi oricând unele identice cu mult mai puţin.

— Bine, dar ai putea avea probleme.

Ea mă privise fără nicio expresie. Uneori făcea lucruri neaşteptate.

— Iar dacă alegi să rămâi aici, nici nu vei fi de faţă când va afla, continuasem pe un ton acuzator.

Ridicând din umeri, îşi pusese mănuşile şi plecase fără să-mi răspundă. Tot nu ştiam: are de gând să plece, sau să rămână?

Abia peste o săptămână urma să aflu răspunsul la această întrebare. Pentru că mătuşa Sheilagh alegea mobilierul şi bagajele care vor merge în Irlanda, fusesem

chemate să dăm o mână de ajutor.

Danny şi Laura erau deja acolo, scoţând diverse obiecte din sertare. El purta un pulover vechi, cu o gaură sub un braţ şi o pereche de pantaloni roşi în genunchi. Nu reuşeam să înţeleg cum putea să arate atât de distins în hainele acelea vechi.

— Bună! ne salutase el, plin de voioşie. Aţi venit la muncă?

— Am venit să văd dacă nu aruncaţi ceva care îmi place. În special din lucrurile unchiului Tim, zâmbisem eu.

— Biata Theodora, zâmbise şi el. Unchiul Tim era sfântul familiei, nu?

— Nu e aşa?

— Oricum, era singurul sănătos.

— Restul erau nebuni? Tu eşti?

— E o nebunie plăcută şi destul de comună printre irlandezi.

Îşi văzuse apoi de lucru, iar soarele strălucea în părul lui auriu.

Laura lucra şi ea la câţiva paşi, sortând lenjerie, iar mătuşa avea în grijă hainele. Le ajutasem şi eu cum puteam mai bine, apoi făcusem o pauză, pentru ca Danny să-şi fumeze obişnuita ţigară.

Cum stătea pe scaun, Danny era fascinat de lacul pantofilor lui, care se desprindea.

— Danny, cum ai ajuns să porţi nişte pantofi atât de vechi? îl întrebasem.

— Îmi plac pantofii vechi. Sunt mai confortabili. Şi nici nu-mi permit să cumpăr alţii noi.

— Prostii, Danny, spusese mătuşa Sheilagh. Cred că ai o jumătate de duzină.

— Dar sunt purtaţi cu toţii. În curând vor ajunge la fel, zâmbise el.

Nu ştiam dacă glumeşte. Numai Laura, care stătea la ceva distanţă, se întorsese imediat spre el, privindu-l cercetător.

— Laura este cea mai potrivită la făcut banii în familie, spusesem râzând. Ar fi mai bine s-o pui pe ea să-ţi

ia pantofi.

— M-am gândit la asta. De fapt, este o idee foarte bună să o pun pe Laura să cumpere tot ce-mi trebuie, răspunsese el, privind-o o clipă şi zâmbind.

— Nu există decât un singur mod de a rezolva problemele familiei Montgomery, spusese el liniştit. Adică Laura şi cu mine ar trebui să ne unim forţele. Cred c-ar trebui să ne căsătorim. Aşa, voi avea cu ce să-mi cumpăr pantofi şi un pat cald. Laura ar avea.

Se întrerupsese, făcând un gest ciudat cu mâna, apoi aruncase o privire spre ea.

— Ce i-aş putea eu oferi Laurei? întrebase el cu tristeţe. Doar pe mine, un suflet neliniştit şi câţiva bolovani.

Mătuşa Sheilagh, care nu fuma, continuase treaba, fără să fie interesată de discuţie. Rămăsesem nemişcată, privind ţigara din mână. Ştiam că Danny o cere într-adevăr pe Laura în căsătorie. Nu ştiam de ce alesese s-o facă atunci şi aşa.

Cu greu îmi luasem ochii de la figura lui, privind spre Laura. Ea rămăsese nemişcată. Era palidă, pentru că şi ea înţelesese că propunerea era reală. Ochii ei erau foarte închişi la culoare şi aruncase o privire spre Danny, care fixa podeaua. Întâi zărisem durere în privirea ei, apoi tandreţe. Se controlase rapid, dar îmi dădusem seama că nu-l putea respinge.

— Cel puţin sunt în stare să mă ocup de Magillicuddy, spusese ea. Şi am nouă mii de lire. Cred că vor fi de-ajuns, pentru început.

Danny, speriat, se întorsese spre ea.

— Dumnezeule! exclamase el, viitoarea mea soţie este o femeie bogată?

— Nu bogată, ci pricepută.

— Despre ce vorbiţi? intervenise mătuşa.

— Despre căsătorie, spusesem eu repede, agitată, ca şi cum răspunsul meu putea să-i lege pentru totdeauna.

— E primul lucru cu adevărat folositor pe care îl face cineva de la moartea lui William, zâmbise mătuşa Sheilagh.

Nu-mi dau seama de ce nu v-aţi gândit mai de mult la asta. Ar fi fost mai simplu. Draga mea, se îndreptase ea spre Laura, îţi voi da drept cadou pentru nuntă perlele.

— Mulţumesc, mamă, dăduse Laura din cap, făcându-mi cu ochiul.

În acea clipă, mama intrase, întrebând:

— Vrea cineva ceai?

— Îl aduc eu, spusese repede Laura, sărind de pe scaun.

— Mă gândeam.

— Nu, mamă, strigasem aproape, nu te duce. Stai cu ochii pe mătuşa Sheilagh, are de gând să ardă toate lucrurile mici. şi tava care îţi place ţie.

— Nu-i adevărat.

— Ba da.

Danny se ridicase de pe scaun, îndreptându-se spre uşă:

— Mă duc să-i dau Laurei o mână de ajutor.

După ieşirea lui mă prăbuşisem epuizată pe un scaun.

— Theodora, ce-ai păţit? mă întrebase mama pe un ton sever.

— Danny şi Laura, răspunsesem cu voce slabă. Tocmai a cerut-o de soţie. Voiam doar să-i laşi o clipă singuri.

Mama se aşezase şi ea pe scaun.

— Ce i-a apucat?

— E o idee minunată, intervenise mătuşa Sheilagh cu hotărâre. Cel puţin, familia va rămâne solidă, Laura îl va avea pe Danny să aibă grijă de ea.

Când se întorseseră cu ceaiul, Laura şi Danny nu spuseseră nimic. Ea era un pic îmbujorată, iar ochii lui arătau de parcă ar fi plâns.

Singurul lucru pe care îl spusese Laura despre logodnă fusese:

— Şi acum, Robert Doule poate veni acasă.

* * *

Îi condusesem cu toate la vapor şi, ajunse acolo,

verificasem toate cabinele, bagajele. Ne adunasem în cabina dublă, în care urmau să stea mătuşa Sheilagh şi Laura. Era şi Danny acolo, cu un buchet mare de trandafiri şi o sticlă de whisky.

Chiar dacă glumeam, strigam, ascundeam portocale şi cadouri surpriză prin dulapuri, eram puţin triste. Fără ele, ne era teamă să nu ne simţim părăsite. Urma să rămânem doar noi.

Când sunetul unui fluier anunţase sfârşitul perioadei de îmbarcare, după multe urări şi îmbrăţişări, ne îndreptasem spre pasarelă.

Mătuşa Sheilagh stătea singură pe punte, iar Danny şi Laura coborâseră spre cabină. Pentru că mi se părea ceva în neregulă, mă oprisem lângă mătuşa. Părea atât de singură.

— Mătuşă Sheilagh. şoptisem.

Tresărise, revenind din visare.

— Auzi acel sunet, Theodora?

— Ce sunet?

— Acolo, departe. vântul. cel care bătea în Kalgoorlie. Oricât părea de improbabil, cu toată zarva de pe punte, îl puteam auzi.

— Vine de lângă morminte. de unde zac cei dragi, continuase ea. Tim. Joe. William şi Sylvia.

— Nu, mătuşă.

Rămăsesem o clipă aşa, nemişcate, eu cu mâna pe braţul ei, iar ea privind în zare. Apoi coborâse capul şi şoptise încet, încât abia o auzisem. Cuvintele ei erau atât de triste.

— Noapte bună, dragii mei. Somn liniştit.

Sfârşit